# STEPHEN KING

# MERGAITĖ, KURI MYLĖJO TOMĄ GORDONĄ

*Savo sūnui Ouvenui, kuris galiausiai sugebėjo papasakoti man apie beisbolą kur kas daugiau, nei aš jam savo laiku.*

**Stephen King**

# MERGAITĖ, KURI MYLĖJO TOMĄ GORDONĄ

Romanas ir apsakymas

Iš anglų kalbos vertė
JURGITA JĖRINAITĖ
BIRUTĖ VIJEIKIENĖ

eridanas
Kaunas
2000

*Stephen King. Rinktiniai raštai, 30 tomas*

THE GIRL WHO LOVED TOM GORDON
New York, Scribner, 1999

UDK 820(73)-3
Ki-108

**www.eridanas.lt**

ISBN 9986-97-053-9

*1998 birželis*

## Mankšta

Gyvenimas stengiasi neparodyti savo žvėries ilčių, kad galėtų nutverti žmogų reikiamu momentu. Triša Makfarlend įsitikino tuo būdama devynerių metų. Buvo birželio pradžia, dešimtą ryto ji sėdėjo ant galinės mamos "Dodž Karavan" sėdynės, vilkėdama mėlyną nertinį, tikslią "Red Soks"* treniruočių nertinių kopiją (ant nugaros buvo užrašas: "36 GORDONAS"), ir žaidė su savo lėle Mona. O pusę vienuolikos jau buvo pasiklydusi miške. Iki vienuolikos ji stengėsi nepasiduoti panikai, ginė nuo savęs mintį: tai rimta, labai rimta. Stengėsi negalvoti apie tai, jog miške pasiklydę žmonės kartais rimtai susižeisdavo. Pasitaikydavo, kad sumokėdavo ir savo gyvybe. Ir tik todėl, kad užsimaniau nusičiurinti, pagalvojo Triša... nors reikalas labai nespaudė, be to, ji galėjo paprašyti mamą ir Pitą palaukti, kol ji nubėgs už medžio. Jie vėl ginčijosi, kas jos, beje, dau-

---

* "Red soks" - Bostono beisbolo komanda, priklausanti Amerikos beisbolo lygai.

giau nebestebino, ir kaip tik todėl ji atsiliko, jų neįspėjusi. Štai kodėl ji pasitraukė nuo tako už aukšto krūmo. Norėjo tylos, nieko daugiau. Pavargo klausytis jų kapojimosi, pavargo skleisti džiaugsmą ir linksmumą, kurių nejautė. Taip ir magėjo sušukti mamai: "Na, paleisk tu jį! Jeigu taip nori grįžti į Moldeną ir gyventi su tėčiu, kodėl neišleidi? Pati jį ten nuvežčiau, jeigu turėčiau vairuotojo teises, tik kad namuose vėl būtu tylu ir ramu!" O kas tada? Ką į tai būtų atsakiusi mama? Kokia išraiška pasirodytų jos veide? Ir Pitas. Vyresnis brolis, jau beveik keturiolikos, tikrai nekvailas vaikinas, kodėl jis taip elgiasi? Kodėl negali prikąsti liežuvio? Užsičiaupk - štai ką ji norėjo jam pasakyti (tiksliau, jiems abiems). Na, užsikiškit gi pagaliau!

Jų tėvai išsiskyrė prieš metus, ir teismo sprendimu vaikai liko gyventi su mama. Iš Bostono priemiesčio į Meino pietus Pitas persikėlė labai nenoriai. Iš dalies todėl, jog labiau norėjo gyventi su tėvu, apie ką nepraleisdavo progos užsiminti mamai (intuityviai suprasdamas, kad geresnio būdo ją įskaudinti nėra), bet Triša žinojo, jog tai ne vienintelė ir tikrai ne svarbiausia priežastis. Pagrindinė priežastis, kodėl Pitas taip troško grįžti į Bostoną, buvo ta, kad jis nekentė Senfordo mokyklos.

Moldene pasaulis buvo sutvarkytas. Kompiuterių klube jis valdė it absoliutus monarchas. Turėjo draugų, ne sportininkų, o tokių, kaip jis, kompiuterinių žaidimų mėgėjų, tačiau jie laikėsi išvien, ir blogiukai prie jų nesikabinėjo. Senfordo mokykloje kompiuterių klubo nebuvo, ir Pitas susidraugavo tik su vienu berniuku, Edžiu Reiburnu. Bet sausį Edis, dar viena skyrybų auka, išvyko. Pitas liko vienas. Be to, mokykloje iš jo šaipėsi. Ir

prilipdė pravardę, kurios jis nekentė: Kompas.

Tais savaitgaliais, kurių jie nepraleisdavo Moldene su tėčiu, mama veždavosi juos į kokią nors ekskursiją. Ji atkakliai laikėsi nustatytos tvarkos, ir Triša, nors ir svajojo apie tai, kad mama ką nors pakeistų (kaip tik per tas išvykas užvirdavo patys beprasmiškiausi ginčai), jautė, jog to nebus niekada. Jeigu jau Kvila Andersen (išsiskyrusi ji susigrąžino mergautinę pavardę, ir Triša galėjo duoti ranką nukirst, kad už tai Pitas nekentė motinos dar labiau) ką nors nutardavo, taip ir padarydavo. Kartą, atvažiavusi pas tėtį į Moldeną, Triša nuklausė jo pokalbį su tėvu telefonu. Vienas sakinys visam gyvenimui įsirėžė jai į atmintį: "Jeigu Kvila būtų dalyvavusi Litl Bighorne*, indėnai būtų pralaimėję". Jai nepatiko, kad tėtis taip atsiliepia apie mamą, bet negalėjo kaltinti jį iškraipant tiesą.

Per paskutinį pusmetį vis labiau šlyjant motinos ir Piterio santykiams, Kvila nusivežė juos į automobilių muziejų Viskasete, šekerių** kaimą Grėjoje, torio gamyklą Šiaurės Vindheme, "Šešių ginklų miestą" Rendolfe, Nju Hempšyro valstijoje. Jie leidosi kanoja Sako upe ir slidinėjo Šugarloufe (Trišai ta iškyla baigėsi išsuktu gurneliu, dėl ko jų tėvai smarkiai susikibo. Dar

---

*1876 birželio 25 dieną Montanos valstijoje, prie Litl Bighorno upės vyko mūšis tarp tetonų genties indėnų ir 7-ojo kavalerijos pulko, vadovaujamo generolo Džordžo Kastero. Bėgdami nuo bado, indėnai paliko rezervatą ir rengėsi bizonų medžioklei, bet jiems buvo įsakyta grįžti savo noru, jeigu nenori, kad būtų priversti grįžti jėga. Tetonams nesutikus kareiviai užpuolė indėnų stovyklą. Bet kavaleristams teko atsitraukti praradus 265 žmones, tarp jų ir generolą Kasterą. Tai buvo paskutinis kartas, kai indėnams pavyko laimėti prieš kariuomenės dalinius.

** Šekeriai - religinė sekta, turėjusi nemažą įtaką JAV iki Pilietinio karo.

gerai, kad apsieita be muštynių).

Kartais, kai vieta, kur nuveždavo mama, Pitui patikdavo, jis leisdavo savo liežuviui pailsėti. Pavyzdžiui, jis pareiškė, kad "Šešių ginklų miestas" skirtas "žindukliams", bet mama leido jam prasėdėti praktiškai visą dieną kompiuterinių žaidimų kambaryje, ir pakeliui namo tvyrojo palaiminga tyla. Kita vertus, jeigu Pitui mamos pasirinkimas nepatikdavo (ypač jis šiaušėsi prieš torio gamyklą), kelionė namo tapdavo tikra kankyne. Pitas nebuvo iš tų, kurie prikanda liežuvį. Patarlė "Žodis ne žvirblis, išlėkė - nesugrąžinsi" jam atrodė nelogiška. Tiesa, Trišos nuomone, tokio pat požiūrio laikėsi ir jų motina. Pati mergaitė manė, jog tyla - auksas, ir visai suprantama: užtekdavo į ją pasižiūrėti, kad įsitikintum, jog ji tėvo vaikas. Kartais ta mintis keldavo jai neaiškų nerimą, bet apskritai buvo maloni.

Kur praleisti šeštadienį, Trišai buvo vis vien, jai būtų tikę atrakcionų parkai ar mini golfo aikštelės, nes nekeldavo piktų ginčų. Tačiau mamytė troško, kad vaikai ne tik apžiūrinėtų vietos įžymybes, bet ir plėstų savo akiratį. Taip ekskursijų sąraše atsirado torio fabrikas bei šekerių kaimas. Ir, berods, kaip tik tai labiausiai siutino Pitą. Jis nenorėjo mokytis dar ir šeštadieniais. Tą laiką jis daug maloniau būtų praleidęs savo kambaryje, žaisdamas kokį nors kompiuterinį žaidimą. Jis vieną kitą kartą pateikė išsamią savo nuomonę apie tai (visas jo tiradas galima buvo apibendrinti žodžiu: "kankynė!"), tad mamai teko nusiųsti jį į mašiną, kad pasėdėtų kabinoje ir "atsigautų", kol jos su Triša grįš iš ekskursijos.

Triša norėjo priminti, kad Pitas jau seniai išaugo darželinuko kelnaites ir nedera statyti jį į kampą: vieną

kartą grįžusios gali jo nerasti, o po to paaiškės, kad jis išvažiavo namo pakeleivinga mašina. Bet, suprantama, mergaitė nieko nepasakė. Jau pati šeštadienio ekskursijų idėja buvo niekam tikusi, tačiau mamytė to niekad nebūtų pripažinusi. Atlikusi tokio tipo žygį, Kvila Andersen atrodydavo pasenusi mažiausiai penkeriais metais, lūpų kampuose įsispausdavo gilios raukšlės, o ranka be paliovos trynė smilkinį, lyg skaudėtų galvą... tačiau šeštadienio išvykų atsisakyti neketino. Ir Triša tai žinojo. Galbūt indėnai būtų laimėję Litl Bighorno kautynes net dalyvaujant jų mamai, tik už pergalę būtų sumokėję kur kas didesnę kainą.

Tą šeštadienį jie ketino aplankyti menkai gyvenamą vakarinės Meino dalies rajoną. Kaip tik ten Apalačių takas* vedė į Nju Hempšyro valstiją. Penktadienį vakare virtuvėje mamytė rodė jiems bukletą su puikiomis nuotraukomis, kuriose iki ausų išsišiepę turistai mynė miško taku arba grožėjosi peizažu apžvalgos aikštelėse. Nuo saulės prisidengę delnais akis, jie žvelgė virš miškais apaugusių slėnių į akmenines, laiko išgraužtas, bet vis dar keliančias pagarbią baimę centrinės Baltųjų kalnų dalies viršūnes.**

Mamytė nutarė nepastebėti, kad jos sūnus visiškai abejingai pasitinka žinią apie numatomą žygį. O Triša -

---

*Pats ilgiausias pėsčiųjų takas pasaulyje (3218 km ilgio) per Apalačius. Eina nuo Katadino kalno Meino šiaurėje per Nju Hempšyro, Vermonto, Masačiusetso, Konektikuto, Niujorko, Nju Džersio, Pensilvanijos, Merilendo, Vakarų Virdžinijos, Virdžinijos, Tenesio, Šiaurės Karolinos valstijas iki Springlerio kalno Šiaurės Džordžijoje. Takas turi "saugomo turistų tako" statusą.

**Kalnai Meino valstijos vakaruose ir Nju Hempšyro šiaurėje, šiaurinė Apalačių dalis. Rajonas garsėja nuostabiu peizažu. Kalnai išraižyti gilių tarpeklių.

tai jau buvo tapę įpročiu, - tryško entuziazmu. Tokiais momentais ji priminė sau televiktorinos dalyvę, kuri pasiruošusi išsinerti iš kailio dėl galimybės išlošti virtuvės puodų rinkinį. Ką ji jautė iš tikro? Jautėsi esanti klijais, kurie laiko dvi sudužusio indo puses. O klijų kokybė nebuvo pati geriausia.

Kvila užvertė bukletą, padėjo jį ant stalo, atvertusi paskutinį lapą. Šį puslapį bukleto sudarytojai skyrė žemėlapiui. Kvila pabaksnojo į vingiuotą liniją:

- Čia 68 plentas. Paliksime mašiną čia, šitoje aikštelėje. - Jos pirštas rodė mažą mėlyną kvadratėlį. Po to nuslinko vingria raudona linija. - Čia Apalačių tako atkarpa tarp 68 ir 302 plento į Šiaurės Konvėjų Nju Hempšyro valstijoje. Vos šešios mylios, atkarpa priskiriama vidutinio sudėtingumo kategorijai. Nors... yra mažas gabaliukas, laikomas sudėtingu. Bet alpinistų įrangos mums vis tiek neprireiks.

Kvila parodė pirštu į kitą mėlyną kvadračiuką. Pitas pasirėmė smakrą ranka, demonstratyviai žiūrėdamas į kitą pusę. Delnas patempė kairį lūpų kamputį, atrodė, jis šaiposi. Šiais metais Pitą užpuolė spuogai, ir nauja jų porcija švietė ant jo kaktos. Triša mylėjo brolį, bet kartais, kaip tą vakarą prie virtuvės stalo, kai mamytė aiškino rytdienos maršrutą, ji tiesiog jo nekentė. Taip ir magėjo leptelėti jam: viskas dėl to, kad tu - "šlapia višta". Čia ir visa bėda, kaip pasakytų jų tėtis. Pitas norėjo grįžti į Moldeną paspraudęs savo mažą uodegėlę, nes buvo "šlapia višta". Jis negalvojo apie motiną, negalvojo apie Trišą, negalvojo apie tai, ar bus gera pas tėvą. Pitui rūpėjo tik viena: jis tvirtai žinojo, kad Moldene jam neteks kimšti savo priešpiečių vienam ir niekas nepravardžiuos jo Kompu.

- Čia automobilių aikštelė, į kurią mes išeisime, - tęsė mama, lyg nematytų, kad Pitas nežiūri į žemėlapį, lyg nutarusi to nepastebėti. - Autobusas atvažiuoja maždaug trečią valandą. Juo mes pasieksime savo "dodžą". O po poros valandų jau būsime namuose. Jeigu labai nenuvargsite, nusivesiu į kiną. Ką pasakysite?

Tą vakarą Pitas nieko nesakė, bet ryte pliauškė neužsičiaupdamas, nuo pat tos akimirkos, kai "dodžas" pajudėjo iš vietos. Nenori jis vilktis tuo taku, kvaila eiti pėsčiomis; be to, sinoptikai žadėjo lietų; kodėl jie turi praleisti visą šeštadienį miške kaip tik tuo metų laiku, kai čia knibžda mašalų; o kas, jeigu Triša palies nuodingąjį žagrenį... ir taip toliau, ir panašiai. Lia-lia-lia. Jis net turėjo įžūlumo pareikšti, jog tą laiką galėtų skirti ruoštis egzaminams. Kas jau kas, o Triša žinojo, kad brolis niekad nesimoko šeštadieniais. Iš pradžių mamytė nekreipė į jį dėmesio, bet galiausiai Pitui pavyko pralaužti jos abejingumą. Jis visuomet pasiekdavo savo, anksčiau ar vėliau, priklausė nuo situacijos. Kai jie išsuko į aikštelę prie 68 plento, Kvilos pirštai, laikantys vairą, pabalo, o kalbėjo ji Trišai gerai pažįstamu, trūkčiojančiu balsu. Mamytė iš lėto, tačiau užtikrintai artėjo prie užvirimo taško. O juk šešių mylių pasivaikščiojimas po vakarinio Meino miškus dar nė neprasidėjo!

Iš pradžių Triša stengėsi nukreipti šneką kitur, suspigdama potencialios puodų rinkinio savininkės balsu kas kartą, kai jie pravažiuodavo pro daržinę, besiganantį arklį ar dailias kapinaites, tačiau mama su broliu nekreipė į ją dėmesio, ir po kurio laiko Triša nutilo galinėje sėdynėje su Mona (tėtis mėgo vadinti ją Monja-Bolonja) ant kelių ir kuprine pašonėje. Sėdėjo,

klausydamasi artimųjų kivirčo, ir svarstė, ar neapsiverkus, kad neišprotėtų. Ar dėl nuolatinių šeimos barnių gali nuvažiuoti stogas? Galbūt mama trina smilkinius ne todėl, kad skauda galvą? Gal taip ji mėgina sustabdyti kokius nors irimo procesus galvoje?

Norėdama atitrūkti nuo susišaudymo žodžiais priekinėse sėdynėse, Triša paniro į mėgstamiausią savo svajonę. Nusiėmė "Red soks" beisbolo kepuraitę ir pažvelgė į išskydusi parašą ant snapelio. Tas parašas padėdavo mergaitei nusistatyti reikiama banga. Tomo Gordono parašas. Pitui patiko Mo Vognas. Mamytė labiau garbino Nomarą Garčaparą, o štai jos ir tėčio mylimiausias "Red soks" žaidėjas buvo Tomas Gordonas. "Red soks" komandoje Tomas buvo finišininkas: išeidavo į aikštelę aštuntame ar devintame kėlinyje, kai žaidimas artėdavo į pabaigą ir "Soksai" pirmaudavo. Tokiu atveju treneriai rinkdavosi metiką, kuriuo pasitikėjo šimtu procentų.

Trišos tėtis žavėjosi Tomu Gordonu už tai, kad tas niekad neprarasdavo savitvardos. "Flešas* - ne žmogus: ledkalnis", - dažnai kartojo Laris Makfarlendas. Triša mėgo kartoti tą frazę. Ir tik Monjai-Bolonjai ir (kartelį) savo draugei Pepsei Robišo ji pasakė dar kai ką. Pepsei ji prisipažino, kad Tomas Gordonas "net visai mielas". O Monai be jokios gėdos ir atsargumo prisipažino, jog kito tokio gražuolio, kaip 36 numeris, nėra pasaulyje, ir jeigu jis paliestų jai ranką, ji dievaži nualptų. O jeigu pabučiuotų, nors į žanduką, greičiausiai numirtų.

Dabar, kai jos mama su broliu kirtosi ant priekinių

---

*Flešas - Tomo Gordono pravardė, ang. "Kūnas".

sėdynių dėl pasivaikščiojimo miške, dėl Senfordo mokyklos, dėl visokių kitokių dalykų, Triša žvelgė į kepuraitę su parašu, kurią tėtis kažkokiu būdu sugebėjo jai gauti šį kovą, prieš pat sezono pradžią, ir mąstė:

Aš Senfordo parke, eilinė diena, einu per parką Pepsės namų link. Kažkoks vaikinas stovi prie vežimėlio su dešrainiais. Ant kaklo auksinė grandinėlė, mėlyni džinsai ir balti marškinėliai. Jis stovi nugara į mane, ir aš matau, kaip grandinėlė tviska ant sprando po plaukais. Po to jis atsigręžia, ir aš... o, aš negaliu tuo patikėti, bet tai tiesa, tai jis, Tomas Gordonas. Net neįsivaizduoju, kaip jis atsidūrė Senforde, bet tai jis, tikrai jis, pažįstu jį iš žvilgsnio, taip jis žiūri, ruošdamasis mesti kamuoliuką. Jis nusišypso ir sako, jog pasiklydo, ar negalėtų ji pasakyti, kur Šiaurės Berviko miestas ir kaip jį pasiekti. O jergutėliau, aš visa drebu, negaliu pratarti nė žodžio, iš lūpų išsprūsta vos girdimas pyptelėjimas, kurį tėtė vadina "pelės cypsėjimu", bet aš susiimu, atgaunu amą ir beveik normaliu balsu atsakau...

Aš kalbu, tada jis kalba, po to aš kalbu, ir vėl jis: malonu galvoti apie tai, ką jie pasakys vienas kitam, kol ant priekinės "karavano" sėdynės liejasi pyktis (kartais, nusprendė Triša, tyla - didžiausia palaima). Mergaitė žvelgė į kepurės snapelį, kai Kvila išsuko į aikštelę nė neįtardama (Triša pasitraukė į savo pasaulį, kaip pasakytų jos tėtis), kad gyvenimas netrukus parodys jai savo baisius dantis. Ji Senforde, ne TR-90. Miesto parke, o ne Apalačių take. Ji su Tomu Gordonu, 36 numeriu, kuris pažadėjo pavaišinti ją dešrainiu, jeigu parodys, kaip pasiekti Šiaurės Berviką.

O, kokia palaima.

## Pirmasis kėlinys

Mamytė ir Pitas paskelbė paliaubas, kol traukė iš bagažinės kuprines. Pitas netgi padėjo Trišai užsidėti kuprinukę ant pečių, paveržė vieną dirželį, ir mergaitei nušvito viltis, kad dabar viskas susitvarkys.

- Vaikai, apsiaustus turite? - paklausė Kvila, pakėlusi galvą į dangų. Virš jų dangus buvo žydras, bet vakaruose jau telkėsi debesys. Triša pagalvojo, kad lietaus vis tiek teks paragauti, tik ne taip greitai, kaip norėjosi Pitui. Ir kažin ar jis gaus progą pasiskųsti, jog permirko iki paskutinio siūlelio.

- Aš turiu, mamyte! - sučireno Triša televizijos konkurso dalyvės balseliu.

Pitas kažką burbtelėjo, matyt, tai turėjo reikšti "taip".

- Priešpiečius?

Triša patvirtina, brolis vėl sumurma.

- Puiku, nes iš manęs galite nesitikėti. - Kvila užrakino "karavaną" ir nusivedė vaikus per aikštelę prie rodyklės su užrašu: "TAKAS. VAKARAI." Aikštelėje mergaitė suskaičiavo per tuziną automobilių, visi buvo su kitų valstijų numeriais.

- Purškalas nuo vabzdžių? - paklausė Kvila, prieš

sukdama į taką.

- Aš paėmiau! - tuojau pat išpoškino Triša. Ji nebuvo visai tuo įsitikinusi, tačiau nenorėjo suktis nugara į mamą ir laukti, kol ši iškuis visą kuprinę. Tas stabčiojimas tikrai išves Pitą iš kantrybės ir jis vėl ims kabinėtis. O jeigu jie eis negaišdami, brolis gali kuo nors susidomėti ir užmiršti savo nepasitenkinimą. Pavyzdžiui, pamatys meškėną. Arba briedį. Labai tiktų dinozauras. Triša sukrizeno.

- Kas čia juokinga? - paklausė mama.

- Et, šiaip pagalvojau, - atsakė Triša, ir Kvila suraukė antakius: "Pagalvojau" - vienas mėgstamiausių Lario Makfarlendo žodelyčių. Tegu sau raukosi, pagalvojo Triša. Tegu raukosi, jeigu nori. Aš gyvenu su ja ir nesiskundžiu, kaip tas mažas bambeklis, einantis šalia, ir toliau myliu tėtį.

Lyg įrodydama tai, Triša palietė savo kepurėlės snapelį.

- Tada pirmyn! - sukomandavo Kvila. - Žiūrėkite sau po kojomis.

- Kaip aš šito nekenčiu, - sudejavo Pitas. Tai buvo pirmi suprantami žodžiai išlipus iš mašinos.

Prašau, Viešpatie, atsiųsk mums ką nors, ėmė melsti Triša. Briedį ar dinozaurą, arba NSO. Nes jeigu nepadėsi, jis vėl ims tūžmauti.

Viešpats Dievas pasiuntė kelis uodus žvalgus, kurie, suprantama, tuoj pranešė pagrindinėms pajėgoms, kad artinasi šviežia mėsa. Ir per tą laiką, kai jie pasiekė skydą su užrašu "ŠIAURĖS KONVĖJUS 5,5 MYLIOS", ginčas vėl buvo įgavęs ankstesnį pagreitį. Mama ir sūnus nepastebėjo miško, nematė Trišos, nieko aplink. Lia-lia-lia-lia. Jų lūpos nė sekundei nesusičiaupė.

Nejaugi jie negali rasti geresnio užsiėmimo, su kartėliu pagalvojo Triša.

Įsikandę vienas kito, jie nematė to, ką vertėjo pasižiūrėti. Pušų, persmelkusių orą sakų aromatu, debesų, kurie tarytum plaukė virš pačios galvos ir visai nebuvo debesys, o pilkšvo dūmo kamuoliai. Mergaitė jautė, kad tik suaugusieji gali sugalvoti tokį nuobodų hobį - keliones pėsčiomis, bet tai buvo vienas iš tų kartų, kai pasivaikščiojimas išties teikė jai džiaugsmo. Triša nežinojo, ar visas Apalačių takas tokios idealios būklės, veikiausiai, ne, bet ir tuo atveju ji galėjo suprasti, kodėl geresnio užsiėmimo nerandantys žmonės traukia juo šimtus ir tūkstančius mylių. Tai lyg žygiuotum per mišką nutiesta plačia, vingiuota alėja, pagalvojo Triša. Kad ir ne asfaltuota, kad ir kylančia į kalną, bet eiti ja lengva ir malonu. Jie netgi priėjo nedidukę būdelę su lentele: "VANDUO TINKAMAS GERTI. Prašome palikti pilną kibirą tiems, kurie ateis po jūsų."

Kuprinukėje gulėjo didelis butelis su vandeniu, bet mergaitė baisiai užsigeidė nuspausti siurblio rankeną toje būdelėje, sudėti delniukus ir sočiai atsigerti šalto skaidraus vandens. Ji gertų ir įsivaizduotų esanti Bilbas Beginsas pakeliui į Ūkanotuosius kalnus.*

- Mamyte? - pašaukė Triša. - Gal mes sustosime...

- Rasti draugų - tai darbas, Piteri, - kalbėjo mama. Į dukrą ji net neatsigręžė. - Neturėtum stovėti kaip stulpas ir laukti, kol prie tavęs prieis kiti vaikai.

- Mamyte? Pitai? Sustokime truputį...

- Tu nieko nesupranti, - karštai prieštaravo Pitas. - Tu nežinai, apie ką šneki. Labai daug kas pasikeitė nuo

---

*Pagrindinis Dž.R.R. Tolkieno epopėjos "Žiedų valdovas" veikėjas.

to laiko, kai tu mokeisi mokykloje.

- Pitai? Mamyte? Čia siurblys... - Iš tikro siurblys buvo ir pražuvo: apie jį reikėjo kalbėti būtuoju laiku, nes jis liko už nugaros ir su kiekviena akimirka tolo.

- Negaliu su tuo sutikti, - griežtai, bekompromisiškai atkirto Kvila, ir Triša pagalvojo: nieko keista, kad ji varo Pitą iš proto. O po to mintyse sunerimo: jie tiesiog pamiršo, kad ir ji čia. Nematoma mergaitė, štai kas aš dabar. Taip pat sėkmingai ji galėjo likti namie. Prie ausies suzyzė uodas, ir vaikas piktai jį priplojo.

Jie priėjo kryžkelę. Pagrindinis takas, nors nebe toks platus, kaip alėja, bet taip pat gražiai sutvarkytas, suko kairėn, "ŠIAURĖS KONVĖJUS 5,2" kryptimi. Kitas, smarkiau apžėlęs takas, jeigu tikėsim rodykle, vedė į Kezar Hotčą, esantį už dešimties mylių nuo kryžkelės.

- Ei, noriu pas nykštukus, - tarė Nematoma mergaitė, bet, suprantama, nei mama, nei brolis jos neišgirdo. Jie petys petin pasuko į Šiaurės Konvėjų it įsimylėjėlių pora, negalinti atplėšti vienas nuo kito akių, tik liejanti pyktį tarsi baisiausi priešai. Mums reikėjo likti namie, pagalvojo Triša. Galėtų gadinti kepenis vienas kitam ir tenai, o aš paskaityčiau knygelę. Pavyzdžiui, "Hobitą" pasakojimą apie padarėlius, kuriems patinka vaikštinėti po mišką.

- Jūs kaip norite, o aš einu sysiu, - įsižeidusi mestelėjo Triša ir paėjo kelis žingsnius nuo tako, vedančio į Kezar Hotčą. Čia pušys, kurios laikėsi per pagarbų atstumą nuo pagrindinio tako, susislinko arčiau, tiesė viena kitai melsvas šakas. Prie pat tako augo ir tankus pomiškis. Triša apsidairė, ar nepamatys blizgančių žagrenio lapelių, nerado... Dėkui tau, Dieve, už

mažus džiaugsmus. Prieš dvejus metus, kai gyvenimas buvo paprastesnis ir laimingesnis, mama parodė jai nuodingojo žagrenio paveikslėlį ir išmokė pažinti jį žolėje bei krūmuose. Tada Triša dažnai vaikštinėdavo su mama po miškus (ekskursijai į torio gamyklą Pitas priešinosi daugiausia todėl, kad ten norėjo važiuoti mama. Tačiau jis nenorėjo pripažinti net sau pačiam, jog nepastebi, koks išvešėjęs jo paties egoizmas. Įsitikinęs, kad yra suvaržytas, jis stengėsi apnuodyti gyvenimą ne vien mamai, bet ir seseriai).

Kartą, per vieną tokį pasivaikščiojimą mamytė parodė Trišai, kaip miške turi šlapintis mergaitės. Instrukcijos pradžia: "Svarbiausia - nedaryti sysiu ten, kur auga nuodingasis žagrenis. O dabar atidžiai žiūrėk ir daryk, kaip aš."

Triša pasižiūrėjo į abi puses, nieko nepastebėjusi vis tiek nutarė pasitraukti nuo tako. Atrodo, kad į Kezar Hotčą seniai niekas nėjo, o ir paties tako negalėjai sulyginti su Apalačių taku, tačiau mergaitė nesiryžo nusilengvinti tako viduryje. Nepadoru.

Išsuko iš keliuko į tą miško dalį, kuri pleištu baigėsi kryžkele. Ji net girdėjo, kaip mama su broliu lieja apmaudą vienas ant kito, toldami Šiaurės Konvėjaus link. Jau vėliau, kai Triša galutinai suprato paklydusi ir stengėsi įtikinti save, kad nemirs miške, kad ją tikrai suras ir išgelbės, atmintis paslaugiai pakišo paskutinę išgirstą frazę, kurią ištarė brolis įsižeidusiojo tonu: "Nežinau, kodėl mes turime mokėti už jūsų padarytas klaidas!"

Paėjusi pustuzinį žingsnių balsų pusėn, Triša atsargiai apėjo gervuogių krūmą, nors ir vilkėjo džinsus, o ne šortus. Sustojo, apsižvalgė ir suprato, kad mato

kelią į Kezar Hotčą... vadinasi, bet kas nuo kelio gali pamatyti ir ją, atsitūpusią su kuprinuke ir firmine “Red soks” kepuraite ant galvos. Plikarūrę, kaip pasakytų Pepsė (Kvila Andersen kartą tarstelėjo, jog Penelopės Robišo nuotrauką reikėtų įdėti į žodyną kaip žodžio “vulgarumas” iliustraciją).

Triša nusileido į nedidelę daubą, slysčiodama pernykščiais lapais. Iš ten ji jau nematė Kezar Hotčo tako. Puiku. Iš kitos pusės, iš miško, mergaitę pasiekė vyro balsas, po to moters juokas: pagrindiniu taku eina dar viena turistų grupė, iš visko sprendžiant, labai arti Trišos. Traukdama džinsų užtrauktuką, Triša pagalvojo, kad mama su broliu vis dėlto galėtų liautis ginčijęsi ir atsigręžti pasižiūrėti, kaip sekasi seseriai, o tada sutrikti vietoj Trišos išvydę nepažįstamą porą.

Ir gerai! Nors kelias minutes jie galvos ne tik apie save!

Tądien, prieš dvejus metus mama paaiškino jai, kad mergaitės gali atlikti mažą reikaliuką ne namuose taip pat sėkmingai, kaip ir berniukai, nerizikuodamos aptaškyti drabužius.

Triša viena ranka įsitvėrė į netoli esančios pušelės šaką, sulenkė kojas per kelius, po to laisvą ranką prakišo tarp kelių ir patraukė į šoną kelnes bei trumpikes, atlaisvindama ugnies liniją. Kelias akimirkas kaip įprastai nieko neįvyko, ir Triša sunkiai atsiduso. Kraugerys uodas zvimbė prie kairės ausies, o jį priploti mergaitė galėjo tik trečiąja ranka, kurios, deja, neturėjo.

- Ach, virtuvės puodų rinkinys! - piktai iškošė Triša, ir ta kvaila, bet smagi frazė ją prajuokino. Pradėjusi kikenti ji ėmė šlapintis. Baigusi apsidairė, ieškodama kuo nusivalyti, bet apsigalvojo - nutarė

neieškoti bėdos (dar viena tėtės frazė). Krestelėjusi užpakaliuką, lyg iš to būtų kokios naudos, ji užsitraukė kelnaites ir džinsus. Kai uodas vėl ėmė zirzti prie ausies, pritrėškė jį ir labai nudžiugo, pamačiusi ant delno raudoną dėmelę. "Tikėjaisi, kad mano ginklas neužtaisytas, mielasis?" - kimiu balsu paklausė ji.

Mergaitė pasisuko į šlaitą, kuriuo nusileido, o po to apsisuko šimtu aštuoniasdešimčia laipsnių, nes galvon šovė pati blogiausia mintis jos gyvenime. O mintis buvo tokia: eiti į priekį negrįžtant į Kezar Hotčo kelią. Kryžkelėje keliai išsiskiria nedideliu kampu, ir norint patekti į pagrindinį, jai tereikia kirsti mišku apžėlusį kampą tarp dviejų takų. Vieni niekai. Pasiklysti neįmanoma, nes labai aiškiai girdisi turistų, keliaujančių į Šiaurės Konvėjų, balsai. Tikrai, pasiklysti ji niekaip negalėjo.

## Antrasis kėlinys

Vakarinis daubos, kurią ji pasirinko pritūpti, šlaitas buvo kur kas statesnis už rytinį, kuriuo nusileido. Bet kabindamasi į medžius ji šiaip taip išlipo į lygią vietą ir pasuko ten, iš kur girdėjosi balsai. Tankus pomiškis kliudė eiti; vaikui teko aplenkti kelis dygius krūmus, bet apeidama juos Triša stengėsi nepamesti krypties. Taip ji žygiavo apie dešimt minučių, o tada sustojo. Nes ėmė mausti tą jautrią vietelę po krūtine, virš pilvo, vietelę, kur subėga visi nervai. Jau lyg ir turėjo išeiti į Apalačių taką, vedantį Šiaurės Konvėjaus pusėn. Iš visko sprendžiant, jau laikas. Juk ne taip toli atsitraukė į Kedar Hotčo pusę, ne daugiau kaip penkiasdešimt žingsnių (na, gal šešiasdešimt, daugių daugiausia septyniasdešimt), todėl trikampis tarp takų juk irgi negalėjo būti toks didelis?

Triša įsiklausė į balsus pagrindiniame take, bet miške buvo tylu. Ne, apie tylą kalbėti negalima. Aukštų pušų karūnose ošė vėjas, veriančiai tarškė kėkštas. Kažkur tolumoje energingai plušėjo genys. O visai čia pat (prie abiejų ausų) zyzeno uodai. Triša negirdėjo tik žmonių balsų. Tarsi miške be jos nebūtų nė gyvos dvasios. Juokinga mintis, bet pasidarė truputį neramu.

Triša vėl patraukė pasirinkta kryptimi, paspartino

žingsnį, kad greičiau išeitų į taką. Kelią jai užtvėrė didžiulis išvirtęs medis, per storas, kad būtų galima perlipti. Triša nusprendė prašliaužti po apačia. Žinoma, geriausia būtų jį apeiti, bet juk taip ji gali išklysti iš kelio, ar ne?

Tu jau išklydai, sušnibždėjo galvoje bjaurus šaltas balsas.

- Užsičiaupk, neišklydau, užsičiaupk, - taip pat pašnibždomis atsakė Triša ir atsitūpė. Pamatė šviesos tarpą po samanomis apaugusia išvarta ir įlindo į jį. Žemė buvo nuklota šlapiais lapais, bet mergaitė suprato tai tik tuomet, kai nertinis ties krūtine kiaurai permirko. Nieko nepadarysi. Ji šliaužė toliau, ir netikėtai kuprinė atsirėmė į kamieną.

- Po šimts pypkių! - iškošė ji (paskutiniu metu tai buvo mėgstamiausias jos ir Pepsės keiksmas) ir ėmė trauktis atbula. Paskui atsiklaupė, nusibraukė nuo savęs pernykščius lapus ir pastebėjo, kad virpa pirštai.

- Aš nebijau, - garsiai ir aiškiai ištarė Triša. Garsiai ir aiškiai, mat šnibždesys ją truputuką baugino. - Visai nebijau. Takas čia pat. Aš pasieksiu jį po penkių minučių, o po to prisivysiu mamą su broliu. - Ji nusiėmė kuprinukę, prakišo ją pirmą, o po to palindo po medžiu pati.

Pusiaukelėje po jos ranka kažkas sujudėjo. Triša pažvelgė žemyn ir pamatė storą juodą gyvatę, šliaužiančią per sutrešusius lapus. Tą akimirką visos jos mintys ištirpo akinančiame pasidygėjimo ir siaubo plyksnyje. Odą tartum apklojo ledo plutelė, užspaudė gerklę. Mergaitė ne tik kad matė gyvatę, - ji lietė šaltą jos kūną, slystantį po ranka. Triša sucypė, pašoko, visai pamiršusi, kad dar neišsigavo iš po medžio. Į juosmenį

įsirėžė šakos strampas, storas, kaip nupjauta ties petimi ranka. Triša krito ant pilvo ir rangydamasi lyg gyvatė kaip galėdama greičiau sugrįžo atgal.

Bjaurus padaras seniai pasislėpė, o štai siaubas liko. Susirangiusi lapuose gyvatė juk buvo po pat jos ranka, po delnu. Ačiū Dievui, nepuolė, neįkirto! O jeigu ten jų ne viena? Gal ten slepiasi ir nuodingos gyvatės? Ir giria jų knibždėte knibžda? Miške visada daug visokių padarų, kurių žmogus bijo, kurie jam yra nemalonūs, kuriuos pamačius gali apimti panika. Kaip ji galėjo sutikti su mamos pasiūlymu? Ne šiaip sutikti - džiugiai!

Stvėrusi už kuprinės rankenos, Triša nuėjo aplinkui medį, įtariai apžiūrinėdama tiek samanomis apžėlusį kamieną, tiek pernykščius lapus, užklojusius žemę po medžiais. Ji bijojo išvysti gyvatę, dar labiau bijojo pamatyti šliužų armiją kaip siaubo filme "Gyvačių žudikių įsiveržimas", kur pagrindinį vaidmenį atliko Patricija Makfarlend. Tame kvapą gniaužiančiame pasakojime apie mažą mergaitę, kuri pasiklydo miške ir...

- Aš nepa... - baigti Triša nesuspėjo, nes kaip tik tada dairydamasi į šalis nepastebėjo iš žemės kyšančio akmens. Užkliuvo, bejėgiškai sumojavo rankomis ir griuvo ant šono. Strėnas pervėrė skausmas: susidūrimas su šaka paliko prisiminimą...

Triša gulėjo ant drėgnų, nors ir ne tokių drėgnų, kaip po išvarta, lapų, tankiai alsuodama ir jausdama, kaip kaktoje tvinksi gyslelė. Nelauktai ji suprato, jog nebežino, ar teisinga kryptimi eina. Kaip tik todėl ji taip dažnai dairėsi.

Tada grįžk prie medžio. Nuvirtusio medžio. Atsistok prie tos vietos, kur bandei prašliaužti, ir pasižiūrėk

tiesiai. Tai kryptis, kuria norėjai eiti. Kaip tik ten yra pagrindinis takas.

Bet ar tikrai? Jeigu taip, kodėl ji jo dar nepriėjo?

Akių kampučiuose sužibo ašaros. Triša piktai jas nubraukė. Jeigu ims raudoti, daugiau negalės įtikinėti savęs, kad neišsigando. Jeigu ims verkti, gali atsitikti bet kas.

Triša lėtai nupėdino iki barzdoto medžio kamieno. Labai jau nesinorėjo grįžti ten, kur matė gyvatę (mergaitė negalėjo jų pakęsti), bet Triša suprato, kad kitaip negalima. Surado tarpą, kur matė, ne - ranka lietė šliužą. Lįsdama iš po rąsto, ji "suarė" lapų sluoksnį, ir dabar tuose grioveliuose telkšojo vanduo. Pamačiusi balutes, Triša nevalingai palietė nertinį: jis šlapias ir purvinas. O kaip kitaip? Koks dar jis gali būti, jeigu šeimininkė nusprendė palandžioti po išvarta? Tačiau šlapias ir murzinas nertinis kėlė nerimą, nes reiškė pasikeitusius šeštadienio planus. Ir pagrindinė naujojo plano dalis buvo šliaužimas po medžiu. Tik iš tų permainų nieko gero.

Kodėl ji apskritai išsuko iš tako? Kodėl pasitraukė taip, kad jo nebematė? Kad nusičiurintų? O juk ir reikalas nelabai spaudė. Jeigu taip, tai ji, ko gero, kuoktelėjo. Ir paikumo apimta nutarė, kad nieko nepaisydama gali eiti tiesiai per mišką. Ką gi, šiandien ji buvo gerai pamokyta. Dabar tiksliai žinos, kad reikia laikytis tako. Kad ir nori ko nors, kad ir įgriso kažkieno plepėjimas, turi laikytis tako. Kol eini juo, tavo nertinis lieka sausas ir švarus. Ant tako tu saugi.

Saugi.

Triša pačiupinėjo juosmenį ir aptiko megztinyje skylę. Nuo tos šakos nukentėjo ne tik juosmuo, bet ir drabužis. Mergaitė pamatė ant pirštų kraują. Sunkiai at-

sidususi, nusivalė pirštus į kelnes.

- Nurimk, čia bent jau ne surūdijusi vinis, - pasakė ji sau. - Sakykim, tau pasisekė. - Taip mėgo kalbėti Trišos mama, bet vaiko nuotaikos tai nė kiek nepakėlė. Jai kažkodėl atrodė, kad labai nepasisekė.

Triša įdėmiai ištyrinėjo žemę prie medžio, vienoje vietoje net pakapstė batu, bet nerado jokių gyvačių ženklų. Matyt, gyvatė buvo nenuodinga, betgi, kokios jos visos baisios. Be kojų, slidžios, kaišiojančios liežuvį šimtą kartų per minutę. Netgi dabar mergaitę išpylė šaltas prakaitas, prisiminus prisilietimą prie šliužo.

Kodėl neapsiaviau aulinukų, pagalvojo Triša, dirstelėjusi į sportbačiais apautas kojas. Kodėl ėjau į mišką su suknistais sportbačiais? Atsakymo nereikėjo ilgai ieškoti. Todėl, kad sportbačiai geriausiai tinka eiti miško taku... o juk ir planavo laikytis tako.

Triša užsimerkė:

- Viskas gerai. Man reikia tik likti ramiai ir nepasiduoti panikai. Po minutės kitos aš būtinai išgirsiu taku einančių žmonių balsus.

Šį kartą jos pačios balsas suteikė mergaitei pasitikėjimo, ir nuotaika pasitaisė. Ji atsigręžė nugara į medį, pražergė kojas pečių pločiu ties vieta, kur mėgino pralįsti, atsirėmė užpakaliu į samanotą rąstigalį. Štai taip. O dabar tiesiai. Prie pagrindinio tako. Jis turi būti ten.

Tikriausiai. O gal geriau palaukti čia? Palaukti, kol išgirs balsus. Įsitikinti, kad eiti reikia ton pusėn?

Bet ji negalėjo prisiversti palaukti. Jai norėjosi kuo greičiau grįžti ant tako ir išbraukti iš gyvenimo šitas baisias dešimt (gal net penkiolika) minučių, įvariusių jai tiek baimės. Triša užsimetė ant pečių kuprinę - šį kartą vyresnis, bambeklis, bet iš esmės geras brolis nepaly-

gino rankenų - ir nuėjo. Uodai bei mašalai jau spėjo ją aptikti ir juodu debesiu sukosi virš galvos. Triša tik vaikė juos ranka. Kadaise... galbūt net tą pačią dieną, kai parodė jai, kaip mergaitės tuštinasi miške, mamytė jai sakė, kad mušti reikia tik uodus, o mašalus geriau vaikyti. Kvila Andersen (tada dar Kvila Makfarlend) paaiškino, kad pradėjus mušti uodus ir mašalus, jų sulekia dar daugiau. Todėl neverta vargti. "Kai turi reikalų su miško vabzdžiais, - sakė mama, - reikia pasijusti arkliu. Įsivaizduok, kad turi uodegą, ir mojuok ja, vaikydama kraugerius."

Stovėdama prie nuvirtusio medžio ir gainiodama vabzdžius, Triša pasirinko orientyru aukštą pušį, augančią už keturiasdešimties jardų nuo jos... už keturiasdešimties jardų į šiaurę, jeigu ji nepainioja pasaulio šalių. Priėjusi prie jos mergaitė atsigręžė ir pažvelgė į gulintį medį. Ar ėjo tiesiai? Atrodo, kad taip.

Pažvalėjusi ji pasirinko kelis suaugusius krūvon krūmus, ant kurių raudonavo uogos. Kartą, vaikštinėdama su ja miške, mama parodė jai tokias uogas, o Triša pareiškė, kad tai labai nuodingos paukščių uogos. Bent jau taip jai tvirtinusi Pepsė Robišo. Nusijuokusi Kvila atsakė: "Garsioji tavo Pepsė, pasirodo, žino ne viską. Ir gerai. Tai mitčela, jos uogos nenuodingos. Skoniu jos primena "Triberi" kramtomąją gumą rožinėje pakuotėje." Trišos mama įsimetė į burną kelias uogytes. Kadangi ji nenugriuvo tąsoma konvulsijų, Triša irgi paragavo. Uogų skonis priminė kvėpavimą lengvinančias tabletes. Žalias tokias, nuo kurių tarsi dilgčioja gomurį ir dantenas.

Triša priėjo prie krūmo, pasvarstė, ar nusiraškyti kelias uogas nuotaikai pakelti, bet paskutinę akimirką

persigalvojo. Alkio nejautė, o dėl nuotaikos... Triša įtraukė meduoliais atsiduodančio žalių matinių lapų (irgi valgomų, anot Kvilos, nors Triša niekad neragavo - juk ji ne koks triušis) aromato, po to pažvelgė į pušį. Įsitikinusi, kad eina tiesiai, surado trečią orientyrą: šį kartą akmenį, primenantį skrybėlę iš seno nespalvoto kino filmo. Toliau nutarė orientuotis pagal tris greta augančius beržus. Nuo beržų ji lėtai patraukė prie kuplių papartynų, augančių ant šlaito.

Triša traukė visą dėmesį sutelkusi į orientyrus, eidama prie kito net nesidairė aplinkui, todėl tik pasiekusi paparčius suprato, kad priešais ją neįžengiamas tankumynas. Eiti nuo orientyro prie orientyro - gerai, ir Triša manė einanti tiesiai... tik ar ta tiesė nevedė nuo tikslo? Ji galėjo šiek tiek nukrypti nuo kurso, suprato Triša. Nes jau būtų išėjusi į taką. Kurgi ne, kur nupėdino...

- Viešpatie, - atsiduso mergaitė, ir drebantis balsas jai visai nepatiko, - juk aš nužirgliojau mylią. Mažiausiai mylią.

Kraujasiurbiai supo ją iš visų pusių. Uodai ir mašalai kybojo tiesiog prieš akis, įkyrūs moskitai apniko ausis, ir atgrasus jų zirzimas varė iš proto. Triša pamėgino vieną priploti, nepataikė, tik skaudžiai pliaukštelėjo sau per ausį. Ji suprato, kad turi tvardytis. Pliaukšėjimas nieko gero neduos. Ji tik pridarys sau mėlynių kaip koks kvailys iš seno animacinio filmo.

Triša nusimetė kuprinę, pritūpė, atlaisvino diržėlį ir praskleidė ją. Mėlynas plastiko apsiaustas, pačios ruoštas popierinis paketas su priešpiečiais, žaidimų kompiuteris ir kremas nuo saulės (jis iš viso nereikalingas: saulė seniai pasislėpė po debesimis, tarp kurių liko

tik retos žydros properšos); vandens ir "Sedž", mėgstamiausių jos vaisvandenių, buteliai; "Tvinkiz", pyragėlių su kremo įdaru, pakelis ir bulvių traškučių maišelis. Jokio purškalo nuo vabzdžių. Lyg to nežinotų... Todėl Triša išsitepė kremu nuo saulės, kad nubaidytų bent jau mašalus, ir vėl viską sukrovė į kuprinę. Paskui dar kartą ištraukė "Tvinkiz" pakelį, bet padvejojusi padėjo į vietą. Ji nesijautė alkana. Nors šiaip mėgo smaližiauti pyragėliais su kremu, net ir suprasdama neturinti jais per daug piktnaudžiauti, jeigu nenori, kad keturiolikos sulaukus visas jos veidas būtų vieni spuogai.

*O juk keturiolikos gali ir nesulaukti*, pastebėjo tas stingdantis kraują balsas. Tokio kritiko ji nesitikėjo. Šildei gyvatę užantyje. Iš šitų girių gali ir neišeiti.

- Baik, baik, baik, - sukuždėjo Triša, sutraukė kuprinės raištelius, pradėjo stotis... ir sustingo, atsirėmusi vienu keliu į minkštą žemę prie paparčio. Pakėlusi galvą tarsi uodė orą kaip elniukas, pirmą kartą atsitraukęs nuo mamos šono. Tik mergaitė neuodė - ji įsiklausė, stengdamasi sutelkti į pagalbą visas kitas jusles.

Lengvas vėjelis kedeno pušų viršūnes. Aršiai zirzė uodai (šlykštūs padarai). Medį kalė genys. Kažkur toli karksėjo varna. Dar toliau vos girdimai ūžė lėktuvas. Jokių balsų nuo tako. Nė balselio. Lyg į Šiaurės Konvėjų vedantis kelias būtų prasmegęs skradžiai. O kai lėktuvo ūžimas visiškai nutilo, Triša susitaikė su tuo, kad teks pažvelgti tiesai į akis.

Ji atsistojo. Prie kiekvienos kojos it kas būtų sunkų svarmenį pakabinęs, nemalonus sunkumas slėgė ir pilvą. Galva pasidarė panaši į helio dujų pripildytą balioną, pririštą prie švino plytos. Mergaitė suvokė, kad yra visiškai viena, atskirta nuo savųjų. Kažkaip peržengė ribą,

paliko aikštelę ir atsidūrė tokioje vietoje, kur neveikia jai įprastos žaidimo taisyklės.

- Ei! - sušuko Triša. - Ei, kas nors, girdite mane? Ar girdite? Ei! - Ji nutilo tikėdamasi išgirsti atsakymą, bet neišgirdusi bejėgiškai suvapėjo: - Padėkite man, aš pasiklydau! Padėkite! Pasiklydau! Jos akys pritvinko ašarų, ir mergaitė daugiau negalėjo jų sulaikyti, negalėjo daugiau savęs įtikinėti, kad viskas gerai. Balsas ėmė drebėti, pasigirdo verksmingos gaidelės, po to jis virto lopšyje pamiršto kūdikio verkimu. Ir tas verkimas įvarė Trišai daugiau baimės nei visa kita šį nelaimingą rytą, nes apie žmogaus buvimą miške liudijo tik jos veriantis, šaukiantis pagalbos, klykiantis padėti, nes ji pasiklydo, verksmas.

## Trečiasis kėlinys

Šaukė ji apie ketvirtį valandos, ne mažiau, kai kada - sudėjusi prie burnos rankas ir pasisukusi į tą pusę, kur, jos manymu, buvo pagrindinis takas, bet daugiausia stovėjo prie papartyno ir rėkė. Pagaliau paskutinį kartą riktelėjo, sudėjusi visą savo pyktį ir baimę, taip garsiai, kad net suskaudo gerklę, tada atsisėdo ant žemės ir pravirko, užsidengusi delniukais veidą. Triša verkė kokias penkias minutes (iš kur galėjo žinoti tiksliai, jeigu laikrodis liko ant stalelio prie lovos, - dar vienas protingas Didžiosios Trišos sprendimas), o kai ašaros išseko, jai palengvėjo... jeigu ne tie vabzdžiai. Jie aptūpė ją iš visų pusių, šliaužiojo, ropinėjo, zyzė, zvimbė, bandė iščiulpti visą jos kraują, išgerti prakaitą. Tie bjaurybės varė ją iš proto. Triša vėl atsistojo, ėmė mosuoti firmine "Red soks" beisbolo kepuraite, primindama sau, kad mašalų negalima mušti ant savęs, nes greitai bus visa mėlyniuota, tačiau suprasdama, kad ims mušti, ir labai greitai, jeigu niekas nepasikeis. Nes tvardytis ilgiau nepajėgia.

Eiti ar likti vietoje? Triša nežinojo, kas geriau: siaubas ją suparalyžiavo. Kokia jau ten logika! Tokios būklės ji nebegalėjo blaiviai mąstyti. Už ją apsisprendė

kojos, ir Triša nužingsniavo toliau, baugščiai dairydamasi į šalis ir trindamasi išpurtusias akutes. Keldama ranką prie veido antrą kartą, ji pamatė ant plaštakos nutūpusius šešis uodus ir tris iš jų pritrėškė. Du jau buvo spėję prisiurbti kraujo. Paprastai jos pačios kraujas Trišai nekėlė nemalonių pojūčių, bet dabar jos kojos sulinko, ir mergaitė raudodama susileido ant spyglių kilimo po senomis pušimis. Jai skaudėjo galvą, maudė skrandį. Juk dar taip neseniai aš sėdėjau "dodže", be paliovos sukosi galvoje mintis. "Dodže", ant galinės sėdynės, klausiau, kaip jie ginčijasi. Po to ji prisiminė brolio žodžius, pasiekusius ją iš už medžių: "Nežinau, kodėl mes turime mokėti už jūsų klaidas!" Triša pagalvojo, jog tai gali būti paskutiniai Pito ištarti žodžiai, kuriuos ji išgirdo, ir jos kūnu nubėgo šaltukas, tarsi išvydus besiartinančią pabaisą.

Šį kartą ašaros išdžiūvo greičiau, o ir raudojo ji nebe taip nusiminusi. O kai atsistojo (ir automatiškai nusuko kepuraitės snapelį atgal), praktiškai visai nusiramino. Dabar artimieji jau tikrai žino, kad ji dingo. Mamytė iš pradžių pamanys, kad įsižeidusi dukrelė grįžo prie "karavano". Pradės šaukti ją, po to ims vytis, klausinėdami priešpriešiais ateinančių turistų, ar matė mergaitę firmine "Red soks" beisbolo kepuraite (jai devyneri, bet ji aukšta ir atrodo vyresnė, tarytum girdėjo Triša šaukiant mamą). Kai brolis su mama grįš į aikštelę ir įsitikins, jog prie mašinos jos nėra, ims jaudintis. O mamytė netrukus persigąs. Pagalvojusi apie tai, Triša pasijuto kalta. Kils triukšmas, į paiešką galbūt įtrauks girininkus bei Miško apsaugos tarnybą, o dėl to kalta tik ji. Nes pasitraukė nuo tako.

Šios mintys šliūkštelėjo alyvos į nerimo laužą, kuris jau seniai liepsnojo jos įsiaudrinusioje sąmonėje,

ir Triša puolė pirmyn, vildamasi surasti pagrindinį taką anksčiau, nei bus pranešta apie jos dingimą visoms toms organizacijoms ir bus paskelbta masinė paieška. Dabar ji nebepaisė orientyrų, nesistengė eiti tiesiai, ir taip pati nepastebėdama vis labiau suko į vakarus, toldama nuo Apalačių tako ir daugumos iš jo išsukančių takų bei takelių. O ten, kur traukė mergaitė, jos laukė neišbrendami miškai, tankūs atvašynai, gilūs tarpekliai, statūs skardžiai. Ji šaukėsi pagalbos ir klausėsi, klausėsi bei šaukėsi pagalbos. Ir tikriausiai būtų neapsakomai nustebusi, kad jos mama su broliu, įnikę aiškintis santykius, dar nepastebėjo, jog Trišos nėra.

Mergaitė ėjo vis greičiau ir greičiau, vaikydama mašalus, jau nebelenkdama, o braudamasi tiesiai pro krūmus. Ji klausė ir šaukė, klausė ir šaukė, tik iš esmės nieko negalėjo išgirsti. Triša nejautė uodų, sutūpusių jai ant sprando, išsirikiavusių it karvės prie girdyklos ir čiulpiančių, čiulpiančių, čiulpiančių jos kraują. Ji nejautė ir moskitų, kurie prilipo prie dar neišdžiūvusių jos ašarų vagelių ant skruostų.

Ji nepasidavė panikai akimirksniu, kaip praeitą kartą, kai pajuto po ranka gyvatę. Ne, panika kilo it milžiniška banga, atkertanti Trišą nuo aplinkinio pasaulio, kol užliejo jos galvą. Ji žingsniavo nematydama, kur eina; ji šaukėsi pagalbos, negirdėdama savęs; jos ausys nebūtų išgirdusios, net jeigu atsilieptų už gretimo medžio. O kai mergaitė pradėjo bėgti, ji savęs jau nebekontroliavo. Privalau susiimti, pagalvojo Triša, bet sportiniais bateliais apautos kojos judėjo vis greičiau. Aš dar visai neseniai sėdėjau automobilyje, pagalvojo ji, šokusi bėgti. Nežinau, kodėl mes turime mokėti už tėvų klaidas, pagalvojo ji, paskutinę akimirką spėjusi pranerti

po priešais ją akių lygyje išdygusia šaka. Kaktos ji nesusimušė, akių neišsidūrė, atsipirko tik įdrėskimu kairiajame skruoste, iš kurio tuoj nuvingiavo kraujo upeliukas.

Vėjelis maloniai vėsino odą, kai ji brovėsi pro tankius krūmus, nepaisydama dyglių, draskančių jos kelnes ir rankas. Po to ji palaidais plaukais (gumytė, laikiusi jos uodegą, seniai liko ant kažkokios šakos) bėgo į kalnelį, strykčiodama per medelius, išvartytus čia praūžusio uragano. Triša užlėkė ant viršaus... ir staiga priešais ją atsivėrė ilgas, pilkšvai melsvas tarpeklis, už daugybės mylių besibaigiantis plikomis granito uolomis. O tiesiai priešais ją žiojėjo tuštuma, sklidina vasaros oro, kur ji ilgai kristų vartydamasi ir šaukdama, kol pasitiktų neišvengiamą mirtį.

Jos galva jau nebeveikė, protas suledėjo iš siaubo, bet pats kūnas sugebėjo reikiamu momentu sustoti ant pačios bedugnės krašto. Liko tik viena - pakeisti judėjimo kryptį. Ir Triša staiga metėsi į kairę, dešiniąja koja smarkiai atsispyrusi nuo paties skardžio krašto. Ji išgirdo, kaip taukšteli akmenėliai, atsitrenkę į uolą apačioje.

Dabar Triša bėgo pliko akmens juosta, skiriančia skardį nuo miško. Ji bėgo gerai nesuvokdama, kas galėjo atsitikti prieš sekundę. Bet ji prisiminė fantastinį filmą, kurio herojus nuvilioja prie šlaito jį persekiojantį dinozaurą, ir tas nugarma nuo skardžio į bedugnę.

Išvirtęs uosis užtvėrė akmeninį “keliuką”. Dvidešimt medžio viršūnės pėdų kybojo virš prarajos it laivo stiebas. Triša apkabino kamieną abiem rankomis, prisiglaudė prie jo perdrėkstu skruostu. Įkvepiant oras švilpdamas pildė plaučius ir šniokšdamas veržėsi atgal. Ilgai stovėjo mergaitė prie medžio, virpėdama visu

kūnu. Pagaliau atmerkė akis. Ji stovėjo pasukusi galvą į dešinę, todėl pataikė išvysti bedugnę anksčiau, nei vėl spėjo užsimerkti.

Toje vietoje iki prarajos dugno buvo maždaug penkiasdešimt pėdų. Ant akmenų nuobiryno augo kažkokie skaisčiai žali krūmai. Tarp jų mėtėsi išdžiūvę kamienai ir šakos, vėjo nublokšti nuo skardžio. Ir staiga nepaprastai aiškiai Triša išvydo, kad lekia į tuos krūmus, kamienus, šakas. Lekia, rėkia, mojuoja rankomis. Po to vienas sausuolis įsirėžia jai į smakrą, perveria liežuvį, gomurį, po to smegenis ir nužudo.

- Ne! - sukliko Triša. Tas reginys sukėlė pasibjaurėjimą, bet podraug ir užbūrė. Ji giliai atsiduso.

- Viskas bus gerai, - iš lėto, kapodama žodžius ištarė ji. Apdraskytas rankas ir veiduką perštėjo, graužė prakaitas. Tik dabar mergaitė apsižiūrėjo žaizdas. - Viskas gerai. Man nieko neatsitiks. Taip, gerai. - Ji atsitraukė nuo medžio ir tuojau susverdėjo. Išsigandusi Triša kaipmat įsikibo į uosio kamieną. Jai staiga pasirodė, kad žemė pasviro, norėdama numesti ją bedugnėn.

- Man nieko neatsitiks, - pakartojo ji taip pat neskubiai. Apsilaižė viršutinę lūpą. Prakaitas išgaravo, druska liko. - Man viskas gerai, viskas tvarkoje. - Ji kartojo tuos žodžius, bet praėjo ilgos trys minutės, kol ji išdrįso įtikinti rankas paleisti kamieną. Tada mergaitė atsitraukė nuo skardžio. Pasuko kepurėlę snapeliu atgal, pažvelgė virš tarpeklio. Dangus buvo užtrauktas sunkiais lietaus debesimis, aplinkui augo šeši milijardai medžių, bet jokio, net menkiausio žmogaus pėdsako, ar dūmelio, kylančio nuo laužo.

- Viskas bus gerai. - Ji žengė dar žingsnį atbula ir

riktelėjo, kai kažkas (gyvatės, gyvatės), palietė jos kulkšnis. Kokios gyvatės - paprasti krūmai. Ta pati mitčela, kurios šiuose miškuose buvo pilna. O tada ją vėl aptiko mašalai. Debesis apsupo galvą, prieš akis ėmė šokti juodi taškeliai, po kurio laiko jie ėmė augti, virsti juodomis rožėmis. Triša spėjo pagalvoti: aš netenku sąmonės, alpstu, ir griuvo nugara į krūmus. Akys užvirto, mašalų spiečius pakibo virš balto kaip popierius veiduko. Po akimirkos pirmi du uodai nusileido ant vokų ir ėmėsi savo darbo.

## Pirmoji ketvirtojo kėlinio pusė

Mama perstumdo baldus - tokia buvo pirmoji Trišos mintis atsipeikėjus. Po to ji pamanė, kad tėtis atvežė ją į uždarą čiuožyklą Line, ir ji girdi, kaip paaugliai raižo pačiūžomis ledą, sukdami ratą po rato. Bet tada kažkas šalta tėkštelėjo jai ant viršunosės, ir mergaitė atmerkė akis. Antras lašas užtiško ant kaktos. Dangų perskrodė ryškus plyksnis, privertęs ją prisimerkti. Po sekundės nuo griaustinio vos neplyšo jos ausų būgneliai. Triša instinktyviai susirietė kamuoliuku, iš burnos išsiveržė klyksmas. Ir tada dangus prakiuro.

Triša atsisėdo, stvėrė kepuraitę, nukritusią nuo galvos griūnant, pasuko snapeliu į priekį, aiktelėjo lyg įmesta į šaltą ežerą (jautėsi labai panašiai) ir vargais negalais atsistojo. Vėl žybtelėjo žaibas, sudundėjo griaustinis. Mirkdama lietuje Triša pamatė, kaip tarpeklyje auganti aukšta eglė plykstelėjo ugnimi ir skilo perpus. O po akimirkos lietus dar sustiprėjo, ir vandens siena užtvėrė tarpeklį.

Triša ėmė traukti nuo lietaus po medžiais. Atsisegė kuprinę, išsitraukė apsiaustą, apsivilko (geriau vėliau negu niekada, pakomentuotų jos tėtis), tada atsisėdo ant

išvirtusio medžio. Galva dirbo nenoriai, vokai ištino, niežėjo. Medžiai menkai tesaugojo ją nuo lietaus: vanduo kliaukė kaip iš kibiro. Triša užsimaukšlino ant galvos apsiausto gobtuvą ir klausėsi lašų barbenimo į plastiką, labai jau primenantį tratėjimą į automobilio stogą. Mašalai ir toliau būriavosi aplink veidą, bet Triša vangiai mostelėjo ranka, vydama tuos įkyrius padarus. Niekas negali priversti jų išsiskirstyti, jie nuolatos alkani. Jie čiulpė kraują iš mano vokų, kol gulėjau be sąmonės, o kai numirsiu, aplips visą kūną, pagalvojo Triša ir vėl pravirko. Dabar jau ne rypavo, ne dejavo, o tiesiog graudžiai verkė. Nepamiršdama vaikyti uodų. Griaustiniai ritosi vienas po kito, versdami vaiką krūp-čioti visu kūnu.

Be saulės ir laikrodžio ji negalėjo nustatyti laiko. Tad beliko tik sėdėti ant nuvirtusio kamieno. Ir maža figūrėlė mėlynu apsiaustu nejudėjo, kol audra nuslinko į rytus, pasiėmusi su savimi ir perkūną. Bet lietus lijo kaip liję̨s ir kraugeriai niekur nedingo. Vienas uodas įsmuko į tarpą tarp gobtuvo bei mergaitės galvos ir įkyriai zvimbė prie pat ausies. Triša apskaičiavo jo buvimo vietą ir nykščiu prispaudė gobtuvą. Zirzimas liovėsi.

- Štai taip, - atsiduso ji. - Su tavimi susidorojau. Ir liko tik šlapia vieta. - Ji jau ketino stotis, bet sugurgė pilvas. Dabar ji pasijuto baisiai išalkusi. Pasvarstė, kokie dar nemalonūs netikėtumai jos laukia, ir apsidžiaugė, kad negali įvardinti nė vieno. Gal jų nė nebus, pasakė ji sau. Nagi, mergaite, aukščiau nosį, galbūt blogiausia jau praėjo.

Triša nusivilko apsiaustą. Bet prieš kimšdama jį į kuprinę, nužvelgė save nuo galvos iki kojų. Drabužiai

šlapi, aplipę pušų spygliais. Apalpo - ir še tau. Reikės viską papasakoti Pepsei, jeigu dar bus proga ją pamatyti.

- Baik, gerai? - atitraukė save nuo niūrių minčių Triša ir praskleidė kuprinę. Išsiėmė visą maistą ir gėrimą, sudėjo ant žemės. Vien pažvelgus į paketą su priešpiečiais skrandis pakėlė balsą. Kiek laiko? Vidinis laikrodis, tiesiogiai įmontuotas į jos organizmą, šnipštelėjo: maždaug trečia valanda dienos. Kitaip tariant, praėjo aštuonios valandos nuo to momento, kai ji pakilo nuo stalo, suvalgiusi lėkštę kukurūzų dribsnių su pienu. Ir penkios - kai ji sugalvojo kirsti kampą ir išeiti į pagrindinį taką per mišką. Trečia valanda po pietų. Gal net ketvirta.

Popieriniame maišelyje gulėjo kietai virtas kiaušinis, sumuštinis su tunu ir keli saliero stiebai. Dar ji buvo įsidėjusi nediduką traškučių pakelį, vandens butelį (gana nemažą), "Sedž" vaisvandenių butelį (didelį, beveik trijų ketvirčių litro, nes labai jį mėgo) ir pakelį "Tvinkiz".

Pasižiūrėjusi į citrininio gėrimo butelį Triša suprato, jog daugiau nori gerti nei valgyti... ypač norisi kažko saldaus. Ji nusuko kamštelį, priglaudė butelį prie lūpų, bet tuoj jį vėl nuleido. Kad ir kaip norisi gerti, neprotinga tuojau pat ištuštinti butelį. Galbūt miške jai dar teks užsibūti. Žinoma, mažai tikėtina, tą paiką mintį norėjosi kuo greičiau išmesti iš galvos ir pamiršti, bet Triša negalėjo sau to leisti. Išsigavusi iš girios ji, žinoma, galės mąstyti ir elgtis kaip vaikas, bet čia, miške, jai neliko nieko kita, kaip galvoti suaugusiojo galva.

Matei, kas prieš tave, pasakė ji sau. Didelis tarpeklis, kuriame vien tiktai medžiai. Nei kelio, nei dūmų. Todėl nesitikėk, kad pagalbos sulauksi greitai. Turi taupyti atsargas. Taip tau patartų ir tėvelis, ir mamytė.

Triša leido sau nuryti tris didelius limonado gurkšnius, atplėšė butelį nuo lūpų, atsiriaugėjo, po to nurijo dar porą mažesnių. Užsukusi vaisvandenių butelį, akimis pasvėrė maistą.

Pasirinko kiaušinį. Nusilupo jį, tvarkingai sudėjo lukštus į maišelį, kuriame jis gulėjo (mintis apie tai, kad paliktos šiukšlės, tikras ženklas, kad ji buvo toje konkrečioje vietoje, gali išgelbėti jai gyvybę, Trišai netoptelėjo nei tuomet, nei vėliau), pabarstė kiaušinį druska. Vėl apsiverkė, nes prisiminė, kaip vakar vakare, jų namo Senforde virtuvėje užbėrė žiupsnelį druskos ant vaškuoto popieriaus ir susuko, kaip mokė mama. Kone matė savo galvos ir rankų šešėlius, krentančius ant plastmasinio stalo, girdėjo svetainėje bambantį televizorių: transliavo žinias. Iš viršaus pasiekė neaiškus triukšmas - brolis kažkuo užsiėmęs savo kambaryje. Prisiminimai buvo tokie ryškūs, jog panėšėjo į vizijas. Triša jautėsi lyg skęstantis žmogus, kuris prisimena, kaip gera ir ramu buvo laive, koks lengvas ir nerūpestingas atrodė gyvenimas.

Ji buvo devynerių metų, tiesa, iki dešimtojo gimtadienio liko visai nedaug, ir, kaip savo amžiaus mergaitė, ji buvo gana stambi. Alkis nugalėjo baimę bei prisiminimus. Vis dar šniurkščiodama Triša sukirto kiaušinį. Kaip skanu! Mielai būtų prarijusi dar vieną, o gal net du. Mamytė vadino kiaušinius cholesterino bombomis, bet jos čia nėra, o cholesterino perteklius ne taip jau blogai, jeigu pasiklydai miške, visa susibraižei, o vokai ištino nuo uodų įkandimų taip, jog atrodė, kad sveria visą pūdą.

Triša paėmė "Tvinkiz" pakelį, atplėšė, suvalgė vieną pyragėlį. "Veža", - ištarė ji, mėgdžiodama Pepsę, kai

ši kam nors reikšdavo aukščiausią pritarimą. Pyragėlį ir kiaušinį nuplovė vandeniu. Po to skubiai, kol dar kuri nors ranka netapo išdavike ir nepakėlė prie burnos ką nors valgoma, supakavo likusį maistą į popierinį maišelį, patikrino, ar gerai užsuktas vaisvandenių butelis, ir susidėjo viską kuprinėn. Tada pirštai atsirėmė į kažką kieta, atsikišusį iš krašto, ir Triša nušvito (prie šypsenos galėjo prisidėti ir papildomos kalorijos). Tik pamanykite, koks mielas netikėtumas!

Jos ausinukas! Ji pasiėmė savo ausinuką! Čia tai bent!

Ji atsegė vidinės kišenės užtrauktuką ir išsitraukė grotuvą taip atsargiai, kaip dvasininkas šventas relikvijas. Laideliai, susukti ant plastmasinio korpuso, miniatiūrinės ausinės, kruopščiai įspraustos į specialias duobutes. Žinoma, grotuve buvo įdėta jos ir Pepsės mėgstamiausia to meto kasetė ("Čambavamba" grupės albumas "Tamptamper"), bet dabar muzika Trišai mažai rūpėjo.

Ji įsistatė ausines į ausis, perjungė jungtuką iš "TAPE" padėties į "RADIO" ir įjungė grotuvą.

Iš pradžių išgirdo tik trukdžius, bet netrukus nusistatė WMGX, Portlendo radijo stotį. Tolėliau rado WOXO, Norvėjaus stotį, o grįžusi FM skale atgal, sugavo WCAS, nedidukę Kasl Roko, miestelio, kurį jie pravažiavo keliaudami čia, stotį. Ji tarsi girdėjo savo brolio balsą, persmelktą jaunatviško sarkazmo: "WCAS, šiandien mūsų klauso visas kaimas, rytoj - visas pasaulis!" Išties, labiau kaimietiškos ir skurdžios stoties nerastum. Spigius, Marko Česnato ir Treisės Edkins lygio kaubojiškų dainų atlikėjus pakeitė diktorė, priiminėjanti skambučius tų, kurie norėjo parduoti indų

plovyklas, džiovyklas, "biuikus" ir medžioklinius šautuvus. Tačiau žmogaus balsas tiek daug reiškia pasiklydusiam miške! Ir Triša, atsisėdusi ant išvartos, klausėsi it užkerėta, beisbolo kepuraite vaikydama neatstojančius nuo jos mašalus. Netrukus diktorė pranešė ir laiką: trys valandos, devynios minutės.

Pusę keturių diktorė perskaitė vietos naujienų santrumpą. Kasl Roko gyventojai nepatenkinti baro tvarka, kur penktadieniais ir šeštadieniais pasirodydavo iki pusės apsinuoginusios šokėjos. Senelių namuose įvyko gaisras (niekas nenukentėjo). Rekonstruotą Kasl Roko stadioną numatoma atidaryti liepos ketvirtąją. Žiūrovų laukia naujutėlės tribūnos ir fejerverkai. Antroje dienos pusėje laukiama lietaus, naktį be kritulių, rytoj - saulėta, trisdešimt laipsnių šilumos. Viskas. Nė žodelio apie dingusią mergaitę. Triša nežinojo, džiaugtis ar nerimauti.

Jau siekė išjungti grotuvą (elementų ilgam neužteks), bet vedančioji pridūrė: "Nepamirškite, kad šiandien septintą vakaro Bostono "Red soks" priima tuos nepakenčiamus Niujorko "Jankius". Likite su mumis, ir jūs sužinosite, kaip sekasi mūsų "Raudonosioms kojinėms". O dabar grįšime prie..."

O dabar grįšime prie pačios baisiausios dienos mažos mergaitės gyvenime, pagalvojo Triša, išjungdama grotuvą. Ji išsiėmė ausines iš ausų, suvyniojo laidelius ant trapaus plastmasinio korpuso ir įtaisė garsiakalbius į jiems skirtas vietas. Bet, turėjo pripažinti, kad pasidarė geriau. Ko gero, pirmą kartą nuo to momento, kai ji sau pripažino pasiklydusi. Prie geros nuotaikos galėjo prisidėti ir maistas, bet Triša visus nuopelnus skyrė radijui. Žmonių, tikrų žmonių balsai, ir skambėjo jie visai čia pat.

Uodų desantas išsilaipino ant kojos ir aršiai stengėsi prakąsti tankų džinsinį audinį. Ačiū Dievui, ji apsirengė ne šortus. O tai būtų šitiems siurbėlėms džiaugsmo!

Triša nuvijo uodus, atsistojo, apsivilko apsiaustą. Kas toliau? Ar prisimena ji ką nors, kas galėtų padėti miške pasiklydusiam žmogui? Vadinasi, taip: saulė teka rytuose ir leidžiasi vakaruose. Atrodo, viskas. Dar kažkas minėjo, kad samanos auga iš šiaurinės, o gal iš pietinės medžio pusės, bet kurios tiksliai - ji negalėjo prisiminti. Galbūt geriausia būtų likti toje vietoje, susiręsti kokią nors priedangą (daugiau nuo uodų negu nuo lietaus; keli atkakliausieji vėl įlindo po gobtuvu, ir tas jų zirzimas varė mergaitę iš proto) bei laukti, kol ją suras. Turėtų degtukų, galėtų susikurti laužą. Lietaus permerktame miške ji nesukeltų gaisro, o dūmas gal kam nors kristų į akis. Kurgi ne, jeigu kiaulė turėtų sparnus, galėtų skraidyti, sakydavo jos tėtis.

- Palauk, - sušnibždėjo Triša. - Palauk.

Kažkas apie vandenį. Kaip rasti kelią iš miško vandens pagalba. Tik kokiu būdu?

Po mirksnio ji jau žinojo, kaip jai gali padėti vanduo, ir ją apėmė džiaugsmingas virpulys. Jos susijaudinimas buvo toks stiprus, kad net galva ėmė svaigti. Triša susverdėjo ir vos išsilaikė ant kojų.

Ji turi surasti upelį! To pamokė ne mama. Perskaitė pati kažkokioje vaikiškoje knygelėje, labai seniai, septynerių ar aštuonerių. Surandi upelį, eini pasroviui, ir upelis arba išveda iš miško, arba į kitą, platesnį upelį. Jeigu pasieki kitą upelį, reikia eiti jo srovės kryptimi, kol išves į upę. Kada nors vanduo būtinai išves tave iš miško, nes visos upės suteka į jūrą, o ten miško nėra, tik

paplūdimys, uolos ir valčių sandėliai. Bet kaip rasti tekantį vandenį? Nieko nėra paprasčiau, ji gali eiti palei skardį. Tą patį, nuo kurio per savo kvailumą vos nenugarmėjo. Pirma, taip ji nedarys kilpų, eis tam tikra kryptimi. Antra, skardis anksčiau ar vėliau išves ją prie upelio. Giriose jų pilna.

Triša užsimetė ant pečių kuprinę (tik jau ant neperšlampančio apsiausto) ir atsargiai prisiartino prie uosio, kurio viršūnė kybojo viršum bedugnės. Dabar nesenas jos skuodimas per mišką jai atrodė kaip kvailas vaikiškas išsišokimas, bet vis vien nesiryžo pernelyg priartėti prie prarajos krašto. O jeigu apsisuks galva? Ji gali nualpti arba... apsivemti. Iškliurkti maistą, kurio atsargų visai nedaug. Ne, ta mintis nėra gera.

Ji pasuko kairėn ir nužingsniavo per mišką, laikydamasi dvidešimties pėdų nuo skardžio. Protarpiais ji prisiversdavo prieiti arčiau, kad įsitikintų nenukrypusi nuo pasirinkto kurso... tiksliau, kad tarpeklis ir skardis niekur nedingo. Ji klausėsi garsų, nors nelabai ką tikėjosi išgirsti. Suprato, kad takas eina visai kitur, ir išeiti į jį gali tik per atsitiktinumą. O štai vandens gurgimą ji vylėsi išgirsti, ir jos lūkesčiai išsipildė.

Kokia man iš jo nauda, jeigu prieisiu kriokli, pagalvojo Triša ir apsisprendė prieš tai prieiti prie skardžio ir pasižiūrėti, ar jis labai aukštas. Kad po to nereiktų labai gailėtis.

Medžiai šitoje vietoje augo šiek tiek atokiau kriaušio, ir žemė buvo užklota mėlynių kilimu. Po keturių ar penkių savaičių čia bus galima gerai prisiuogauti, tačiau kol kas uogytės smulkios, žalios ir visai nevalgomos. O štai mitčelos uogos visai prisirpusios. Triša įsidėjo tai į galvą. Dėl visa ko.

Žemė tarp mėlynių krūmelių buvo nusėta žvynelius primenančiomis akmens plokštelėmis. Jos traškėjo po kojomis ir atrodė, tarsi eitum pėr sukultas lėkštes. Mergaitė vis labiau lėtino žingsnį, o likus dešimčiai pėdų nuo skardžio pritūpė ir nuropojo. Aš saugi, man niekas negresia, nes žinau, kur esu ir kas manęs laukia priekyje, nėra ko jaudintis, tikino ji save, tačiau širdis taip ir taikėsi iššokti lauk. Ir prislinkus prie krašto iš lūpų išsprūdo nervingas juokas, nes skardžio, kaip tokio, neliko. Tarpeklis ir toliau traukėsi tolyn, bet dabar Triša jau nebežvelgė į jį iš viršaus. Plokštumų laiptas smarkiai sumažėjo, bet Triša to nepajuto, nes buvo užsiėmusi kitkuo: ieškojo tekančio vandens, stengėsi tvardytis ir nepasiduoti panikai. Keturiomis ji prislinko prie paties krašto ir pažvelgė žemyn.

Iki tarpeklio dugno dvidešimt pėdų. Ir ne vertikalios uolos, o stataus, bet vis tiek šlaito, ant kurio augo kreivi medeliai, mėlynių, gervuogių kupstai. O aplinkui juos - krūvos smulkių akmenukų. Liūtis baigėsi, griaustinis trankėsi jau kažkur toli, bet lietus toliau krapnojo, todėl šlapių akmenų krūvos priminė iš šachtos išverstą nenaudingą uolieną.

Triša atsitraukė nuo krašto, atsistojo ir pro kūmus pasuko į gurgančio vandens pusę. Jautė šiokį tokį nuovargį, pėdas maudė, bet iš esmės ji jautėsi neblogai. Žinoma, bijojo, tik jau ne kaip iš pradžių. Ją suras. Visuomet suranda miške pasiklydusius žmones. Jų ieškoti išsiunčia lėktuvus ir sraigtasparnius, girią šukuoja eiguliai ir miškininkai su šunimis. Paieškos tęsiasi tol, kol baigiasi laimingai.

O gal aš pajėgsiu išsigelbėti pati? Surasiu miške medžioklės namelį, išdaušiu langą, jeigu durys bus

užrakintos, o šeimininkų nėra, paskambinsiu telefonu...

Triša jau įsivaizdavo save medžioklės namelyje, kuriame niekas nesilankė nuo praeito rudens. Baldai apvilkti išblukusiais užvalkalais, ant grindų - lokio kailis. Trenkia dulkėmis ir pelenais. Ji įsivaizdavo viską taip aiškiai, kad netgi galėjo užuosti kavos aromatą. Namelis buvo tuščias, bet telefonas veikė. Toks senutėlis aparatas sunkiu rageliu, kurį tenka laikyti abiem rankomis. Ji išgirdo save tariant: "Sveika, mamyte. Čia aš, Triša. Nežinau, kur esu, bet..."

Ji taip įsitraukė į savo fantazijas apie medžioklės namelį, kad vos nepūkštelėjo į veržlų upokšnį, almantį per smulkius akmenėlius mišku.

Triša įsitvėrė į alksnio šakas ir stabtelėjo, apžiūrinėdama upelį. Veide pasirodė plati šypsena. Bjauri diena, tiesiog šlykšti, bet sėkmė pagaliau sugrįžo pas ją, ir tai jau neblogai. Mergaitė grįžo prie skardžio. Upokšnis ritosi nuo jo, truputį žemiau vandens tykojo didelė uola. Vanduo, krisdamas ant jos, kėlė purslų stulpą, virš kurio saulėtą dieną kybojo vaivorykštės. Šlaitas iš abiejų upelio pusių atrodė nepatikimas ir slidus: smulkus šlapias žvyras nuo žmogaus svorio gali įgriūti. Tačiau ten buvo užtektinai krūmų. Ir Triša pagalvojo, kad paslydusi visuomet galės įsitverti į kurį nors, kaip įsitvėrė į alksnį ant upelio kranto.

- Vanduo veda pas žmones, - priminė ji sau ir nutarė eiti pasroviui.

Leidosi mergaitė atsargiai, šonu, dešiniuoju upelio krantu. Iš pradžių viskas ėjo kaip iš pypkės, nors šlaitas buvo statesnis, nei atrodė iš viršaus, o akmenys sprūdo iš po kojų kiekviename žingsnyje. Kuprinė, kurios ji anksčiau nejautė, virto nerangiu kūdikiu, tupinčiu ant

kupros. Ji tarsi judėjo savo nuožiūra, leidžiantis žemyn teko nuolat mosuoti rankomis, kad neprarastų pusiausvyros. Bet kol kas didelių rūpesčių nekėlė, ir tai Trišą labai džiugino, nes pusiaukelėje stabtelėjusi ir pakėlusi galvą į viršų Triša suprato, jog atgal nebeužsikabaros. Kito kelio, kaip tik į tarpeklio dugną, neliko.

Ir ji leidosi toliau. Įveikus tris ketvirtadalius kelio didelis vabzdys nutūpė jai ant veido. Didesnis už uodą ar musę. Širšė! Triša su riksmu ją pabaidė. Nuo staigaus judesio kuprinė smarkiai pasislinko, dešinė koja paslydo, ir Triša akimoju neteko pusiausvyros. Krisdama ji plojosi petimi ant akmenų, ir dar taip stipriai, kad kaukštelėjo dantimis, o tada ėmė slysti žemyn.

- Ach, velnias raguotas! - sudejavo ji, stvarstydamasi už akmenų. Bet tik lupo juos iš žemės ir tempė su savim. Delną staiga persmelkė aštrus skausmas: kvarco gabaliukas perpjovė odą. Kita ranka ji stvėrė krūmą ir išrovė jį su visomis šaknimis. Po to dešinė pėda už kažko užkliuvo, Triša apsivertė, atitrūko nuo žemės ir nugarmėjo apačion.

Nukrito ant kuprinės, ant jos ir nučiuožė tolyn išžergusi kojas, mojuodama rankomis, rėkdama iš skausmo, baimės, nuostabos. Apsiaustas ir nertinis užsiraitė iki menčių, aštrios akmenų briaunos draskė nugarą. Triša stengėsi stabdyti kojomis, bet kairė užkliuvo už šlaitan įaugusio akmens, mergaitė apsivertė, ir toliau garmėjo ant pilvo arba ant nugaros. Kuprinė tai slėgė ją, tai Triša plojo krepšį savo kūnu, žiūrėjo tai į pilką dangų, tai nosimi arė akmeninį skardį.

Paskutinius dešimt jardų mergaitė slydo ant kairio šono, ištiesusi kairę ranką, priglaudusi prie jos veidą. Atsitrenkė į kažką taip, kad sutraškėjo šonkauliai... bet

nespėjo pakelti galvos, kai kažkas skaudžiai smigtelėjo virš kairio skruostikaulio. Triša aiktelėjusi pašoko ant kelių ir plojo sau per skruostą. Kažką pritrėškė... ką daugiau, žinoma, širšę, o atsimerkusi pamatė, kad virš galvos pakibo jų spiečius: geltonai rudi vabzdžiai grėsmingai zirzė, pasirengę smeigti į nekviestą viešnią nuodų pripildytus geluonis.

Triša atsimušė į išdžiūvusį medį, rymantį šlaito papėdėje, dvidešimt jardų nuo upelio. Ir ant žemiausios šakos, tiesiog mergaitės akių aukštyje prie kamieno buvo prilipdytas pilkas lizdas. Suerzintos vapsvos ropinėjo šaka ir kamienu. Kitos lėkė iš skylės lizdo viršuje.

Skausmas pervėrė Trišos kaklą. Dar vienas geluonis susmigo dešinėn rankon virš alkūnės. Rėkdama kaip pašėlusi, apimta išgąsčio Triša puolė bėgti. Tuojau pat širšė jai įgėlė į kairę ranką, po to į strėnas virš džinsų, kur nesiekė užsiraitojusi palaidinukė.

Ji lėkė prie upelio. Ne todėl, kad prie vandens saugiau. Tiesiog stengėsi laikytis atviroje vietoje. Iš pradžių dar lenkė krūmus, bet kai jie pasidarė tankesni, brovėsi tiesiai pro juos. Prie pat vandens sustojo sunkiai alsuodama, atsigręžė patikrinti, ar vabzdžiai neatsiveja. Ne, vapsvos liko prie savo lizdo, nors ir taip spėjo pridaryti bėdos. Kairė akis - ten, kur įgėlė pirma širšė, - beveik visai užtino.

Jeigu man alergija, mirsiu, pagalvojo Triša, bet per daug nenusigando, nes dar nespėjo atsigauti nuo šoko. Kūkčiodama, liedama ašaras ji prisėdo prie upokšnio, dėl kurio ir teko susidurti su širšėmis. O truputį atsigavusi nusiėmė kuprinę. Kūną varstė drebulys, sugeltas vietas baisiai skaudėjo. Mergaitė apglėbė kuprinę it lėlę ir supdama ją balsu užraudojo. Prisiminė Moną, likusią ant

galinės "karavano" sėdynės; mielą, gerą Monją-Bolonją su didelėmis mėlynomis akimis. Ne taip seniai, kai jos tėvai nusprendė paskelbti apie skyrybas, vėliau jiems skiriantis, tik Mona galėjo užjausti ir nuraminti ją. Būdavo, kad net Pepsė nepajėgdavo suprasti, kas dedasi jos širdelėje. O dabar tėvų skyrybos atrodė vieni niekai. Atsirado rimtesnių bėdų nei suaugusiųjų, nesugebėjusių pritapti vienas prie kito, santykiai. Pavyzdžiui, širšės, pagalvojo Triša. Kažin ką atiduočiau, kad tik Mona būtų su manimi.

Tačiau mirtis nuo sugėlimų jai negrėsė, nes jau būtų negyva. Mat ji kadaise nuklausė mamytės ir jų kaimynės, misis Tomas, pokalbį. Misis Tomas gyvena name priešais. Jos kalbėjosi apie kažkokį žmogų, alergišką širšių įgėlimui. "Po dešimties sekundžių, - pasakojo misis Tomas, - senis Frenkas išsipūtė lyg balionas. Jeigu po ranka nebūtų turėjęs švirkšto su vaistais, ko gero, būtų uždusęs."

Triša atsargiai apsičiupinėjo. Aptiko mažiausiai šešias įkandimo vietas (vienur, kairiajame šone, virš klubo, skaudėjo labiausiai, ir mergaitė nutarė, jog ten įkirto dvi ar net trys vapsvos). O apdraskyta buvo ir nugara, ir kairė ranka, kuriai ypač brangiai atsiėjo nusileidimas nuo skardžio. Daug kur buvo nudrėksta iki kraujo, viską smarkiai perštėjo. Kraujavo ir įbrėžtas kairys skruostas.

Neteisinga, pagalvojo Triša, netei...

Ir tada galvon šovė klaiki mintis... kokia ten mintis, ji išsyk suprato, kad kitaip ir būti negali. Jos ausinukas sudužo, sutrupėjo į tūkstančius gabaliukų, kurie guli vidinėje kuprinės kišenėje. Kaip kitaip. Joks grotuvas neištvertų tokio nusileidimo.

Drebančios, kruvinos Trišos rankos vos ne vos susidorojo su raišteliais. Ji praskėtė kuprinę ir išėmė žaidimų kompiuteriuką. Žaisliukui labai nepasisekė. Displėjus subyrėjo, liko tik kelios gelsvo stiklo šukelės. Žinoma, tokia pat dalia ištiko ir priešpiečių paketą. Bulvių traškučių maišelis prakiuro, trupinėliai aplipo baltą žaidimo korpusą.

Abu plastikiniai buteliai susilamdė, bet nesprogo. Maišelis su priešpiečiais smarkiai susiplojo (lyg pervažiuotas volu). Jis taip pat buvo aplipęs traškučių trupiniais. Turinio ji nutarė netikrinti. Labiausiai rūpėjo kas kita. Mano ausinukas, mąstė ji, traukdama vidinės kišenės užtrauktuką ir nejausdama, kad skruostais ritasi ašaros. Nejaugi jau nebegirdės žmonių pasaulio garsų? Triša jautė, kad to nepakels.

Ji kyštelėjo ranką į kišenėlę ir... stebuklas! Ištraukė iš jos sveikutėlį grotuvą. Laideliai, kuriuos buvo apsukusi apie korpusą, nuslinko nuo jo, bet daugiau jokių pažeidimų nesimatė. Ji paėmė grotuvą į ranką ir paskersavo į žaidimų kompiuterį. Sunku patikėti savo akimis. Kaip čia atsitiko: ausinukas sveikas, o žaidimas sutrupėjęs į šipulius? Nejau tai įmanoma?

Žinoma, ne, paslaugiai pranešė tas ledinis, bjaurus balsas. Jis tik atrodo kaip naujas, o viduje viskas sugadinta.

Triša išnarpliojo laidelius, įsidėjo ausines, uždėjo pirštą ant įjungimo mygtuko. Iš galvos išgaravo širšių sugėlimai, uodai ir visokie mašalai, įdrėskimai bei kraujosruvos. Sunkūs, patinę vokai nusileido, uždengdami akis.

- Maldauju, Viešpatie, - ėmė prašyti ji. - Tegu mano ausinukas nebūna sulūžęs.

Spustelėjo įjungimo mygtuką.

"Ką tik gavome tokį pranešimą, - pasigirdo ausyse diktorės balsas. - Moteris iš Senfordo pranešė policijai apie savo dukters dingimą. Ji su dviem vaikais išėjo pasivaikščioti Apalačių taku, einančiu per Kalso apygardą. Jos duktė, devynerių metų Patricija Makfarlend, išklydo iš tako ir pasiklydo miškuose į vakarus nuo TR-90 bei Motono miesto."

Triša atsimerkė ir dar dešimt minučių klausėsi radijo, nors WCAS radijo stotis jau transliavo muziką. Ji pasiklydo miške. Apie tai žino policija. Netrukus pradės paiešką. Virš miško pasirodys sraigtasparniai, jos ieškos girininkai su šunimis... Mama tikriausiai mirtinai persigandusi... tačiau, kad ir kaip būtų keista, Trišą ta mintis nudžiugino.

Nėra ko stebėtis, pagalvojo ji, įsitikinusi savo teisumu. Aš dar maža, todėl mane reikia tinkamai prižiūrėti. Jeigu ji ims šaukti ant manęs, aš pasakysiu: "Tu niekaip negalėjai liautis ginčytis su Pitu, ir aš neištvėriau. Negalėjau ilgiau jūsų klausytis." Pepsei tai patiktų. Taip ir prašosi į V.S. Endrius knygą.

Pagaliau ji išjungė grotuvą, išsiėmė ausines iš ausų, meiliai paglostė juodą plastmasinį korpusą, susuko ant jo laidelius, o tada vėl paslėpė grotuvą vidinėje kuprinės kišenėje. Paskui pažvelgė į priešpiečių paketą ir nusprendė, jog neprisivers dirstelėti vidun, išsiaiškinti, kokia sumuštinio su tunu bei "Tvinkiz" pyragėlių būklė. Liūdnas bus vaizdelis. Laimė, suvalgė kiaušinį anksčiau, nei jis spėjo virsti kiaušinių mišraine. Kitomis sąlygomis ta mintis būtų prajuokinusi, tačiau Trišos humoro atsargos, ko gero, išseko. Juoko šulinys, kuris jos mamai atrodė bedugnis, laikinai perdžiūvo.

Triša sėdėjo ant upelio, kuris galėjo siekti kokias tris pėdas pločio, kranto ir išsiblaškiusi krimto bulvių traškučius. Iš pradžių tuos, kurie liko suplyšusiame maišelyje, po to ėmė rankioti trupinius nuo priešpiečių paketo, galiausiai surinko iš kuprinės dugno. Prie nosies bimbė kažkoks didelis vabzdys. Mergaitė loštelėjo, prisidengė veidą ranka, tačiau išvydo ne širšę, o gylį.

Trupiniai baigėsi. Vangiai, lėtais judesiais it šešiasdešimtmetė po sunkios darbo dienos (o Triša ir jautėsi kaip šešių dešimčių metų moteris po sunkaus darbadienio), ji sudėjo visas liekanas į kuprinę, subėrė ten net žaidimo nuolaužas ir atsistojo. Prieš užsegdama kuprinę nusitraukė apsiaustą. Apžiūrėjo jį iš visų pusių. Mėlynas plastikas jos visai neapsaugojo ritantis į pakalnę, tik suplyšo. Ypač apačia. Tačiau mergaitė nutarė jo neišmesti. Vabzdžiai, o jų ir vėl susirinko debesis, plastiko prakąsti neįstengė. Ypač daug priskrido uodų, kuriuos traukė kraujo kvapas. Matyt, užuodžia jį už kelių mylių.

- Fu, - suraukė nosį Triša, vaikydama juos kepuraite, - ir iš kur jūs imatės?

Ji priminė sau, kad turi padėkoti Dievui. Juk nesusilaužė nei kojos, nei rankos. Ir širšių įkandimai nesukėlė alergijos, kaip tam misis Tomas pažįstamam Frenkui. Bet kaip sunku jaustis dėkingai, kai esi išsigandusi, apdraskyta, sukandžiota ir visiškai išsunkta!

Triša jau ketino apsivilkti tai, kas liko iš apsiausto, o tada pasilenkti kuprinės, bet netikėtai pastebėjo, kad upelio krantai labai dumblini. Ji atsiklaupė ir susiraukė iš skausmo (bent kiek krustelėjus suskausdavo sugeltas vietas), po to pakabino tiršto pilkšvai rudo dumblo. Bandyti ar ne?

- Blogiau juk nebus? - paklausė ji savęs ir užtepė

maurais patinimą ant juosmens. Dumblas maloniai vėsino odą, perštėti liovėsi beveik akimirksniu. Labai atsargiai ji aptepė dumblu visas sukąstąsias vietas, kurias pasiekė, nepamiršusi ir kairio paakio. Po to nusišluostė rankas į džinsus (ir pirmosios, ir pastarieji atrodė visai ne taip, kaip prieš šešias valandas), apsirengė suplėšytą apsiaustą ir užsimetė ant nugaros kuprinę. Laimė, ji netrynė ištinusių vietų. Triša nužingsniavo palei upeliuką, o po penkių minučių vėl įsmuko į mišką.

Kitas keturias valandas ji keliavo palei upelio vagą, girdėjo tik paukščių čiulbesį ir monotonišką uodų muziką. Praktiškai visą laiką dulkė, o vienu metu taip įsilijo, kad vėl permerkė ją kiaurai, net pasislėpusią po didžiuliu medžiu. Šį kartą negriaudė ir nežaibavo.

Niekad anksčiau Triša nelaikė savęs miesto mergaite, kuriai svetima gamta, o štai dabar, baigiantis šitai beprotiškai, bjauriai dienai, toks pojūtis atsirado. Ir miškui kažkas darėsi. Jis tartum pasidalijo į dvi juostas. Kurį laiką ji žengė tarp aukštų, gražių, visai kaip iš Disnėjaus filmų, pušų. Po to disnėjišką idiliją pakeitė tankumynas: kreivakamieniai medžiai, nepraeinami krūmynai, susipynusios, neretai ir dygliuotos šakos, besikėsinančios į jos akis bei rankas. Pervargimas, jei ne išsekimas, jau neleido mergaitei brautis tiesiog pro krūmus. Ji slinko atsargiai skleisdama šakas, bet ilgainiui ėmė atrodyti, kad įdrėksti ar iškabinti praeiviui akį - tai tik pašalinis krūmų tikslas. Pagrindinė jų užduotis buvo kita - kliudyti jai eiti palei upelį. O juk tik jis galėjo išvesti ją į žmones.

Kai pasitaikydavo visai nepraeinami brūzgynai, vaikas sutikdavo šiek tiek atitolti nuo vandens. Tai, kad upelio ji nematė, netrikdė. Bet būtinai turėjo girdėti van-

dens gurgimą. Jeigu tas triukšmas staiga nutildavo, mergaitė atsitūpdavo ir keturpėsčia nuropodavo tarp krūmų, užuot ieškojusi tako per juos. Tuose brūzgynuose buvo šlapia (ne taip, kaip pušyne, kur žengė per spyruokliuojantį po kojomis spyglių kilimą), kuprinė kibo už šakų, o priešais veidą kybojo mašalų debesis.

Triša jautė, kodėl jai taip slogu, kodėl svyra rankos, tik nemokėjo nusakyti to diskomforto priežasties. Ji tarytum pakliuvo į svetimą šalį: su tuo, ką ji girdėjo ir matė miške, Triša susidūrė pirmą kartą ir nežinojo, kuo tai baigsis. Šį bei tą jai buvo pasakojusi mama. Mergaitė mokėjo pažinti beržą, buką, alksnį, eglę, pušį, genio kalenimą, varnos karksėjimą, cikadų čirškimą... o visa kita? Jeigu mama ir kalbėjo kada, Triša sėkmingai viską pamiršo. Nors greičiausiai tokio pokalbio išvis nebuvo. Nes jos mamą galėjai pavadinti tipiška miestiete iš Masačiusetso, kuri ilgą laiką pragyveno Meine, mėgo vaikštinėti po mišką ir perskaitė keletą iliustruotų miško augmenijos žinynų. Pavyzdžiui, kaip vadinasi tie tankūs krūmai su blizgančiais žaliais lapais (neduok, Dieve, kad jie būtų nuodingi)? Arba tie neaukšti medžiai pilkais kamienais? O anie, su siaurais pailgais lapais? Senfordo miškai, kuriuos buvo išmaišiusi jos mama, po kuriuos ji eidavo pasivaikščioti su savo dukra, priminė miesto parkus palyginus su šita giria, kuria dabar ėjo Triša.

Mergaitė pamėgino įsivaizduoti šimtus žmonių, skubančių jos ieškoti. Gamta vaizduote jos nenuskriaudė, todėl iš pradžių buvo visai nieko. Ji regėjo, kaip dideli geltoni mokyklos autobusai su užrašais "PAIEŠKOS BŪRYS" ant priekinio stiklo susirenka aikštelėse palei Apalačių kelią, vedantį per Meino valstijos teritoriją. Durys atsiveria, iš jų pasipila ruda uniforma vilkintys

žmonės, kai kurie su šunimis už pavadžių. Visi prie diržų prisisegę racijas, grupių vadovai apsirūpinę dar ir portatyviniais garsiakalbiais. Būtent jų balsus, sustiprintus ruporų, ji išgirstų pirmiausia: "PATRICIJA MAKFARLEND, KUR TU? JEIGU GIRDI MANE, EIK BALSO PUSĖN!"

Bet šešėliai po medžiais darėsi vis tirštesni, juodesni, o girdėjo ji tik vandens čiurlenimą (upeliukas neplatėjo ir nesiaurėjo, liko toks pat, kaip prie šlaito, nuo kurio ji nusirito) bei savo alsavimą. Ir pamažu tvirtų vyrų rudomis uniformomis vizija blausėsi.

Aš negaliu likti čia per visą naktį, pagalvojo ji. Juk visi supranta, kad mažai mergaitei tamsią naktį ne vieta...

Ji vėl pajuto augant paniką. Ėmė smarkiau plakti širdis, burna perdžiūvo, akys pradėjo pulsuoti akiduobėse. Ji pasiklydo miške, ją supa medžiai, kurių pavadinimų ji nežino, ji viena tokioje vietoje, kur miestiečiui reikalingos ir naudingos žinios nieko vertos, o padėti gali tik nuojauta bei greita reakcija. Viską turi suvokti savo galva. Per vieną mirksnį - iš civilizuoto pasaulio į pirmykštį.

Triša bijojo tamsos net namie, savo kambaryje, nors pro langą į kambarį sruvo gatvės žibinto šviesa. Ji manė, kad mirs iš siaubo, jeigu teks nakvoti miške.

Kaip magėjo pasileisti bėgti, kur akys mato... Vanduo išves ją pas žmones? Tai paistalai, pasakos mažiems vaikams, kurie skaito tokias paikas knygeles, kaip "Namelis prerijose". Ji nukeliavo pasroviui jau mylią, ir be naujų uodų nieko nesutiko. Ir dabar ji troško bėgti, bėgti, bėgti nuo upelio, nuo to nepraeinamo brūzgynų kaltūno ten, kur iš lygaus spyglių kilimo kilo

didingos pušys. Bėgti ir surasti žmones, kol neatslinko tamsa. Triša suvokė, jog ta mintis - didžiausia nesąmonė, tačiau troškimas lėkti, kur akys mato, nemažėjo. Vis taip pat daužėsi širdutė, burna buvo sausesnė už Sacharą, o ir įkąstas vietas vėl pradėjo mausti.

Triša sunkiai prasibrovė pro tankumyną, kur medžiai vos nesivijo kamienais, ir netikėtai išlindo į nedidukę, ovalią aikštelę. Toje vietoje upelis staiga suko kairėn. Tankiais krūmais bei medžiais apsupta laukymė vaikui pasirodė kaip rojaus sodo lopinėlis. Net suolelis čia buvo - nuvirtęs medis.

Triša priėjo prie jo, atsisėdo, užsimerkė, pamėgino pasimelsti, kad būtų išgelbėta. Paprašyti Dievo, kad grotuvas nebūtų sulūžęs, buvo paprasta, nes tada nemąstė, ką daro, prašymas pats ištrūko iš lūpų. O štai melstis buvo sunkiau. Nei tėtis, nei mama bažnyčioje nesilankė. Mamytė, tiesa, prisiminė buvusi katalikė, o štai tėtis, Trišos žiniomis, nepriklausė jokiai bažnyčiai. Ir dabar paaiškėjo, kad mergaitė nemoka kalbos, kuria kalbamasi su Viešpačiu. Ji ištarė: "Tėve mūsų", - bet tie žodžiai nuskambėjo sausai ir neįtikinamai. Ko gero, iš jų miške naudos ne daugiau, kaip iš elektrinio konservų skardinių atidarytuvo. Triša atsimerkė, atkreipė dėmesį, jog aplinkui dar labiau sutemo, ir nervingai sunėrė pirštus.

Ji negalėjo prisiminti, kad būtų kada šnekėjusi su mama apie dvasią ar Dievą, bet prieš trejetą savaičių pasiteiravo tėčio, ar jis tiki Dievą. Jie sėdėjo nedidelio jo namelio Moldene kieme, valgė ledus "Sani tryt", kuriuos pirko iš krautuvėlės ant ratų - balto pikapo su varpeliu, sustojusio prie gretimo namo (prisiminus ledus, akyse vėl pasirodė ašaros). Pitas buvo "išėjęs į parką". Moldene tai reiškė lošimą su draugais.

- Dievą, - pakartojo tėtis. Atrodė, kad jis ragauja tą žodį it naują ledų rūšį. "Vaniliniai su Dievu" vietoj "vanilinių su riešutais". - Kodėl klausi, širdele?

Triša papurtė galvą, nežinodama kaip paaiškinti. O dabar, sėdėdama ant medžio tirštėjančiose birželio sutemose, ji krūptelėjo pagalvojusi: nejaugi kažkuri jos dalis, sugebanti matyti ateitį, žinojo apie tai, kas nutiks? Žinojo ir nutarė, jog be Viešpaties pagalbos pražus, todėl ir uždavė tada pačiai Trišai keistą klausimą?

- Dievas. - Laris Makfarlendas lyžtelėjo ledų. - Dievas, sakai... - Ir susimąstė. Triša tylėdama sėdėjo kitoje plastmasinio stalelio pusėje, žvelgė į ankštą kiemelį (seniai reikėjo pjauti žolę). - Pasakysiu tau, kuo aš tikiu, - pagaliau ištarė jis. - Aš tikiu Negirdimuoju.

- Kuo? - Triša įsmeigė akis į tėtį, nesuprasdama, juokauja jis ar ne. Lyg ir ne, kalba rimtai.

- Negirdimuoju. Prisimeni mūsų namą Atvirojoje gatvėje?

Žinoma, ji prisiminė tą namą, už trijų kvartalų nuo čia, netoli Lin Taun Leino. Ir namas, ir kiemas buvo didesni. Ten tėtis visuomet laiku nuskusdavo veją. Tada ji važiuodavo į Senfordą tik per vasaros atostogas aplankyti senelius, o su Pepse irgi bendraudavo tik vasarą. Atvirosios gatvės namo virtuvė netrenkė alumi, kaip čia. Triša linktelėjo, nes labai gerai prisiminė.

- Tas namas šildomas elektra. Prisimeni, kaip gausdavo radiatoriai, net kai nešildydavo? Net vasarą?

Triša papurtė galvą, o tėtis linktelėjo, lyg nieko kito ir nebūtų tikėjęsis.

- Todėl, kad buvai prie to įpratusi, - paaiškino jis. - Bet, Triša, patikėk, jie gaudė visuomet. Net kai name nėra elektrinių radiatorių, girdisi kiti garsai. Įsijungia ir

išsijungia šaldytuvas. Švilpia kaminuose. Girgžda grindys. Iš gatvės pasiekia pravažiuojančių automobilių triukšmas. Mes girdime visa tai be paliovos, tačiau dažniausiai tų garsų nepastebime. Jie tampa... - Ir ženklu jis pasiūlė jai baigti sakinį, kaip darydavo nuo tada, kai ji, dar visai mažutė, sėdėjo jam ant kelių ir mokėsi skaityti. Toks pažįstamas, geras ženklas.

- Negirdimi, - atsakė Triša. Ji visai nesuprato to žodžio prasmės, bet suprato, ko iš jos laukia tėtis.

- Būtent. - Ir ranka su ledais staigiai nusileido, lyg jis norėtų padėti riebų šauktuką. Pora ledų lašų kaptelėjo ant kelnių, ir Triša pasvarstė, kiek alaus skardinių tėtis išgėrė tą dieną. - Būtent, negirdimi. Aš netikiu, kad Dievas seka, kur skrenda visi Australijos paukšteliai ar Indijos vabzdžiai, kad surašo visas mūsų nuodėmes į didelę auksinę knygą ir teisia po mirties... Aš nenoriu tikėti Dievu, kuris sutvėrė žmones pagal savo atvaizdą, o po to nusiuntė juos degti pragare, kuris taip pat yra jo kurtas. Bet tikiu, jog kažkas turi būti.

Jis permetė akimis peraugusią žolę, sūpynes, kurias padarė sūnui ir dukrai (Pitas joms buvo per didelis, Triša, tiesą sakant, irgi, bet retsykiais pasisupdavo, norėdama suteikti tėvui džiaugsmo), dvi dekoratyvines nykštukų figūrėles (viena vos matėsi per piktžoles), seniai nedažytą tvorą. Jo veidas atrodė suglumęs, netgi išsigandęs (lyg būtų paklydęs miške, pagalvojo Triša dabar, sėdėdama ant išvirtusio medžio su kurpine tarp kelių). Tada jis linktelėjo ir pasisuko į ją.

- Taip, kažkas. Kažkokia nepaaiškinama jėga, kuri stengiasi kurti gėrį. Nepaaiškinama... supranti, apie ką aš?

Mergaitė linktelėjo, net ir gerai nežinodama. Tie-

siog nenorėjo, kad jis vėl pradėtų iš naujo, užuot tęsęs savo pasakojimą. Ji nenorėjo klausytis pamokos, bent jau tądien. Ji tiesiog troško naujų žinių nepriklausomai nuo to, ar jau įsisavino praeitą medžiagą.

- Aš manau, yra kažkokia jėga, kuri neleidžia girtiems paaugliams, - daugumai girtų paauglių, - užsimušti, kai jie grįžta namo po rimto egzamino ar pirmo gyvenime didelio roko koncerto. Ta pati jėga išgelbsti nuo sudužimo daugumą lėktuvų, kuriems kas nors sugenda. Ne visus, daugumą. O tas faktas, kad po keturiasdešimt penktųjų metų niekas nenuleidžia ant žmonių galvų atominės bombos, akivaizdžiai rodo, jog mums kažkas padeda. Anksčiau ar vėliau kas nors ją numes, suprantama, bet jau daugiau kaip pusė amžiaus... o tai didelis laiko tarpas.

Jis patylėjo, žiūrėdamas į nedidelius medelius, vos matomus per žoles.

- Yra kažkas, kas neleidžia daugumai iš mūsų mirti miegant. Ne idealus, visus mylintis, viską reginti Dievas, - nemanau, kad yra jo egzistavimo įrodymų, - bet kažkokia jėga.

- Negirdimasis.

- Tu viską supratai.

Ji, žinoma, suprato, tačiau paaiškinimas jai nepatiko. Tas pat, kas gauti laišką, kuris tau atrodo svarbus ir įdomus, bet atplėšus perskaitai jo pradžią: “Mieli nuomininkai...”

- O tu dar kuo nors tiki, tėveli?

- O kaipgi. Mirtimi ir mokesčiais, ir dar - kad tu pati šauniausia mergytė visame pasaulyje.

- Tė-ti. - Ji linksmai nusijuokė, kai tėtis apsikabinęs pakštelėjo į kaktą. Jai patiko jo rankų prisilietimas

ir bučinys, bet to kvapo iš jo burnos ji nekentė.

Tėtis paleido ją, atsistojo.

- Aš taip pat tikiu, kad atėjo metas gerti. Nori arbatos su ledu?

- Ne, ačiū, - atsakė Triša ir tuojau pat pridūrė, nes, matyt, ta sąmonės dalis, kuri buvo paminėta anksčiau, norėjo viską išsiaiškinti iki galo: - Tai vis dėlto, ar tiki dar kuo nors? Rimtai.

Šypsena dingo, tėvo veidas surimtėjo. Jis susimąstęs pastovėjo (dabar, sėdėdama ant išvartos, Triša prisiminė, jog tada jautėsi pamalonintа. Kurgi ne, tėtis taip ilgai svarsto jos klausimą, tai yra, elgiasi su ja, kaip su sau lygia), iš jo rankos ėmė lašėti ledai. Po to jis pažvelgė į dukrą ir vėl išsišiepė.

- Aš tikiu, kad tavo mylimiausias Tomas Gordonas šiame sezone išgelbės keturiasdešimt rungtynių. Tikiu, kad šiandien jis geriausias metikas abiejose profesionalų lygose. Todėl jeigu negaus traumos, o "Soks" rezultatyvumas išaugs, jis mėtys kamuoliuką pasaulio serijos rungtynėse, kurios prasidės spalį. To pakanka?

- Ta-a-a-aip! - sušuko Triša ir nusikvatojo, pamiršusi rimtą savo klausimą... nes Tomas Gordonas tikrai buvo jos meilė, ir ji mylėjo savo tėtį už tai, kad žinodamas tai jis nepyko ir netgi ją palaikė. Triša pribėgo prie jo ir stipriai apsikabino. Tada ji išterliojo tėčio marškinius ledais, bet nė kiek nenuliūdo. Keli "Sani tryt" lašai nutiško ne pagal paskirtį? Kokie niekai!

Ir dabar, klausydamasi lašų kapsėjimo tirštėjančiose sutemose, stebėdama, kaip prieš akis ima plaukti medžiai, įgaudami keistas, net grėsmingas formas, laukdama megafonais sustiprintų balsų (EIK Į MANO BALSO PUSĘ) arba šunų skalijimo, Triša pagalvojo:

“Aš negaliu melstis Negirdimajam”. Negalėjo ji melstis ir Tomui Gordonui, būtų visai kvaila, tačiau... ji galėjo pasiklausyti, kaip jis mes kamuoliuką per rungtynes su “Jankiais”: WCAS radijo stotis žadėjo transliuoti rungtynes. Vaikas, žinoma, suprato, kad elementus reikia taupyti, bet juk gali pasiklausyti truputį, ar ne? Kas žino, gal ji išgirs žmonių balsus dar varžyboms nepasibaigus?

Triša atsegė kuprinę, atsargiai ištraukė grotuvėlį iš vidinės kišenės ir įsistatė ausines į ausis. Akimirką sustingo, kažkodėl nutarusi, kad radijas dabar tikrai neveiks: atsilaisvino koks nors svarbus kontaktas, ir ji išgirs tik tylą. Kvaila mintis, bet visa diena - ašarų pakalnė, tad nelabai nustebtų, jeigu ir grotuvas atsisakytų veikti.

Na, nebijok.

Ji paspaudė jungiklį, ir ausyse it burtų lazdele mostelėjus pasigirdo Džerio Trupano balsas... o dar svarbiau - fone suošė Fenvėjaus parko stadionas. Ji sėdėjo tamsiame miške pasiklydusi, visai viena, bet galėjo girdėti trisdešimt tūkstančių žmonių. Stebuklas, ką ir kalbėti!

- ...koks smūgis! - plyšojo Džeris. - Bernis Viljamsas liko musę kandęs. Baigiasi antroji trečiojo kėlinio dalis, “Jankiai” turi du taškus, o Bostono “Red soks” sąskaita ir toliau tuščia.

Tada linksmas balselis pasiūlė Trišai surinkti 1-800-54-GIANT telefono numerį, jeigu reikia pataisyti automobilį, bet Triša nesiklausė. Jeigu komandos sulošė du su puse kėlinio, vadinasi, dabar aštunta valanda vakaro. Iš pradžių ji nenorėjo tuo patikėti, bet miške sparčiai temo. Taigi girioje ji jau dešimt valandų. Visą amžinybę.

Triša nuvijo mašalus (tai darė jau automatiškai) ir išsitraukė maišelį su priešpiečiais. Sumuštinis su tunu nukentėjo daug mažiau, nei ji įsivaizdavo. Susiplojo, bet liko sumuštinis. Šiaip ar taip, neprilipo prie maišelio sienų.

Mergaitė klausėsi rungtynių transliacijos ir lėtai suvalgė pusę sumuštinio, kruopščiai sukramtydama kiekvieną kąsnelį. Maistas pažadino apetitą, ji nesunkiai būtų prarijusi ir antrą pusę, bet palikusi ją maišelyje nutarė suvalgyti sutrintus "Tvinkiz". Nukrapštė nuo pakelio ir tešlą, ir baltą kremo įdarą. Pirštu nugramdžiusi tiek, kiek pajėgė, Triša išvertė maišelį ir išlaižiusi jį įsikišo į priešpiečių maišelį. Tada leido sau nugerti tris didelius "Sedž" vaisvandenių gurkšnius, panaršė po kuprinės dugną - gal ras traškučių trupinių. Per tą laiką "Raudonosios kojinės" ir Niujorko "Jankiai" baigė trečiąjį ir ketvirtąjį kėlinius.

Iki penktojo "Jankiai" pirmavo keturi - vienas, ir Martinesą pakeitė Džimas Korsis. Laris Makfarlendas labai nepasitikėjo Džimu Korsiu. Kartą, kai su Triša šnekėjosi telefonu apie beisbolą, Laris pasakė: "Paminėsi mano žodžius, pupa, Džimas Korsis "Red soks" ne draugas." Triša sukikeno, negalėdama sulaikyti juoko. Labai jau pompastiška pasirodė ta frazė. Po kelių sekundžių nusijuokė ir Laris. Ir taip tas sakinys buvo įtrauktas į posakių, suprantamų tik jiems abiems, rinkinį, savotišku slaptažodžiu: "Paminėsi mano žodį, Džimas Korsis "Red soks" ne draugas".

Bet pirmoje šeštojo kėlinio dalyje Korsis pademonstravo savo draugystę "Red soks", nes rezultatas liko toks pat ir "Jankiai" nepadidino persvaros. Triša suprato, jog turi išjungti radiją, kad nenusėstų baterijos;

Tomas Gordonas negali išeiti į aikštelę žaidime, kuriame "Red soks" pralaimi trimis taškais, bet nepajėgė atsijungti nuo Fenvėjaus parko stadiono. Žiūrovų balsų ji klausėsi labiau nei Džerio Trupano ir Džojaus Kastiljonės gražbylysčių. Tie žmonės sėdėjo tribūnose, valgė dešrainius, gėrė alų, stojo į eiles nusipirkti suvenyrų bei ledų, stebėjo, kaip Darenas Liuisas - komentatoriai neretai vadino jį Di-Lu - stoja į atmušėjo vietą. Ryškioje prožektorių šviesoje jis meta ilgą šešėlį, o dangus virš stadiono vis labiau temsta, nakčiai keičiant dieną. Triša negalėjo pasiryžti iškeisti garsų tūkstančių žiūrovų ošimą į uodų zvimbesį, kuris temstant vis stiprėjo, kapsėjimą nuo medžių, žiogų čirškimą... ir kitus garsus, kuriuos galėjo atsinešti naktis.

Kaip tik tų kitų garsų Triša bijojo labiausiai.

Garsų iš tamsos.

Di-Lu sužaidė ne itin sėkmingai, bet po vieno pašalinimo Mo Vognui pavyko atlikti nuostabų smūgį, sukėlusį audringus komentatorių džiūgavimus.

- Per visą aikštę, per visą aikštę, PER VISĄ AIKŠTĘ! - triumfavo Džeris Trupano. - "Red soks" puola vytis "Jankius". Mo Vognai, sveikiname tave su apibėgtu ratu*. Dvidešimtuoju šį sezoną. Ir "Jankių" pranašumas sumažinamas iki vieno taško.

Sėdėdama ant nuvirtusio medžio kamieno Triša nusijuokė, ėmė ploti katučių ir užsitraukė ant galvos kepuraitę su Tomo Gordono parašu. Aplinkui jau buvo tamsu.

Antroje aštuntojo kėlinio pusėje kamuoliukas po

---

* Atmušėjo bėgimas per visas tris bazes ir grįžimas į "namus" po to, kai jam pavyko atmušti kamuoliuką taip toli, kad spėjo grįžti į "namus", kol varžovai šio nesugavo.

Nomaro Garčaparos smūgio atsimušė į apsauginį ekraną, ištemptą tolimajame aikštės gale, ir uždirbo dar du taškus. "Red soks" ėmė pirmauti penki - keturi, ir pirmoje devintojo kėlinio dalyje į metiko ratą stojo Tomas Gordonas.

Triša nuslydo nuo medžio ant žemės. Žievė skaudžiai drykstelėjo sugeltas vietas ant strėnų, tačiau mergaitė to nė nepajuto. Uodai kaipmat okupavo nepridengtą odą, pasirodžiusią po užsiraičiusiu nertiniu, bet Triša nejautė jų kandimo. Įsmeigusi akis į tamsoje tviskantį upelį, ji įrėmė pirštus į lūpų kampučius. Tomas Gordonas turi išlaikyti vieno taško persvarą, tai nepaprastai svarbu. Kodėl, ji negalėjo pasakyti, tiesiog žinojo, kad jis turi atnešti pergalę "Raudonosioms kojinėms" prieš galinguosius "Jankius", kurie tik sezono pradžioje vieną kartą nusileido Anahaimui, o toliau žaidė be pralaimėjimų.

- Nagi, Tomai, - sušnibždėjo ji.

"Kasl Vju" viešbutėlio kambaryje Trišos mama negalėjo nusėdėti vietoje. Jos tėtis "Delta" oro kompanijos lėktuvu skrido iš Bostono į Portlendą, kad pabūtų su Kvila ir jų sūnumi. Į Kalso apygardos policijos nuovadą grįžo paieškos grupės (visiškai tokios, kokias įsivaizdavo mergaitė): kol kas jų pastangos buvo bevaisės. Prie policijos nuovados stovėjo trijų televizijos stočių iš Portlendo ir dviejų - iš Portmaunto mikroautobusiukai. Trys dešimtys patyrusių girininkų su šunimis liko miškuose apie Motoną, išsidėsčiusiuose trijų, pavadinimų neturinčių rajonų - TR-90, TR-100 ir TR-110, - teritorijose, tai yra vietovėse, kurios ribojasi su Nju Hempšyru. Tie, kurie tęsė paiešką, buvo vieningos nuomonės, kad Patricija Makfarlend turėtų būti arba netoli Motono,

arba TR-90. Šiaip ar taip, juk ji maža mergaitė ir negalėjo nueiti toli nuo vietos, kur ją matė paskutinį kartą. Kaip būtų nustebę visi tie patyrę girininkai, eiguliai, medžiotojai, jei sužinotų, kad Triša tuo metu buvo už devynių mylių į vakarus nuo pagrindinio paieškos rajono.

- Nagi, Tomai, - sukuždėjo ji. - Parodyk jiems, Tomai, vienas-du-trys, tu žinai, kaip tai daroma.

Bet tą kartą Tomui Gordonui nepasisekė. Ir devintasis kėlinys prasidėjo tuo, kad malonus, bet labai pavojingas varžovas Derekas Džeteris perėjo į pirmąją bazę*. Mergaitė akimoju prisiminė tėčio žodžius apie tai, kad jeigu komanda pradeda kėlinį nuo žaidėjo persikraustymo į pirmąją bazę, tikimybė, jog ji išlygins rezultatą, pakyla iki septyniasdešimties procentų.

Jeigu mes išlošime, jeigu Tomas išlaikys rezultatą, tai išgelbės ir mane, - žaibu galvą perskrodė mintis.

Žinoma, kvaila, kaip ir pabelsti į medį, norint užbėgti už akių metiko metimui po trijų "bolų" ir dviejų "straikų"** (tai visuomet darė jos tėvas), bet naktis darėsi vis juodesnė, upelis visai dingo iš akiračio, tad liko tik viena viltis: jeigu Tomas Gordonas išgelbės komandą, ji taip pat bus surasta.

Polui O'Neilui pasisekė mažiau nei Džeteriui. Pirmasis užribis. Atmušėjo vieton stojo Bernis Viljamsas.

- Labai pavojingas atmušėjas, - pakomentavo

---

* Atmušėjas gauna teisę pereiti į pirmąją bazę po ketvirtojo "bolo" ("bolu" laikomas metiko mestas kamuoliukas ne smūgio zonoje ir teisėjo užfiksuotas iki atmušėjo smūgio).

** Atmušėjo praleistas metimas. Jis įskaitomas, kai atmušėjas nepataiko į teisingai mestą kamuoliuką. Trys "straikai" prilyginami užribiui, ir atmušėjas iškrenta iš žaidimo.

Džojus Kastiljonė.

Ir išties - Viljamsas numušė kamuoliuką į aikštelės vidurį, o Džeteris tuo metu spėjo perbėgi iš pirmosios bazės į trečiąją.

- Kodėl taip pasakei, Džojau? - sudejavo Triša. - Viešpatie, ir kam reikėjo sakyti?

Puolėjai pirmojoje ir trečiojoje bazėse, tik vienas užribis. Minia stadione riaumojo, ragino Gordoną, tikėjosi, kad finišininkas nenuvils, išgelbės rungtynes.

- Nagi, Tomai, na, - kuždėjo Triša. Mašalai kybojo apie ją debesiu, bet mergaitė daugiau nematė tų įkyrių vabzdžių. Širdelėje dygo neviltis, ledinė, kaip tas bjaurus balsas, prieš jos valią retsykiais įkišantis savo trigrašį. "Jankiai" labai stiprūs. Paprastas prabėgimas, už kurį duoda tašką, leis jiems išlyginti rezultatą, Apibėgtas ratas išves juos į priekį, ir viskas baigta. Pavyti jų jau nebepavyks. O atmušėjo vietą užėmė tas baisus, baisus Tinas Martinesas, pats grėsmingiausias iš visų "Jankių". Matyt, stovi dabar, mosuoja lazda ir įdėmiai seka kiekvieną Gordono krustelėjimą.

Martinesas du kartus atmušė kamuolį, bet ne itin sėkmingai, todėl nespėjo perbėgti į pirmąją bazę, dukart nepataikė, o po to Gordonas pasiryžo suktam metimui.

- Parodyk jam! - riktelėjo Džojus Kastiljonė. O po to užsičiaupė, lyg negalėdamas patikėti savo akimis. - Fantastika! Martinesas prašovė visa pėda!

- Dviem pėdomis, - pataisė jį Trupanas.

- Atrodo, prasideda įdomybės, - tęsė Džojus. Triša girdėjo ir kitų, sirgalių, balsus, vis garsiau raginančius savo numylėtinius. Ne vien balsus. Jie vis dažniau ritmiškai plojo. Galima įsivaizduoti, kaip visas stadionas atsistoja lyg tikintieji, giedantys psalmę. - Du į aikštę, du

užribiai, “Red soks” ir toliau pirmauja vienu tašku. Tomas Gordonas metiko rate, o...

- Nesakyk to, - sumurmėjo Triša, vis dar spausdama lūpų kampučius. - Nedrįsk to sakyti!

Bet Kastiljonė jos negirdėjo.

- ...atmušėjo vietą užima kaip visad pavojingas Derilas Strouberis.

Štai ir viskas. Žaidimas baigtas. Tas bjaurybė Kastiljonė prasižiojo ir viską sugadino. Kodėl negalėjo pasitenkinti tik vardu ir pavarde? Kodėl pridūrė “kaip visad pavojingas”? Kiekvienas kvailys žino, kad pavojingus juos padaro ilgaliežuviai komentatoriai.

- Taigi visiems pasiruošti, prisisegti diržus, - plyšojo Džojus. - Strouberis pakelia lazdą. Džeteris šokinėja trečioje bazėje, stengdamasis kaip nors atitraukti Gordono dėmesį. Gordonas žiūri į gaudytoją. Tas duoda ženklą, kad yra pasiruošęs. Gordonas meta... Strouberis stengiasi atmušti ir nepataiko, pirmasis “straikas”. Strouberis linguoja galva, lyg nesuprasdamas, kaip tai galėjo nutikti...

- Ko čia nesuprasti, - įsiterpia Trupanas. - Tiesiog šaunus metimas.

Patylėk, Džeri, tiesiog patylėk, pagalvojo Triša, sėdėdama visiškoje tamsoje, apsupta uodų.

- Strouberis atsitraukia per žingsnį, pasitaiso pirštines, vėl užima atmušėjo vietą. Gordonas žiūri į Viljamsą pirmojoje bazėje... į tribūnas... meta. Per žemai, ne “straiko” zonoje.

Triša suvaitojo. Jos pirštai taip spaudė skruostus, kad lūpos nenatūraliai išsitempė. Širdis tankiai dunksėjo krūtinėje.

- Rungtynės tęsiasi, - šūktelėjo Džojus. - Gordonas pasirengęs. Sviedžia, Strouberis atmuša, kamuoliukas lekia į dešinę pusę, jeigu pataikys į aikštelę, viskas, žinoma, bus baigta, bet jis krypsta... krypsta... kry-y--ypsta...

Triša laukė sulaikiusi kvapą.

- Kamuoliukas už kraštinės, - pagaliau pranešė Džojus. Ir vaikas garsiai iškvėpė. - Bet la-a-abai arti. Būtų Strouberis atmušęs kiek silpniau, galėtų apibėgti ratą. Kamuoliukas nusileido už šešių ar aštuonių pėdų nuo kraštinės.

- Ko gero, už keturių, - paprieštaravo jam Trupanas.

- Kad ir už vienos, - sukuždėjo Triša. - Nagi, Tomai, parodyk. Labai prašau.

Bet jam nepavyks, jautė ji. Labai jau stiprus priešininkas. Juk negali Tomas visus įveikti.

Triša kone galėjo jį regėti. Ne aukštas, plačiapetis kaip Rendis Džonsonas. Ne žemas ir drūtas, kaip Ričas Garsisas. Vidutinio ūgio, gerai sudėtas... ir gražus. Labai gražus, ypač su beisbolo kepuraite, snapeliu pridengtomis akimis... tik tėtis sakė, kad praktiškai visi beisbolininkai gražūs. "Tai užkoduota jų genuose, - paaiškino jis. - Žinoma, daugumos galvoje vėjai švilpia, todėl jie atsigriebia kitur." Bet jai patiko ne vien Tomo Gordono išvaizda. Didelį įspūdį darė jo ramybė prieš metimą. Jis nevaikščiojo po metiko ratą, nesilankstė užsirišti raištelio, nelandžiojo kažin ko į krepšį. Jis stovėjo rate akinančiai balta apranga ir ramiai laukė, kol atmušėjas užims pradinę padėtį. Ir, be abejo, dievino nepakeičiamą Gordono gestą, kuriuo tas palydėdavo kiekvieną pergalę. Gestą, su kuriuo palikdavo ratą. Nuo to judesio Triša

tiesiog tirpo.

- Gordonas pasisuka ir meta! Veritekas blokuoja kamuoliuką savo kūnu ir išgelbsti "Red soks" tašką. Tą patį, kuriuo kol kas pirmauja.

- Kas čia dabar, - suaimanavo Triša.

Džojus netgi nemėgino pasaldinti piliulę.

- Gordonas sunkiai atsidūsta. Strouberis pradinėje padėtyje. Metimas... aukščiau.

Ausinėse suošė nepatenkinta minia.

- Trisdešimt tūkstančių žiūrovų su tuo nesutinka, Džojau, - pastebėjo Trupanas.

- Visiškai teisingai, bet lemiamas žodis Lario Barneto, stovinčio už "namų", o jis teigia, kad kamuoliukas mestas per aukštai. Šiame mikromače kol kas pirmauja Derilas Stroubernas: trys "bolai" prie dviejų "straikų".

Sirgaliai vis smarkiau plojo, drąsindami Tomą Gordoną. Ritmiškas gaudimas pripildė mergaitės galvą. Nė nejausdama, ką daro, ji pabeldė į medžio, į kurį sėdėjo atsirėmusi nugara, kamieną.

- Sirgaliai atsistojo, - komentavo Džojus Kastiljonė. - Visi trisdešimt tūkstančių. Šiandien niekas nepaliko tribūnų...

- Na, gal vienas kitas, - pataisė Trupanas. Triša praleido jo žodžius pro ausis. Džojus, iš visko sprendžiant, taip pat.

- Gordonas pasirengęs mesti.

Taip, ji galėjo įsivaizduoti. Rankos sudėtos, žiūri jis jau ne į "namus", o kažkur už kairio peties.

- Gordonas pradeda metimą.

Ir mergaitė tartum viską stebėjo savo akimis: atitraukta kairė koja grįžta prie dešiniosios, o rankos, viena su pirštine, kita, laikanti kamuoliuką, pakyla iki

krūtinės. Ji regėjo net Bernį Viljamsą, kuris sujudėjo savo bazėje, norėdamas atitraukti Tomo Gordono dėmesį, tačiau šis, žinoma, nieko nepastebėjo. Visas jo dėmesys sutelktas į Džeisono Veriteko, gaudytojo, kuris pritūpęs suakmenėjo už "namų", pirštinę.

- Gordonas meta... ir...

Rezultatą jai pranešė sirgaliai, džiaugsmingas jų riksmas.

- Trečiasis "straikas"! - išrėkė Džojus į mikrofoną. - O dangau, jo suktas metimas prie trijų ir dviejų užklupo Strouberną netikėtai. "Red soks" laimi prieš Niujorko "Jankius" penki - keturi, o Tomas Gordonas išgelbsti aštuonioliktąsias rungtynes. - Po to jo balsas vėl prityla. - "Red soks" žaidėjai subėga į metiko ratą, pirmasis atskuba Mo Vognas, tačiau jam dar nespėjus apsikabinti, Gordonas spėja pasaliutuoti pergalei Bostono "Red soks"sirgalių pamėgtu gestu. O sirgaliai prie to jau įprato, nes mato vis dažniau ir dažniau.

Iš Trišos akių pasipylė ašaros. Ji išjungė grotuvą ir tiesiog sėdėjo ant drėgnos žemės, pasirėmusi į nuvirtusį medį, plačiai išžergusi kojas, iš viršaus pridengtas apdriskusio mėlyno plastikinio apsiausto skvernais. Ji verkė, ko gero, labiau nei tuomet, kai suprato pasiklydusi, tik dabar raudojo iš džiaugsmo. Ji pasiklydo, bet ją suras. Tomas Gordonas išgelbėjo komandą, vadinasi, išgelbės ir ją.

Ašarodama ji nusivilko apsiaustą, pasitiesė prie pat kamieno, netgi po juo. Atsigulė. Viską darė nemąstydama, nes mintimis tebebuvo Fenvėjaus parko stadione. Matė, kaip Mo Vognas skuba į metiko ratą pasveikinti Tomą Gordoną. Kaip jam įkandin bėga Nomaras Garčapara, Džonas Valentinas, Markas Lemkė. Bet

jiems dar nepribėgus, Gordonas pergalingai iškelia ranką į viršų, su į dangų nutaikytu smiliumi.

Triša įsikišo ausinuką į kuprinę, o prieš guldamasi iškėlė ranką kaip Gordonas, atkišusi į dangų smilių.

Nuo to judesio jai truputį palengvėjo, bet kartu tapo liūdniau. Palengvėjo todėl, kad tas judesys be žodžių pakeitė maldą. O nuliūdo ji ypač smarkiai pajutusi savo vienatvę. Tomo Gordono gestas akivaizdžiai reiškė, kad ji pasiklydo. Balsai, sruvę iš ausinių, dabar virto vaiduoklių balsais. Triša suvirpėjo visu kūneliu. Nesinorėjo galvoti apie vaiduoklius, ypač čia, tamsiame miške, prie pūvančio rąsto. Jai trūko mamos. Dar labiau troško būti su tėčiu. Tėtis išvestų ją iš čia, paimtų už rankos ir išvestų pas žmones. Jeigu ji pavargusi nepajėgtų eiti toliau, paimtų ją ant rankų ir neneštų. Jo rankos tokios stiprios. Kai jie su Pitu likdavo pas tėtį savaitgaliui, šeštadienio vakare jis nunešdavo ją savo glėbyje į miegamąjį. Nešdavo netgi dabar, nors Trišai jau suėjo devyneri metai (ir kaip tokio amžiaus mergaitė, ji buvo stambi). Ji tai nepaprastai mėgo.

Triša prisipažino sau, - o tai išties nuostabu, - kad jai stinga net to įkyraus, amžiais nepatenkinto brolio.

Verkdama, kūkčiodama ji užmigo. Tamsoje zvimbę kraugeriai metėsi prie vaiko, aptūpė nepridengtas kūnelio vietas ir surengė jos kraujo bei prakaito puotą.

Per mišką perbėgo vėjelis, sujudino lapus, nupurtė paskutinius lašus. Po to kelioms sekundėms viskas nuščiuvo. Ne viskas, žinoma. Po mirksnio suplasnojo sparnai, netoliese karktelėjo varna. Ir vėl viskas nurimo. Miegojo ir Triša, pasidėjusi galvą ant ištiestos rankos.

## Antroji ketvirtojo kėlinio pusė

Jie sėdėjo galiniame tėvo namo kiemelyje Moldene, dviese, ant parūdijusių sulankstomų kėdžių, žiūrėjo į peraugusią žolę. Iš piktžolių Trišai šypsojosi du gnomai. Ji verkė, nes tėtis šiurkščiai su ja elgėsi. Anksčiau jis taip nedarė, visuomet glaudė ją prie savęs, bučiavo į pakaušį, vadino širdele, o dabar pasielgė grubiai, nes ji nenorėjo leistis keturis laiptelius į virtuvės rūsį atnešti atvėsinto alaus skardinę. Ji labai nusiminė, o ašaros, matyt, suerzino odą, nes perštėjo visą veidą. Ir rankas taip pat.

- Dukrytė pučiasi, tėtukas raukosi. - Tėtis pasilenkė prie jos, mergaitė užuodė kvapą iš jo burnos. Kam jam tas alus, ir taip užtektinai išmaukė, iš burnos trenkia mielėmis ir pastipusia pele. - Ir kodėl tu tokia bailiukė? Nejaugi neturi nė trupinėlio drąsos?

Ašaros vis kapsėjo, bet Triša labai norėjo parodyti tėvui, kad drąsos turi daugiau nei reikia, juo labiau trupinėlį. Todėl ji pakilo iš aprūdijusios kėdės ir pasuko prie dar daugiau rūdžių suėsto dangčio, po kuriuo buvo laiptai į rūsį. Visą kūną perštėjo, o durų į rūsį labai nesinorėjo atverti, nes už jų slėpėsi kažkas baisaus. Visi tai

žinojo, net nykštukai, sustatyti pievelėje ir vos kyšantys iš aukštos žolės. Jie perspėjo ją dviprasmiškomis savo šypsenomis. Tačiau Triša ištiesė ranką prie rankenos - ir aiktelėjo, nes už nugaros pasigirdo nepažįstamai pasikeitęs tėčio balsas, kuris ragino ją, skubino, girdi, eik, nėra čia ko pūstis, dukrele, eik, mieloji, padaryk, ko prašiau.

Ji pakėlė rūsio dangtį ir pamatė, kad net keturių pakopų, vedančių apačion, nėra. Nėra ir pačių laiptų. Nes jų vietoje didžiulis vapsvų lizdas. Šimtai jų lėkė iš juodos skylės, primenančios plačiai atmerktą žmogaus, kuris mirė nustebęs, akį; ne, ne šimtai, tūkstančiai širšių lėkė suleisti į ją nuodingus savo geluonis. Ji suprato, kad nespės pabėgti, kad vabzdžiai supuls, mirtinai sugels, ropinės ja, lįs į akis, burną, prileis į liežuvį nuodų, o tada nušliauš toliau, gerklėn...

Triša, matyt, rėkė, bet kaukštelėjusi galva į ant žemės gulinį rąstą, nuo kurio ant jos prakaito sulipdytų plaukų pabiro žievės ir samanų gabaliukai, išgirdo tik silpną cyptelėjimą. Gerklę tartum buvo užspaudusi kažkieno geležinė ranka, ir garsiau ji neišspaudė.

Iš pradžių mergaitė niekaip nepajėgė suprasti, kodėl lova tokia šiurkšti, nesugraibė, į ką galėjo stuktelėti galva... nejaugi miegodama pasirito po lova? Ir tada veidu ėmė bėgioti skruzdėlės. Viešpatie, na ir sapnelis.

Triša dar kartą kaukštelėjo galva į medį ir galutinai pabudo. Ji ne savo lovoje ir netgi ne po ja. Ji miške, pasiklydo. Miegojo po medžiu, o veidu ir toliau ropinėja skruzdėlytės. Tik tai ne sapnas, o ...

- Traukitės, nykit, bjaurybės! - suriko Triša, mojuodama rankomis, ir dauguma uodų pakilo nuo pamėg-

tų vietelių į įprastą debesį. Jausmas, kad veidu kažkas ropinėja, dingo, tik tas nenumaldomas perštėjimas nepranyko. Širšių nė kvapo, bet uodai sukrimto ją negailestingai. Ji miegojo, o kraugeriai veltui laiko negaišo. Todėl dabar niežėjo visą kūną. Ir norėjosi į tualetą.

Triša išlindo iš po medžio burna godžiai gaudydama orą, raukydamasi iš skausmo. Kaklas, kairys petys, kairė ranka ir kairė koja, - ta kūno pusė, ant kurios miegojo, - nutirpo. Pasidarė medinė, tokiais atvejais sakydavo mama. Suaugusieji (bent jau jos šeimoje) palyginimų rasdavo viskam: nutirpęs kaip pagalys, linksmas it vyturys, guvus kaip žiogas, kurčias kaip tetervinas, tamsu, it karvės skrandyje, negyvas kaip...

Ne, kol kas šito nereikia.

Triša bandė stotis, bet neįstengusi keturiomis išropojo į pusmėnulio formos laukymę. Pamažu atsigavo ranka bei koja: ėmė dilgčioti tūkstančiai adatėlių.

- Po šimts šypkių! - sustenėjo Triša. Greičiausiai dėl to, kad išgirstų savo balsą. - Čia tamsu kaip karvės pilve.

Tačiau tik pasiekusi upelį mergaitė suprato, jog miško aikštelė anaiptol ne tamsi. Į ją sruvo šalta ir skaidri mėnulio šviesa, kurios užteko, kad kristų aiškus šešėlis, o vanduo blyksėtų. Virš galvos kybojo didelis sidabro diskas, per ryškus, kad į jį žiūrėtum... bet Triša pažvelgė, užvertusi uodų sukrimstą veiduką. Mėnulis tą naktį švietė taip stipriai, kad "užgesino" visas žvaigždes, palikęs vien pačias ryškiausias, tik kažkodėl to žibinto šviesoje (o gal čia kalta vieta, iš kur į jį žiūrėjo?) vaikas pasijuto vienas kaip pirštas. Visai neseniai ji sugalvojo, kad ją išgelbės, jeigu Tomas Gordonas išves komandą į

pergalę. Dabar jai toptelėjo, jog tai kvaila. Tiek pat sėkmingai galima belsti į medį, berti druską per kairį petį ar žegnotis, kaip darė Nomaras Garčapara, eidamas į atmušėjo vietą. Čia nėra televizijos kamerų, peržaidimų, sirgalių. Tik šaltas mėnulio veido grožis, sakąs jai, jog Negirdimasis - ne kokia išmonė, Dievas, kuris nežino, kad Jis ir yra Dievas, kuriam neįdomus pasiklydusios mergytės likimas, kuris apskritai niekuo nesidomi. Dievas - permainingas lyg uodų debesis virš jos galvos, o šito Dievo akis yra tolimas ir skaistus mėnulis.

Triša pasilenkė prie upelio nusiprausti, bent kiek apmalšinti tą nepakenčiamą niežulį, išvydo savo atspindį ir sudejavo. Širšės sugelta vieta ant kairio skruostikaulio ištino dar labiau (galbūt per miegą ji pasikasė ją ar užgavo). Įkandimo centras praplėšė dumblo sluoksnį ir dabar priminė atsibudusį vulkaną, apsuptą supleišėjusios, sukepusios lavos. Nuo patinimo pasikeitė ir akies forma, akis pasidarė baisi, nemaloni, tokia, nuo kurios skubi nusisukti, jeigu ji artėja į tave, nes paprastai tokios akys būna protiškai atsilikusių žmonių. Ir kitkas nedžiugino: vapsvų įkandimų vietose gumbai, papurtimai ten, kur jai miegant sotinosi šimtai uodų. Prie pat kranto mergaitė rado užutekį ir stovinčiame vandenyje pamatė, kad vienas uodas liko tupėti dešinės akies kamputyje, nes nebepanešė išsipūtusio savo pilvo. Jai toptelėjo dar vienas palyginimas: prisiplempė kaip kupranugaris.

Triša priplojo uodą, kraujo lašas pakliuvo į akį ir ją mirksniu ėmė graužti. Trišai pavyko nesurikti, bet pasibjaurėjimo “f-f-f-uuu” ištrūko ir pro suspaustas lūpas. Ji žvelgė į kruvinus savo pirštus, negalėdama patikėti, kad vienas uodas sugebėjo prisiurbti tiek kraujo.

Neįtikėtina!

Triša pasėmė vandens, nusiprausė. Bet negėrė prisiminusi, kad iš miško upelių gerti nevalia: galima susirgti. Tačiau degančiai odai vanduo buvo it gyvybės eleksyras: ją lyg paglostė vėsiu šilku. Mergaitė pasėmė dar vandens, susišlapino rankas iki alkūnių. Po to pakabino nuo dugno dumblo ir ėmė tepti juo veidą bei kaklą virš apvalaus nertinio, ant kurio nugaros puikavosi užrašas "36 GORDONAS", kaklo iki plaukų. Betepdama ji prisiminė epizodą iš komedijos "Aš myliu Liusi", kurią matė laidoje "Su Niku devintą". Liusi ir Etelė grožio salone, sėdi su purvo kaukėmis. Ateina Desis, pasižiūri į vieną, po to į kitą ir klausia: "Ei, Liusi, kuri tu iš jūsų?" Žiūrovai, žinoma, raitėsi iš juoko. Triša suprato, kad atrodo taip, kaip Liusi su Etele, bet jos tai nėmaž netrikdė. Žiūrovų nebuvo, juoko - irgi, o nuo uodų reikia kažkaip gintis. Juk nuo jų paprasčiausiai galima kuokteleti.

Purvu ji tepliojosi kokias penkias minutes, galiausiai atsargiai aptepė vokus ir vėl pasilenkė prie vandens pasižiūrėti į savo atspindį. Į ją žiūrėjo mergaitė su purvo kauke, užlieta mėnesienos. Veidas panėšėjo į senovinę vazą, iškastą per archeologinę ekspediciją. Baltuoja tik drėgnos, išsigandusios akys. Ji visai neatrodė juokingai, ne taip, kaip Liusi su Etele grožio salone. Ji atrodė negyva. Mirusi ir prastai išbalzamuota, ar kaip ten vadinasi.

Įsmeigusi akis į veidą vandenyje, Triša sušnibždėjo: "O tada mažasis juodukas Sambo tarė: "Prašau, tigrai, neimkite gražiųjų mano naujų drabužių."

Irgi nejuokinga. Visiškai. Triša aptepė dumblu dilbius, po to lenkėsi vandens nusiplauti rankas, bet apsi-

galvojo. Kokių galų? Kad paruoštų stalą kraugeriams?

Kairę kūno pusę nustojo dilgčioti, kraujotaka atsistatė. Triša galėjo pritūpti ir nusišlapinti nebijodama nuvirsti ant šono. Galėjo stovėti ir vaikščioti, nors raukėsi kaskart, kai pasukdavo galvą į šoną. Mergaitė nutarė, kad išnirę jos kaklo slanksteliai. Taip nutiko misis Četvind, gyvenančiai jų kvartale, kai kažkoks senis įsirėžė į jos automobilį degant raudonai šviesai. Jam nieko nenutiko, o misis Četvind gydėsi pusantro mėnesio ir nešiojo specialių įtvarą. Gal ir jai uždės įtvarą, kai ištrauks iš čia? Gal nuskraidins į ligoninę sraigtasparniu su raudonu kryžiumi kaip per "Karo lauko ligoninę", ir...

*Pamiršk tai*, Triša, įsikišo tas bauginantis šaltas balsas. *Nesulauksi tu jokių kaklo įtvarų ir sraigtasparnių.*

- Užtilk, - sumurmėjo vaikas, bet balsas nenurimo.

*Tavęs net nebalzamuos, nes nepavyks rasti tavo kūno. Tu mirsi čia, iki mirties klaidžiodama po šiuos miškus. Po to pasirodys žvėrys ir apgraus tavo kaulelius. Ir kada nors koks medžiotojas atsitiktinai užtiks tavo skeletą.*

Tais baisiais žodžiais norom nenorom teko tikėti: tokių pasakojimų ji buvo užtektinai prisiklausiusi per žinias. Triša vėl pravirko. Įsivaizdavo medžiotoją skaisčiai raudona striuke, oranžine kepuraite, vyrą, kuris seniai nematė skustuvo. Jis dairosi. Ieško vietos, kur galėtų surengti pasalą briedžiui. Ar tiesiog nusigręžti. Mato kažką balta ir pagalvoja, jog tai paprastas akmuo. Prieina arčiau ir pastebi, kad akmuo tas su akiduobėmis.

- Pakaks, - burbtelėjo mergaitė, grįždama prie nuvirtusio medžio. Pataisė draiskalais virtusį apsiaustą (kurio ji dabar nekentė; nežinia kodėl, bet jis tapo visų jai tekusių nelaimių simboliu). - Nutilk, maldauju.

Bet balsas nė neketino pildyti jos prašymą. Nes turėjo daug ką pasakyti. Tai ir pasakė.

*Gal tu taip paprastai nenumirsi. Suės žvėris, dabar slankiojantis po mišką.*

Triša įsitvėrė į sausą išvartos šaką ir neramiai apsižvalgė. Pabudusi ji galėjo galvoti tik apie tai, kad niežti visą kūną. Purvas nuramino niežulį, ir mergaitė vėl suvokė, kas jai nutiko: naktis, snaudžiantis miškas ir ji, viena kaip pirštas.

- Bent mėnulis šviečia. - Triša permetė akimis laukymės pjautuvą. Lyg ir sumažėjo, krūmai bei medžiai prislinko prie upelio, kol ji miegojo. Grėsmingai priartėjo.

Ir iš mėnesienos naudos buvo mažiau, nei jai atrodė iš pradžių. Ji išties apšvietė kiekvieną žolytę miško aikštelėje, tačiau tas apgaulingas ryškumas maišė tikrovę su vaizduote. Šešėliai buvo pernelyg juodi, o kai vėjas pakedendavo lapus, tie šešėliai keitėsi, gąsdino.

Miške kažkas trakštelėjo, nutilo, vėl krimstelėjo.

Kažkur toli ūktelėjo apuokas.

Daug arčiau trakštelėjo šakelė.

Kas ten? Triša atsisuko į to krebždesio pusę. Ramiai ėjusi širdis ėmė risnoti, po to pasileido bėgte. Dar po kelių sekundžių ji jau šuoliavo, ir mergaitė vos nepuolė iš aikštelės, pagauta panikos. Dar kiek, ir būtų lėkusi it elnias nuo miško gaisro.

- Nieko baisaus, nieko baisaus. - Jos balsas prikimo, pastorėjo... pasidarė panašus į jos mamos, nors Triša negalėjo to žinoti. Kaip nežinojo ir to, jog viešbučio, esančio už trisdešimties mylių nuo medžio, prie kurio Triša dabar stovėjo, numeryje Kvila staiga atsisėdo pabudusi iš baisaus sapno, įsitikinusi, kad

pasiklydusiai girioje jos dukrai atsitiko kažkas siaubinga. Atsitiko arba tuoj atsitiks.

*Tu girdi žvėrį, Triša,* pranešė jai tas balsas. Ištarė apsimestinai liūdnai, nors aiškiai jautėsi piktdžiuga. *Jis artėja prie tavęs. Užuodė.*

Mėnulio šviesa keitė medžių siluetus, pavertė juos kaukolėmis su juoduojančiomis akiduobėmis. Besitrinančių viena į kitą šakų girgždesys virto pabaisos urzgimu. Triša lėtai sukosi, stengdamasi matyti viską iš karto, pilkame upelio dumble blizgėjo apvalios baltos akys.

*Tai nepaprastas žvėris, Triša. Žvėris, kuris medžioja miške pasiklydusius žmones. Jis leidžia jiems klaidžioti po tankumynus, kol jie mirtinai išsigąsta, o nuo baimės žmogiena tampa skanesnė, saldesnė. Tada ir pasirodo jiems. Tu jį pamatysi. Išlįs iš krūmų bet kurią sekundę. O išvydusi jo snukį kaipmat išprotėsi. Jeigu tave kas nors galėtų girdėti, pagalvotų, kad rėki, bet juk tu juoksies, tiesa? Nes taip elgiasi bepročiai prieš mirtį - juokiasi... kvatoja... krizena...*

- Liaukis, nėra čia žvėries, nėra miške tokio žvėries, nustok!

Tuos žodžius Triša sukuždėjo labai greitai, nepaleisdama sausos šakos, spausdama ją vis stipriau, kol ta garsiai trekštelėjusi visai nulūžo. Pokštelėjo tarytum starto pistoletu. Nuo to garso Triša tik pašoko, aiktelėjo... ir nurimo. Juk ji žino, koks čia garsas. Šaka, šaka, kurią ji nulaužė. Ji gali laužyti šakas, ji gali nustatyti, kas tikra, o kas - ne. Garsai tėra garsai. O šešėliai - šešėliai. Ji gali bijoti, gali klausytis to išdavikiško balso, jeigu nori, bet jokio žvėries - neįprasto žvėries - miške nėra. Žinoma, įprastų miško gyvūnų yra, jie, be

abejo, visą laiką kovoja už savo egzistavimą (ne tu suėsi, tave suės), bet nėra...

*Yra.*

Balsas neklydo.

Tą pačią akimirką, pamiršusi tas mintis, kurios ką tik rikiavosi jos galvoje, Triša nustojusi kvėpuoti suprato, kad yra ne viena. Kažkas yra netoliese. Ji negirdėjo balsų, bet suveikė kažkokia sistema, apie kurios buvimą ji nė neįtarė, kurios neprireikė namų, telefonų ir elektronikos pasaulyje, kuri įsijungė tik miško tankmėje. Ta sistema negalėjo matyti, negalėjo mąstyti, ji tik jautė. Ir štai ji pajuto, kad visai šalia kažkas yra.

- Labas! - kreipėsi Triša į mėnesiena užlietus medžius. - Labas! Ar yra čia kas nors?

“Kasl Vju” motelio kambaryje, kur Kvila paprašė likti Larį Makfarlendą, Trišos tėtis sėdėjo ant lovos krašto ir laikė apkabinęs per pečius savo buvusią žmoną, vilkinčią pačius ploniausius savo medvilninius naktinius. Ir nors Laris žinojo, kad po naktiniais nieko nėra, o paskutinius metus seksualinio partnerio vietą užėmė kairė jo ranka, aistra nepagavo (bent jau neapėmė noras tuojau pat versti žmoną ant lovos). Jis jautė, kad Kvila virpa visu kūnu.

- Ko taip jaudiniesi, - ramino jis. - Blogas sapnas, nieko daugiau. Košmaras, nuo kurio pabudai.

- Ne. - Kvila taip energingai papurtė galvą, kad plaukais brūkštelėjo jam per skruostą. - Jaučiu, kad ji pakliuvo į bėdą. Jai gresia mirtinas pavojus. - Ir Kvila pravirko.

Triša neverkė. Tuo metu. Taip išsigando, kad neįstengė pravirkti. Kažkas ją seka. Kas?

- Ei! - vėl šūktelėjo ji krūmams. Niekas neatsi-

liepė. Bet neprašytas svečias nestovėjo vienoje vietoje, judėjo aplink aikštelę, iš kairės į dešinę. Mergaitės akys sekė šešėlius, iš kurių sklido tas garsas. Ji nieko nematė, bet jautė, kur reikia žiūrėti. Trakštelėjo šakelė. Pasigirdo tylus atodūsis... ar tikrai? Gal tai vėjas suošė?

*Tu žinai, kad ne*, sušnibždėjo ledinis balsas. Tikrai, ji tai žinojo.

- Nedaryk man nieko, - paprašė Triša. Ir tada ištryško pirmosios ašaros. - Kad ir kas būtum, prašau, nedaryk man nieko. Aš juk neketinu tavęs skriausti, ir tu manęs neliesk. Aš... aš juk tik vaikas.

Kojos pasidarė kaip medinės. Triša ne nugriuvo, o nusileido ant žemės. Verkdama, drebėdama iš siaubo ji įsispraudė po nuvirtusiu medžiu it mažas bejėgis padarėlis. Pati nejausdama, ką daro, ji toliau meldė jos neliesti. Pačiupusi kuprinę, prisidengė ja veidą. Rauda purtė visą kūnelį, o kai trekštelėjo dar viena šaka, jau artėliau, ji suriko. Žvėris dar neišėjo į laukymę, bet buvo visai čia pat.

Staiga jai toptelėjo nauja mintis: gal tai ne žvėris, o paukštis? Gal dairytis jo reikia ne ant žemės, bet medžiuose?

Triša žvilgtelėjo virš kuprinės. Sidabriniame nakties danguje matėsi tik šakų raizgalynė. Jokio gyvo padaro. Ir staiga miške įsitvyrojo kurtinanti tyla. Nečiulbėjo paukščiai, nečirpė žiogai.

Žvėris stovėjo visai šalia ir svarstė, ką daryti toliau. Ar priėjus sudraskyti į skutelius, ar traukti sau. Triša jautė, jog jai nesivaidena. Tai gyvybės ar mirties klausimas. Žvėris svarstė. Ar pribaigti ją dabar... ar vėliau, kad ji dar pasikankintų iš baimės.

Triša gulėjo įsitvėrusi kuprinės, sulaikiusi kvapą.

Praslinko visa amžinybė, kol vėl trekštelėjo šaka, tik jau toliau. Paslaptingas padaras, susidomėjęs pasiklydusiu vaiku, tolo.

Mergaitė užsimerkė. Ašaros sruvo iš dumblu užteptų vokų tokiais pat purvinais skruostais. Lūpų kampučiai trūkčiojo. Vieną akimirką ji ėmė gailėtis, kad nenumirė: geriau mirti nei kęsti tokią baimę, geriau mirti nei pasiklysti miške.

Barkštelėjo kita šaka, dar toliau. Žvėris pėdino savo keliais, bet žinojo, kad mergaitė čia, miške. Ir galėjo grįžti. O kol kas Triša liko viena naktį, kuri driekėsi priešais ją kaip tūkstančio mylių kelias per dykumą.

Niekaip neužmigsiu. Niekaip.

Kai ją kamuodavo nemiga, mama patardavo ką nors įsivaizduoti. Įsivaizduoti ką nors malonaus. Tai geriausias užsiėmimas, kai Miegelis vėluoja.

Įsivaizduoti, kad ji išgelbėta? Ne, tik blogiau bus... kaip įsivaizduoti didelę vandens stiklinę, kai norisi gerti.

Ir tik tada Triša pajuto, kad siaubingai nori gerti... o gerklė perdžiūvusi. Ji suprato, kad tas troškulys - išgyvento siaubo padarinys. Ne taip lengvai pavyko atsegti kuprinę. Sėdint viskas būtų paprasčiau, tačiau jokia jėga pasaulyje, ką ten pasaulyje - visatoje, - nebūtų privertusi Trišą išlįsti iš po medžio.

Nepamiršk, kad jis gali sugrįžti, įspėjo pažįstamas ledinis balsas. Jis gali grįžti ir ištraukti tave iš ten.

Mergaitė stvėrė butelį su vandeniu, kelis kartus godžiai patraukė ir vėl įsidėjo į kuprinę. Tada godžiai pasižiūrėjo į užtrauktą kišenėlę su grotuvu. Kaip norėjosi išsitraukti jį ir bent truputį pasiklausyti radijo! Bet ji nutarė, kad reikia taupyti elementus.

Triša skubiai, kol neįveikė noras pasiklausyti grotuvo, užsegė kuprinukę ir apsikabino ją abiem rankomis. Dabar, kai troškulys nugalėtas, ką dar ji gali įsivaizduoti? Ką gi daugiau, jei ne Tomą Gordoną, stovintį čia, šioje aikštelėje, prie šaltinio. Balta apranga, su kuria Bostono "Red soks" žaidė namuose. Tokia balta, kad mėnesienoje ji tarsi pati švytėjo. Jis jos nesaugojo, bet, tarkim, vaizdavo... kad ją saugo. Kodėl gi ne? Čia juk jos fantazija, nieko kito.

Kas mane suuodė, paklausė ji Tomo Gordono.

Nežinau, atsakė Tomas. Visai abejingu balsu. Ir kas čia keisto, a? Tikrasis Tomas Gordonas dabar už dviejų tūkstančių mylių nuo šitos pievelės, Bostone, miega už gerai užrakintų durų.

- Kaip jums tai pavyksta? - paklausė Triša, beveik įveikta miego: ji net nejuto, kad ištarė klausimą balsu. - Kokia jūsų paslaptis?

Kokia paslaptis?

- Išlaikyti pergalingą rezultatą. - Trišos akys užsimerkė.

Ji pagalvojo, ką jos numylėtinis atsakys: tikėti Dievą. Ar ne todėl jis kiekvieną kartą pakeldavo ranką, rodydamas pirštu į dangų. Arba - tikėti savimi. Arba stengtis iš visų jėgų. Toks buvo Trišos futbolo komandos trenerio devizas: "Atiduok visas jėgas, o visa kita bus pridėta". Bet 36-asis numeris prie upelio atsakė ne taip.

Turi pirmas nurungti atmušėją, štai nuo ko pradėjo Gordonas. Palaužti jo valią pirmu metimu. Mesti kamuolį taip, kad jis negalėtų atmušti. Užimdamas atmušėjo vietą jis mąsto: aš žaidžiu geriau už tą vaikiną. Tavo tikslas - įrodyti jam, jog yra ne taip, ir ilgai laukti

nereikia. Geriau iškart sudėti taškus ant "i". Parodyti, kas čia šeimininkas. Štai ir visa paslaptis.

- O kaip... kaip jūs paprastai metate pirmą kartą, - toks buvo paskutinis Trišos klausimas, bet ištarti jo nespėjo, nes užsnūdo. "Kasl Vju" motelyje jos tėvai miegojo ant vienos siaurutės lovos. Prieš miegą įvyko jiems abiems netikėtas, siautulingas lytinis aktas, atnešęs abiems neapsakomą pasitenkinimą. Jeigu man būtų sakę, kad... spėjo pagalvoti Kvila prieš tai, kai atsijungė. O, nesitikėjau... spėjo pagalvoti Laris.

Iš visos šeimos tas paskutines valandas prieš aušrą neramiai miegojo tik Pitas Makfarlendas. Numeryje, esančiame per duris nuo tėvų, jis dejavo, vartėsi nuo šono ant šono, vėlė paklodę. Visuose sapnuose jis ginčijosi su mama eidamas taku, po to atsigręžia (lyg negalėdamas pakęsti mamos, o gal kad ji nepastebėtų jo akyse ištryškusių ašarų), o sesers nėra. Sapnas baigdavosi toje vietoje. Strigo it kaulas gerklėje. Štai jis ir vartėsi lovoje, mėgindamas išsivaduoti iš to užstrigusio košmaro. O didžiulis mėnulis spoksojo į jį pro langą, ir jo šviesoje blizgėjo prakaitas ant jo kaktos bei smilkinių.

Jis atsigręžia, o Trišos nėra. Atsigręžia, o jos nėra. Atsigręžia, o jos nėra. Tik tuščias takas.

- Ne, - murmėjo per miegus Pitas, purtydamas galvą, mėgindamas ištrūkti iš sapno, kuriame laikas sustojo. Veltui. Jis tik atsigręždavo ir nerasdavo Trišos. Pamatydavo tik per mišką bėgantį tuščią taką.

Lyg niekad nebūtų turėjęs sesers.

## Penktasis kėlinys

Ryte pakirdusi Triša jau negalėjo pasukti kaklo - taip jį skaudėjo. Bet mergaitė dėl to nesijaudino. Svarbiausia, kad pakilo saulė, ir pusmėnulio formos pievelę užliejo šviesa. Visa kita neturėjo jokios reikšmės. Triša pasijuto iš naujo atgimusi. Ji prisiminė, kad buvo pabudusi naktį, nes nepakeliamai niežėjo visą kūną ir norėjosi sysiu. Ji prisiminė ėjusi prie upelio ir tepusi veidą bei rankas purvu. Nepamiršo ir to, kaip ją sergėjo Tomas Gordonas ir dalijosi savo paslaptimis. Dar ji prisiminė, jog vos nemirė iš baimės pamaniusi, kad miške tyko kažkoks baisus žvėris. Juk niekas jos nestebėjo iš miško tankmės. O nusigando ji tik todėl, kad pirmą kartą liko naktį viena ir pasiklydo miške.

Dalis sąmonės dar bandė protestuoti, bet Triša ryžtingai ją nutildė. Naktis praėjo. Atgal dairytis nesinorėjo, kaip nesinorėjo vėl leistis akmenuotu šlaitu ir atsitrenkti į medį su širšių lizdu. Prasidėjo nauja diena, paieškos grupės jau iškeliavusios ir ją suras. Ji tai žinojo. Ji nusipelnė būti išgelbėta, nes praleido naktį viena vienutėlė.

Triša išsirangė iš po nuvirtusio medžio, stumdama

priešais save kuprinę, užsimaukšlino beisbolo kepuraitę, nuėjo prie upelio. Nusiplovė nuo veido ir rankų dumblą, bet pasižiūrėjusi į galvą apspitusį uodų debesį vėl išsitepė juo. Prisiminė, kaip jos su Pepse, dar mažos mergaitės, žaidė grožio saloną. Ir taip įsisuko į misis Robišo kosmetiką, kad ji išmetė jas už ausų, neleidusi nė nusiprausti. Tai jos ir išlėkė į gatvę prisipudravusios, raudonais skruostais, su žaliais šešėliais ir "Pešn plam" lūpdažiu. Atrodė kaip neūžaugos gatvės prostitutės. Jos nuėjo pas Trišą. Kai Kvila pamatė jas, išsižiojo, o po to taip užsikvatojo, kad ašaros ritosi skruostais. Bet ji nepaliko mergaičių nelaimėje, nusivedė į vonią, pastatė pienelio buteliuką ir parodė, kaip nusivalyti kosmetiką.

- Iš viršaus žemyn ir labai atsargiai, mergaitės, - pašnibždom pakartojo Triša mamos žodžius.

Ištepusi veidą purvu ji nusiplovė rankas, suvalgė likusią sumuštinio su tunu puselę, užkąsdama saliero lazdelėmis. Po to šiek tiek neramiai patikrino priešpiečių maišelį. Kiaušinį suvalgė, sumuštinį suvalgė, bulvių traškučius suvalgė, "Tvinkiz" taip pat pilve. Atsargoje liko pusė (net mažiau) butelio "Sedž" vaisvandenių, pusė butelio vandens ir kelios saliero lazdelės.

- Nesvarbu, - nuramino save Triša, kraudama tuščią maišelį ir salierus į kuprinę. Ten pat sukimšo ir purviną apsiaustą. - Nesvarbu, nes šiandien mišką iššukuos gelbėtojai. Kas nors vis tiek mane ras. Todėl pietus jau valgysiu kokioje nors užeigoje. Mėsainį, keptas bulvytes, obuolių pyragą, užsigerdama šokoladiniu pienu. - Į tai kaipmat atsiliepė gurgiantis pilvas.

Surinkusi daiktus mergaitė išsitepė purvu ir rankas. Skaisti saulė žadėjo karštą dieną. Triša pasirąžė, pasukiojo galvą, vaikydama iš kaklo skausmo likučius. Po

to įsiklausė, vildamasi sugauti žmonių balsus, šunų lojimą ar sraigtasparnio tratėjimą. Tačiau išgirdo tik nepailstantį genį.

Niekai, laiko marios. Juk birželis. Pačios ilgiausios dienos. Eik palei upelį. Net jeigu gelbėtojų komandos iškart neras, jis vis tiek išves pas žmones.

Bet laikas bėgo, artėjo vidudienis, o upeliukas tebevedė ją per mišką. Darėsi vis tvankiau. Per purvo kaukę tekėjo prakaito srovelės. Ant nertinio su trisdešimt šeštuoju numeriu pasirodė didelės tamsios dėmės. Iš pradžių po pažastimis, po to nugaroje, tarp menčių. Plaukai (purvas iš šviesiaplaukės pavertė ją brunete) karojo vyturai. Viltis greitai sulaukti pagalbos tirpo kartu su jėgomis. Dešimtą ji jautėsi pavargusi. O apie vienuoliktą įvyko tai, kas galutinai sugadino jos nuotaiką.

Triša nuožulniu, spygliais ir pernykščiais lapais nuklotu šlaitu pakilo į kalvos viršūnę ir sustojo atsipūsti. O tada ta pati sistema, kurios mieste ji nejautė, ėmė mušti pavojaus būgną. Ją kažkas stebėjo. Ir tik veltui būtų įtikinėjusi save, kad taip nėra: šita sistema veikė be priekaištų.

Triša iš lėto apsisuko tris šimtus šešiasdešimt laipsnių. Nieko nepastebėjo, bet miškas tartum vėl pritilo: burundukai nešnareno pernykščiuose lapuose ir po krūmais, voverės nestrikinėjo šakomis kitoje upelio pusėje, kėkštai užsičiaupė. Tik genys darbavosi nieko nepaisydamas ir kažkur toli karksėjo varnos, tačiau aplinkui visa gyvybė išsislapstė, liko vien uodai.

- Kas čia? - paklausė Triša.

Atsakymo, žinoma, nesulaukė, todėl ėmė leistis nuo kalniuko prisilaikydama už krūmų - kojos slydo

šlapiu moliu. Prisikuriu visko, pagalvojo mergaitė... nors ir žinojo, kad yra ne taip.

Upeliukas vis siaurėjo, ir to ji niekaip negalėjo priskirti įsiaudrinusiai savo vaizduotei. Nusileidusi žemyn Triša pateko į tankius krūmynus, grėsmingai atstačiusius savo spyglius. Vandens vagelė siekė vos aštuoniolika colių.

O netrukus upelis visai pranyko žolėse. Triša brovėsi pro krūmus, nesiryždama daryti lanko, kad visai nepamestų jo iš akių. Tačiau nuojauta kuždėjo, kad taip ji ne kažin ką praras ir niekas nepasikeis - upelis tikrai jos niekur neišves. Tačiau mergaitė tiesiog vijo tokias mintis. Reikalas tas, kad su upeliu ji užmezgė emocinį ryšį (susipančiojo, pasakytų suaugusieji), ir Triša negalėjo jo nutraukti. Tuomet ji taptų vaiku, be tikslo maklinėjančiu po snaudžiantį mišką. Jau vien nuo tos minties imdavo smarkiau plakti širdis.

Ji išsigavo iš brūzgynų, pasirodė ir upeliukas. Triša keliavo toliau, nunarinusi galvą, suraukusi antakius: iš akies trauktas Šerlokas Holmsas, sekantis Baskervilių šuns pėdsakais. Ji nepastebėjo, kad augmenija keičiasi (krūmai užleido vietą papartynams), nepastebėjo, kad aplinkui daugėja sausų medžių, o žemė darosi vis klampesnė. Ji žingsniavo palei krantą ir nieko aplinkui nematė.

Upelis vėl ėmė platėti, ir ketvirčiui (ne daugiau) valandos įsižiebė viltis, kad jis nepranyks po žeme. O vėliau Triša apsižiūrėjo, kad upelis ne tik platėja, bet jau nebeteka, virsta balų virtine, užtraukta žaliaukėmis, apspista uodų. Dar po dešimties minučių jos sportbatis prasmego žemėje. Apgaulingai tvirtas samanų kupstas slėpė kliurksintį purvyną. Koja įsmuko iki kulkšnies, ir

Triša, aiktelėjusi iš netikėtumo bei išgąsčio, išlupo koją iš lipnaus pelkės glėbio. Smarkiai truktelėjus batas pusiau nusimovė nuo kojos. Mergaitė vėl šūktelėjo, atsirėmė ranka į išdžiūvusį medį ir nusivaliusi koją į žolę, vėl apsiavė.

Štai tuomet ji apsidairė ir pagaliau pastebėjo, jog priėjo mirusį mišką, kuriame kadaise siautėjo ugnis. Priekyje (o ir aplinkui) styrojo seniai išdžiūvę medžiai. Samanų kilimą šen bei ten praplėšė saulėje tviskantys vandens veidrodžiai, kuriuose kėpsojo žole apaugę kupsteliai. Įkyriai inkštė uodai, skraidė žiogai. Medžius tikrino per tuziną genių. O kaipgi - čia yra ko užkrimsti.

Šitose pelkėse baigėsi Trišos upelio kelionė.

- Ką man dabar daryti? - pro ašaras išvargusiu balsu paklausė Triša. - Gal kas patars, ką man dabar daryti?

Čia buvo kur pasėdėti ir pamąstyti - visur riogsojo išvartos, neretai dar su gaisro pėdsakais. Tačiau pirmas, ant kurio sėdo Triša, lūžo nuo jos svorio, ir mergaitė atsidūrė ant šlapių samanų. Triša riktelėjo: džinsų sėdynė akimoju permirko, o ji baisiai nemėgo vaikščioti šlapiu užpakaliu. Ji pašoko. Medžio kamienas visai supuvęs, be to ir kinivarpos nemažai padirbėjo. Triša apžiūrėjo trūnėsius, kuriais virto kadaise stiprus medis, tada nuėjo prie kito, bet prieš sėsdama spustelėjo. Kamienas išlaikė bandymą. Ir mergaitė sunkiai ant jo sudribo. Pasitrynė vėl pradėjusį skaudėti sprandą, nužvelgė priešais ją plytinčias pelkes ir ėmė sukti galvą, ko griebtis toliau.

Ir nors galvoje tvyrojo chaosas, kurio ryte nebuvo nė užuomazgos, Triša suprato, jog gali rinktis viena iš dviejų: arba likti čia ir laukti pagalbos, arba eiti pirmyn

pasitikti savo gelbėtojus. Logiška būtų pasilikti: neeikvoji jėgų ir taip toliau. Kita vertus, kaip, be upelio, žinoti, kur tas "pirmyn"? Kaip pasirinkti kryptį? Ji gali artėti prie civilizacijos, gali ir tolti nuo jos. Gali nutikti ir taip, kad ji tiesiog eis ratu.

Kita vertus (visuomet yra "kita vertus", kartą jai pasakė tėtis), čia nėra ką valgyti, trenkia puvėsiais ir dar bala žino kokia šlykštynė jai gali nutikti. Ši vieta klaiki, pasibjaurėtina. Staiga Trišai toptelėjo: jeigu gelbėtojai neras jos iki tamsos, teks čia nakvoti. Ji net pašiurpo. Mažutė pusmėnulio laukymė su šita pekla atrodė kaip Disneilendas.

Triša stovėjo ir žvelgė į tą pusę, kur tekėjo upelis, kol nevirto bala. Ji tyrė mišką pro pilkų kamienų ir susiraizgiusių sausų šakų eiles ir tarytum įžiūrėjo tolumoje kažką žalia. Žalias ir kyla. Gal ir kalva. Su uogomis? Kodėl gi ne? Ji praėjo kelis krūmus, aplipusius uogomis. Reikėjo nurinkti jas ir susikrauti į kuprinę, užuot puoselėjus tuščias viltis, kad upeliukas išves ją pas žmones. Kai upelis dingo, vėl apie save priminė pilvas. Ne, kol kas ji nejautė baisaus alkio, bet ką nors užkrimsti norėjosi.

Triša žengė du žingsnius, patikrino minkštos žemės lopinėlį ir neramiai stebėjo, kaip vanduo užpildo jos bato paliktą įdubą. Ko jai ten? Tik todėl, kad įsivaizduoja kažką matanti už pelkės?

- Čia gali būti liūnas, - sumurmėjo Triša.

*Tu visiškai teisi,* iškart sutiko tas ledinis balsas. Ir kalbėjo jis visai linksmai. *Liūnas! Aligatoriai! Ką jau kalbėti apie mažus pilkus žmogeliukus iš "X failų", kurie tik ir tesvajoja, kaip paversti tave bandomuoju triušiu.*

Triša grįžo tuos du žingsnius atgal, vėl prisėdo ant medžio. Pakramtė apatinę lūpą. Aplink zujančių uodų ji nė nepastebėjo. Eiti ar likti? Likti čia ar eiti?

Po dešimties minučių pasiryžti eiti ją privertė akla viltis... ir mintis apie uogas. Po šimts, ji mielai suvalgys ir lapus. Triša jau įsivaizdavo, kaip renka raudonas it ugnis uogas ant žalios kalvelės tarsi kokia mergytė iš vadovėlio iliustracijos (ji pamiršo savo purvo kaukę ant veido ir sulipusius murzinus plaukus). Kaip lėtai kyla į viršų, pildydama kuprinę uogomis... o kai pasiekia viršų, pažvelgia apačion ir mato...

Kelią. Aš matau kaimo keliuką, iš abiejų pusių tvoros... tolumoje - daržinė. Raudonai dažytos sienos, balta išilginė juosta.

Kvailystė! Visiška beprotystė!

O gal ne? Kas, jeigu ji sėdi už pusės valandos kelio nuo žmogaus sodybos? Kas, jeigu tik bailumas kliudo jai išeiti pas žmones?

- Gerai. - Triša vėl atsistojo, nervingai pasitaisė kuprinės rankenas. - Gerai, einu prie uogų. Jeigu bus pavojinga, grįšiu atgal.

Pasitempusi kuprinę ji iš lėto, atsargiai ėmė slinkti pasitikėjimo nekeliančiomis samanomis, kiekviename žingsnyje kojos kone iki kauliuko grimzdo į vandenį. Ji lenkė styrančius medžius-skeletus ir sutrešusių išvartų kamienus.

O laikui bėgant, maždaug po pusvalandžio ar keturiasdešimt penkių minučių Triša suprato tiesą, kurią iki jos buvo atradę tūkstančiai (gal net milijonai) vyrų ir moterų: per tą laiką, kai supranti, jog pavojus pernelyg didelis, sugrįžti atgal jau būna per vėlu. Nuo apsemto, bet nepanirusio kupsto ji atsistojo ant kemso, kuris buvo

visai ne kemsas. Koja paniro į šaltą, klampią substanciją, per tirštą, kad būtų vanduo, bet per skystą, kad būtų dumblas. Triša atitraukė koją, stvėrėsi už sausos šakos, o kai ši lūžo jos rankoje, baugščiai ir piktai suriko. Truktelėjo koją atgal. Koja viauktelėjusi ištrūko iš dvokiančios pliurzės, o batas liko kažkur apačioje.

- Ne! - sušuko Triša taip garsiai, kad išbaidė kažkokį didelį baltą paukštį. Šis pakilo į orą, ištiesęs ilgas plonas kojas. Kitą kartą mergaitė būtų stebėjusi tą egzotišką reginį prasižiojusi, bet dabar paukščiai jai mažiausiai rūpėjo. Ji atsiklaupė, - dešinė koja blizgėjo nuo juodo purvo, - ir kyštelėjo ranką į spėriai tvinstančią vandeniu skylę, likusią kupste ištraukus koją.

- Negaliu be jo! - aršiai suriko Triša. - Jis mano, ir aš... be jo... NIEKAIP!

Ji pamakalavo po šaltą pliurzę, traukydama kažkokias smulkias šakneles, aplenkdama storesnes. Kažkas gyva prisilietė prie jos rankos ir skubiai atsitraukė. Tada pirštai užčiuopė sportinį batelį ir ištraukė į dienos šviesą. Apžiūrėjo: juodas, purve išmurkdytas batelis labai tinka purve išsimurkdžiusiai mergaitei, - veža, pasakytų Pepsė Robišo. Ir Trišai iš akių pasipylė ašaros. Ji apvertė batą, iš vidaus kliūstelėjo juodo dumblo samtis. Tas vaizdas sukėlė jai juoko priepuolį. Minutę kitą ji sėdėjo ant kupsto, sudėjusi koją ant kojos, su išgelbėtuoju batu ant kelių ir kvatojo, apsupta juodo uodų pulko. O aplinkui it asmens sargybiniai stypsojo negyvi medžiai, čirškė žiogai.

Pagaliau ašaros išdžiūvo, juokas nutilo. Triša prisirovusi žolės nuvalė bato išorę, po to išsitraukė iš kuprinės priešpiečių maišelį, suplėšė jį gabalais ir gerai iššluostė juo sportbačio vidų. Purvinus popieriaus

gniužulėlius ji maigė ir mėtė ant samanų. Taip, ji šiukšlino šitą kokčią, smirdančią pelkę. Taip, tai taisyklių pažeidimas. Jeigu ateis policininkai ir ją suims, ji nė kiek nesipriešins.

Mergaitė atsistojo su išgelbėtu batu ir apsidairė.

- Velnias, - išsprūdo jai.

Pirmą kartą ji nusikeikė balsu (Pepsei tai ne naujiena, bet Pepsė yra Pepsė). Dabar ji aiškiau matė tą žalumą, kurią palaikė kalneliu. Tai buvo žole apaugusios salelės, nieko daugiau. Didesnės ir mažesnės salelės. O tarp jų - juodas vanduo ir medžiai. Dauguma mirę, bet kai kurių viršūnėje dar žaliavo lapų kepurė. Jokios kalvos, vien tik pelkė.

Triša atsigręžė, pasižiūrėjo atgal, bet jau negalėjo pasakyti, kokiu keliu atėjo į šitą nykią vietą. Jeigu būtų susipratusi žymėti savo kelią kuo nors ryškiu, kad ir to paties sudriskusio apsiausto skutais, galėtų dabar grįžti. Bet nepažymėjo, todėl kelio atgal nėra.

Atgal juk gali grįžti; krypčiai nustatyti orientyrų nereikia.

Tikriausiai galėtų, bet vieną kartą jau apsigavo, nutarusi, kad pasirinkusi kryptį išeis į pagrindinį taką per mišką. Antrą kartą stotis ant to paties grėblio nesinorėjo.

Ir Triša pasuko į žalias saleles bei saulėje tviskantį stovintį vandenį. Medžių, į kuriuos įsitverti ji galėjo prireikus, užteko, o pelkė kur nors vis tiek turėjo baigtis.

Tik bepročiui gali šauti tokios mintys.

O ką? Bet ir situacija beprotiška.

Triša pastovėjo dar minutę, galvodama apie Tomą Gordoną, apie jo sugebėjimą apmirti prieš metimą. Apie

tai, kaip jis stovėjo metiko rate, nenuleisdamas nuo vieno Bostono "Red soks" gaudytojo, Hetebergo ar Veriteko, akių, duodamas tik jiems suprantamus ženklus. O po to visas jo kūnas įsijungdavo į judesį ir... triuškinantis metimas!

Ne žmogus - ledkalnis, mėgo sakyti jos tėtis. Jo kraujas ledinis.

Triša norėjo ištrūkti iš čia. Pirmiausia iš šito nosį riečiančio liūno, po to iš miško, grįžti pas žmones, parduotuves, prekybos centrus, telefonus ir policininkus, kurie padės tau pasiklydus. Ir mergaitei toptelėjo, kad ji sugebės ištrūkti. Sugebės, jeigu neims drebinti kinkų, nepasiduos. Sugebės, jeigu jos gyslomis teka nors kiek ledinio kraujo.

Ir tada Triša atsipeikėjo, nusiavė antrą batelį, surišo abiejų raištelius, užsikabino ant kaklo it laikrodžio su gegute svarelius, po to pasižiūrėjusi į kojines nutarė likti su jomis (maža ant ko galima užsilipti šitame juodame vandenyje). Tada iki kelių pasiraitojo džinsus ir giliai iškvėpė.

- Makfarlend ruošiasi metimui, Makfarlend meta, - išpyškino Triša. Po to pasuko kepuraitės snapelį atgal (nes taip šauniau) ir žengė į priekį.

Triša atsargiai statė koją nuo kupsto ant kupsto, dažnai pakeldama galvą ir susirasdama naują orientyrą, visai kaip vakar. Tik šiandien aš neketinu pasiduoti panikai ir bėgti, pagalvojo ji. Šiandien mano gyslomis teka ledinis vanduo.

Praėjo valanda, dvi. Žemė nė kiek nesutvirtėjo, darėsi tik klampesnė. Galiausiai žemės išvis neliko: virš vandens kyšojo tik žolės kupstai. Triša lipo nuo vieno ant kito laikydamasi šakų ir krūmų, jeigu pasitaikydavo,

o jei ne - balansuodama rankomis it lyno akrobatė. Pagaliau atėjo momentas, kai ji ne tik kad negalėjo peržengti ant sekančio kupsto, bet ir nušokti iki jo. Kiek padvejojusi ji žengė į juodą vandenį. Ūžtelėjo puvėsių tvaikas. Vanduo kone siekė kelius. Pėda nugrimzdo į šaltus maurų drebučius. Nuo dugno pakilo gelsvi burbùlai.

- Na ir bjauru, - susiraukė Triša, nusitaikiusi į artimiausią kupstą. - Šlykštynė. Šly-y-ykštynė. Taip ir uždusti galima.

Kiekvienam žingsny įteko rauti iš dumblo koją. Triša stengėsi negalvoti, kas bus, jeigu kojos ištraukti nepavyks, jeigu mirtinai įstrigs ir ims skęsti.

- Šlykštynė, šlykštynė, - kartojo mergaitė. Prakaitas šiltais lašais ritosi veidu, graužė akis. Cikados čirpino vieną natą: re-e-e-e-e. Nuo kupsto, prie kurio ji brido, nušoko trys varlės: pliumt-pliumt-pliumt.

- A-lu-tis. - Karčiai šyptelėjo Triša.

Gelsvai juodoje tyrėje knibždėjo tūkstančiai buožgalvių. Dairantis į juos viena koja užkliuvo už kažko tvirto ir slidaus, greičiausiai storos šakos. Kupstą Triša pasiekė nė karto nepargriuvusi. Gaudydama burna orą ji užsiropštė ant žolės salelės ir susirūpinusi apžiūrėjo kulkšnis - gal aplipo dėlėmis ar dar kuo nors blogiau. Bet neaptiko nieko baisaus (bent jau plika akimi matomo). Tiesa, kojos buvo dumblinos iki kelių. Triša atsisėdo, nusmaukė pajuodusias kojines ir tarsi liko su baltomis kojinėmis - jas puikiai atstojo oda. Vien pažiūrėjus į tas "kojinaites" juokas ima. Mergaitė atsilošė, atsirėmė į kupstą alkūnėmis ir kvatojo užvertusi galvą į dangų. Nelabai norėjo juoktis kaip kokia idiotė, bet nieko negalėjo sau padaryti. Išsijuokusi ji išgręžė

kojines, užsitraukė jas ant kojų ir atsistojo. Pastovėjo, prisidengusi akis delnu, pasirinko medį su stora nulaužta apatine šaka, kurios galas mirko vandenyje. Tą medį ir numatė savo artimiausiu tikslu.

- Makfarlend ruošiasi metimui, Makfarlend meta, - liūdnai sumurmėjo Triša ir keliavo toliau.

Uogos visai išdulkėjo jai iš galvos. Dabar rūpėjo tik viena: ištrūkti iš čia gyvai ir sveikai.

Kai žmonėms tenka pasikliauti tiktai savimi, ateina momentas, kai jie nustoja gyventi ir mobilizuoja visus vidinius rezervus, kad išgyventų. Kūnas, negaunantis naujų kalorijų, ima naudoti anksčiau sukauptas kalorijas. Galva temsta. Kažkas atsitinka regėjimui: susiaurėja regos laukas, spalvos pasidaro ryškesnės. Triša peržengė gyvenimo ir išgyvenimo ribą, kai praslinko didžioji antrosios dienos miške pusė.

Mergaitės visai nejaudino aplinkybė, kad juda tiesiai į vakarus; ji manė (ko gero, visai pelnytai) jog turi laikytis pasirinktos krypties. Norėjosi valgyti, tačiau dažniausiai ji to nejautė; visą dėmesį buvo sutelkusi į ėjimą tiesiai. Bet koks posūkis į vieną ar kitą pusę galėjo reikšti tai, kad jai teks nakvoti šitoje pelkėje. Vien pagalvojus apie tai imdavo purtyti. Vieną kartą ji sustojo atsigerti vandens iš butelio. O apie ketvirtą popiet baigė ištuštinti "Sedž" limonadą.

Išdžiūvę medžiai vis labiau panėšėjo į sargybinius, išsitempusius juodame klane. Dar truputį, ir galėsiu įžiūrėti jų veidus, toptelėjo Trišai. Brisdama pro vieną tokį medį (per trisdešimt pėdų nesimatė nė vieno kupsto), ji užkliuvo už vandenyje pasislėpusios šakos ar šaknies ir tėškėsi visu ūgiu į vandenį. Prisėmė pilną burną koktaus, purvino vandens, su riksmu jį išspjovė.

Po vandeniu pastebėjo savo rankas - gelsvos, išpurtusios it paskenduolio. Kaipmat ištraukė jas.

- Viskas tvarkoj, - išsprūdo jai. Triša tartum pajuto, kad peržengė kažkokią labai svarbią ribą. Atsidūrė svetimoje šalyje, kur šnekama visai kita kalba, kitokie pinigai. Viskas pasikeitė. Bet... - Viskas tvarkoje. Taip, viskas gerai. - Ir kuprinė liko sausa. Tai svarbiausia, nes joje guli jos grotuvas. Jis, tiktai jis sieja ją su žmonių pasauliu.

Murzina, prieky sušlapusiu nertiniu Triša traukė toliau. Kitu orientyru tapo sausas medis skeltu kamienu, juoda “Y” besileidžiančios saulės fone. Triša pasuko į jį. Prisiartinusi prie salelės, paskersavo į ją ir praėjo pro šalį. Kam ant jos lipti? Vandeniu greičiau. Pasidygėjimas, kurį jautė iš pradžių, atbuko. Jeigu nėra kitos išeities, prie visko galima įprasti. Jau įsisavino šią tiesą.

Po to, kai griuvo į vandenį, Triša ėmė vis dažniau bendrauti su Tomu Gordonu. Iš pradžių tai atrodė keista, ką ten keista - neįtikėtina, bet slenkant valandoms ji liovėsi apie tai galvoti ir tauškė su juo kaip su geriausia drauge. Rodė jam kitą savo orientyrą, aiškino, kad ši pelkė atsirado dėl gaisro, tikino jį, jog greitai iš čia išsikapstys visai, nes liūnas negali tęstis be galo, be krašto. Ji kaip tik kalbėjo jam, kad šiandieninėse rungtynėse Bostono “Red Soks” surinks padorų taškų kraitį, ir jam bus vienas juokas atvesti komandą į pergalę, kai nutilo nebaigusi žodžio.

- Tu ką nors girdi? - paklausė ji.

Už Tomą Triša negalėjo atsakyti, bet ji aiškiai girdėjo monotonišką sraigtasparnio sraigto tratėjimą. Šis sklido iš toli, bet abejonių, jog virš miško suka sraigtasparnis, neliko. Triša tuo metu ilsėjosi ant kupsto. Išgir-

dusi pašoko, prisidengė akis ranka ir įsižiūrėjo į dangų. Nieko jame nepamatė, netrukus nutilo ir plerpimas.

- Tuščiai vargsta, - atsiduso ji. Gerai, kad išvis ieško. Priplojusi uodą, nusitaikiusį jai į kaklą, patraukė toliau.

Po dešimties ar penkiolikos minučių ji stovėjo ant vandenin pusiau nugrimzdusios šaknies ir žiūrėjo priešais save svarstydama, ko griebtis. Sargybiniųmedžių smarkiai praretėjo, priešais tyvuliavo didelis tvenkinys. Jo viduryje pūpsojo kelios salelės, bet ne žalios, o rudos, sukrautos iš kelmų ir šakų. Ant tų kupstų tupėjo ir spoksojo į ją pustuzinis storų rudų žvėrelių.

Triša išpūtė akis, kai suprato, ką regi. Ji pamiršo, kad stovi viduryje pelkės, pamiršo purvą, uodus, nuovargį, pamiršo, kad pasiklydo miške.

- Tomai, - susijaudinusi sušnibždėjo ji. - Čia juk bebrai! Bebrai, tupintys ant savo namelių. Juk čia bebrai, ar ne?

Ji pasistiebė ant pirštų galiukų, laikydamasi viena ranka už kamieno, kad nenuvirstų, ir žiūrėjo, žiūrėjo, žiūrėjo. Bebrai, tikri bebrai, tupintys ant savo namelių stogų... žiūri į ją? Triša pagalvojo, kad vienas tai tikrai, tas, pačiam centre. Didėlesnis už kitus, o juodos jo akutės, atrodo, nukreiptos tiesiai į jos veidą. Berods, galėjo įžiūrėti, kaip kruta ūsai. O koks dailus kailis! Tamsiai rudas, prie užpakalinių letenėlių truputį nušviesėjantis. Tikra "Vėjas gluosniuose" iliustracija.

Pagaliau Triša nusileido nuo šaknies į vandenį ir brido toliau, vilkdama paskui save ilgą šešėlį. Bebrų Vadas (taip jį pavadino) tuojau pat atsistojo ir ėmė trauktis atbulas, kol užpakalinės kojos atsidūrė vandenyje. Tada pliaukštelėjo per vandenį uodega. Pliaukštelėjo

neįtikėtinai garsiai. It išgirdę signalą, į vandenį nėrė ir kiti žvėreliai. Nelyginant gerai susižaidusi komanda. Triša žvelgė į juos pražiojusi burną, prispaudusi prie krūtinės rankas. Pirmą kartą gyvenime jai teko regėti tokį stebuklą, o Bebrų Vadas jai atrodė kaip senas, išmintingas mokytojas, nors negalėjo sau paaiškinti, kodėl jai kilo tokios asociacijos.

- Tomai. Pažiūrėk! - juokdamasi parodė ji į bebrus. - Pažvelk į vandenį! Jie plaukia! Kaip gražu!

Lygiame tvenkinio paviršiuje pasirodė pustuzinis V raidžių ir ėmė nuo jos tolti. Triša irgi neliko stovėti. Dabar ji nusitaikė į didįjį kupstą, visą salelę, apžėlusią tamsiai žaliais paparčiais, styrančiais į visas puses it susivėlusi ševeliūra. Šį kartą ji nepuolė nosies tiesumu; apėjo dideliu lanku. Pamatyti bebrus visai šaunu (jėga, kaip pasakytų Pepsė), bet nebuvo noro atsitrenkti į plaukiantį po vandeniu bebrą. Ji buvo mačiusi nemažai bebrų piešinėlių ir gerai žinojo, kokie dideli jų dantys. Ir mergaitė kiekvieną kartą spygavo prie kojos prisilietus kokiam nors vandens augalui ar nuskendusiai šakai, - manė, kad tai Bebrų Vadas (ar kuris nors jo pavaldinys). Žinoma, žvėreliai nori, kad neprašyta viešnia kuo greičiau paliktų jų valdas.

Palikusi bebrų pilis dešinėje, ji artinosi prie žalios salos, ir staiga širdis suspurdo: juk ten auga ne šiaip sau paparčiai. Tris pavasarius iš eilės jos su mama ir močiute rinko jaunus didžialapio šakio lapus, dar neišsisukusius iš kieto "mazgelio". Įsitikinimas, kad ant salelės pelkėje auga būtent šakiai, vis stiprėjo. Senfordo apylinkėse paparčių pumpurus žmonės pradėjo rinkti beveik prieš mėnesį, bet mama jai pasakojo, kad šiaurės vakaruose šakius pradeda rinkti vėliau, vos ne birželio viduryje.

Žinoma, sunku patikėti, kad likimas įteikė jai tokią dovaną, bet kuo labiau ji artėjo prie salelės, tuo smarkiau tikėjo, kad neapsiriko. Jauni didžialapio šakio šakniastiebiai ne tik valgomi - jie puikaus skonio. Netgi Pitas, kuris suko nosį nuo bet kokių daržovių (išskyrus, nebent, šaldytus žirnelius, pašildytus mikrobangų krosnelėje), niekad šakio neatsisakydavo.

Ji ramino save, kad neverta tikėtis neįmanomo, bet po penkių minučių dingo visos abejonės. Priešais ją žaliavo ne kupstas, o Paparčių sala! Tik ją derėtų vadinti Vabzdžių sala, kone iki juosmens brisdama vandeniu pagalvojo Triša. Pelkėje jų ir taip netrūko, bet mergaitė protarpiais vis užsitepdavo veidą, kaklą bei ranka apsauginiu purvo sluoksniu, ir jie jai nekliudė. Tačiau virš Paparčių salos oras mirgėjo nuo vabzdžių. Ir uodų bei mašalų draugiją papildė milijardai musių. Triša jau girdėjo įkyrų jų zyzimą.

Nuo artimiausių šakniastiebių Trišą skyrė kokia dešimtis pėdų, kai ji sustojo pamiršusi dumblą, kuriame klimpo jos kojos. Kažkas siautėjo šitoje salelės pusėje, rovė šakius su šaknimis. Keli stiebeliai plūduriavo juodame vandenyje. O tolėliau, žalumoje matėsi skaisčiai raudonos dėmės.

- Man tai nepatinka, - sumurmėjo Triša ir pasuko kairėn, užuot lipusi ant salelės. Šakio šakniastiebiai - puiku, o jeigu jos tyko nužudytas ar mirtinai sužeistas žvėris? Gal bebrai susipešė dėl patelės? Ji dar nėra taip išalkusi, kad nebijotų susidurti su sužeistu bebru. Taip galima likti be rankos ar akies.

Apėjusi pusę salelės, Triša sustojo. Nenorėjo žiūrėti, bet akys jos norų nepaisė.

- Ei, Tomai. - Jos balsas drebėjo. - Kaip baisu, ar

ne?

Nuplėšta briedžiuko galva, nusiritusi nuolaidžiu krantu ir palikusi kruviną pėdsaką bei išlaužytus paparčius gulėjo prie pat vandens. Musės buvo aptūpusios jo akis ir kaklą. Ir ūžė ne prasčiau už nedidelės valtelės motorą.

- Matau jo liežuvį. - Išgirdo Triša save tariant lyg už šimto mylių. Auksinis saulės takas ant vandens nelauktai tapo netveriamai ryškus, mergaitė pajuto, kad sverdėja ir tuoj nualps.

- Ne, - sušnibždėjo ji. - Ne, neleisk, kad taip nutiktų.

Šį kartą balsas skambėjo jau arčiau. Saulės takelis vėl tapo kaip anksčiau. Ačiū Dievui! To dar betrūko - netekti sąmonės stovint iki juostos sudvisusiame, dvokiančiame vandenyje. Neis paparčių, nenualps. Ji vėl atgavo pusiausvyrą ir ėmė bristi toliau, paspartinusi žingsnį ir jau nežiūrėdama, kur stato koją. Slinko judindama klubus, balansuodama ore rankomis. Su triko atrodyčiau kaip laidos "Mankšta su Vende" viešnia, toptelėjo Trišai. Taigi, draugai, siūlome jums naują pratimų kompleksą. Aš pavadinau jį "Kaip greičiau atsitraukti nuo nukąstos briedžiuko galvos". Intensyviai judinkite klubus, padėkite rankomis ir pečiais.

Ji žiūrėjo tiesiai, nesigręžiojo, bet ką ji galėjo padaryti su į ausis lendančiu musių zyzimu? Kodėl nepazyzti po tokių sočių pietų? Kas tai padarė? Tikrai ne bebras. Joks bebras nesugebėtų nukąsti briedžiukui galvą, kad ir kokius aštrius dantis turėtų.

*Tu žinai, kas tai padarė,* atsibudo tas ledinis balsas. *Tai žvėris. Tas pat nepaprastas žvėris. Ir dabar jis tave stebi.*

- Niekas manęs nestebi, tai melas, - iškošė Triša. Surizikavusi grįžtelti per petį pamatė, kad Paparčių sala liko už nugaros. Ir galvą vos beįžiūrėjo: kažkas ruda su gyva juoda juosta pakraštyje. - Tai melas, ar ne, Tomai?

Bet Tomas neatsakė. Tomas negalėjo atsakyti. Tikriausiai jau išvažiavo į Fenvėjaus parko stadioną, juokavo su kitais "Red soks" žaidėjais, rengdamasis baltą aprangą. O pelke, bekraščiu liūnu, žingsniavo ne tikrasis Tomas Gordonas, o išgalvotasis, jos sukurtasis, homeopatinis vaistas nuo vienatvės. Miške ji buvo viena.

*O, ne, širdele. Tu anaiptol ne viena.*

Triša baisiai bijojo, kad ledinis balsas, nors ir nejaučiąs jai didelės simpatijos, kalba tiesą. Jausmas, kad ją seka kažkieno akys, vėl grįžo ir dar sustiprėjo. Ji stengėsi suversti visą kaltę nervams (na, kas gi nesusijaudintų, išvydęs nukąstą galvą?), ir jai beveik pavyko, kol priėjo medį. Ant išdžiūvusio jo kamieno matėsi keli vertikalūs įbrėžimai. Lyg kažkas, apimtas blogos nuotaikos, praeidamas drykstelėjo per žievę.

- Viešpatie, - aiktelėjo Triša. - Čia juk nagų žymės.

*Žvėris priekyje, Triša. Laukia tavęs su nagais ir visa kita.*

Vaikas matė priešais save tyvuliuojantį vandenį, kitas saleles, primenančias kalnelio šlaitą (bet jis jau žinojo, kad ten nėra jokio kalnelio - antrą kartą negalėjo apsigauti). Jokio žvėries Triša nepastebėjo... bet, suprantama, ir negalėjo pastebėti, ar ne? Žvėris elgėsi taip, kaip ir turėjo elgtis: nusižiūrėjo grobį ir dabar laukia patogios progos pulti. Yra netgi kažkoks žodis, kuriuo nusakomas žvėries elgesys tokiais momentais, bet niekaip negalėjo jo prisiminti, nes labai pavargo, bijojo...

*Jie tyko*, padėjo Trišai tas ledinis balsas. *Tyko, štai*

*ką jie daro. Taip, pupa. Ypač tokie žvėrys, kaip naujasis tavo bičiulis.*

- Tyko, - sukrenkštė Triša, nes siaubas užspaudė gerklę. - Taip, kaip tik šitą žodį buvau pamiršusi. Ačiū, kad padėjai. - O tada patraukė toliau, nes buvo per daug nuplumpinusi, kad grįžtų atgalios. Net jeigu kas ir tyko, kol galės ją užpulti, sugrįžti jau nebegali.

Šį kartą tai, kas atrodė tvirta žemė, iš tikrųjų buvo žemė. Iš pradžių Triša nenorėjo tuo patikėti, bet artėjant prie žalių krūmų bei medžių pabudo viltis. Ir pelkė, kuria brido, darėsi vis seklesnė. Vanduo vos siekė blauzdų vidurį, nors prieš tai teko pabristi vandeniu iki juosmens. Ji užėjo dar du kupstus su šakiais. Čia jų buvo gerokai mažiau nei Paparčių saloje, bet Triša nuskabė visus, kiek rado. Saldūs, paliekantys burnoje karstelėjusį skonį. Jų skonis žalias, pagalvojo mergaitė. Būtų prisirinkusi šakniastiebių į kuprinę, bet daugiau jų neužtiko. Tačiau ji nenusiminė. Vaikams juk būdingas nerūpestingumas: ūgliai numalšino alkį, o pagalvoti, ką valgys kitą kartą, ji dar suspės. Triša brido į krantą, pakeliui raudama jaunus paparčio stiebus. Iš pradžių nukrimsdavo kietą mazgelį, po to ateidavo eilė ir stiebui. Dumblas, į kurį klimpo kojos, jos nebetrikdė. Mergaitė priprato prie pelkyno, nejautė jokio pasibjaurėjimo.

Siekdama kelių likusių stiebelių nuo antro kupsto, Triša staiga nustėro. Nes vėl išgirdo musių bimbesį. Tik dabar jis buvo dar garsesnis. Kad būtų galėjusi, Triša būtų pasitraukusi į šoną, padariusi lanką, tačiau pelkė šioje vietoje baigėsi paskendusių šakų ir krūmų kapinėmis. Toje medžių raizgalynėje liko tik vienas daugmaž praeinamas takas, kuriuo galėjo bristi Triša, jeigu nenorėjo dar dvi valandas maklinėti, rizikuodama rimtai

susižeisti.

Bet ir toje vietoje jai teko perlipti per nuvirtusį į vandenį medį. Nuvirtusį neseniai. Ir, atrodo, nuvirtusį ne savo valia - nuverstą. Mergaitė pamatė nagų žymes ant žievės, o lūžis prie pat kamblio buvo visai šviežias. Tarytum medis būtų pasipainiojęs kam nors kelyje, ir tas kas nors praeidamas stumtelėjęs jį perlaužė kaip degtuką.

Zvimbimas vis garsėjo. Prie didžialapių šakių, tiesiai ten, kur iš pelkės išsikapstė Triša, gulėjo briedžiuko kūnas, tiksliau, tai, kas iš jo buvo likę. Tysojo dviem gabalais, sujungtais žarnų girlianda. Viena koja buvo nukąsta ir pastatyta prie medžio it ramentas.

Užsidengusi burną delnu mergaitė skubiai praėjo pro maitą. Gumulas pasiekė gerklę, ir ji kaip įmanydama stengėsi neleisti skrandžiui atsikratyti turinio. Žvėris, sudraskęs briedžiuką, nori, kad ji vemtų. Nejaugi tai įmanoma? Racionalioji jos sąmonės dalis (o ji niekur nedingo) tvirtino, kad ne, tačiau Triša jau negalėjo neigti, kad kažkas sąmoningai subjaurojo briedžio likučiais dvi pačias gausiausias didžialapio šakio plantacijas, matytas šiose pelkynuose. O jeigu tai padaryta tyčia, kodėl netikėti, kad tas kažkas trokšta, jog ji atsisveikintų ir su tais trupiniais, patekusiais į jos pilvą?

Taip. Norėjo. Kodėl gi ne? Dabar pamiršk tai. Ir nesugalvok išvemti.

Pamažu, tolstant į vakarus (saulė kybojo palei pat horizontą, ir vakarus nustatyti buvo labai paprasta), pykinimo spazmai susilpnėjo, musių taip pat nebesigirdėjo. Kai skrandis visai susitvarkė, mergaitė sustojo apsiauti sportinius batelius. Išgręžė kojines, po to ištiesusi apžiūrėjo. Prisiminė, kaip praeitą rytą movėsi jas savo

miegamajame Senforde, sėdėdama ant lovos krašto, ir niūniavo "Stipriau apglėbk mane... kad pajusčiau tave". Tai buvo "Boiz tu da Maks" daina. Jos su Pepse lydėsi nuo tos grupės, ypač nuo Adamo. Ji prisiminė saulės spindulį ant grindų. "Titaniko" plakatą ant sienos. Prisiminimai apie tai, kaip movėsi kojines, buvo labai ryškūs ir kartu kažkokie nutolę. Ko gero, taip senukai prisimena savo jaunystės dienas. Dabar kojinės labiau panėšėjo į tinklelį: skylutės, sujungtos siūliukais. Ir jai norėjosi pravirkti, veikiausiai todėl, kad pati jautėsi kaip rėtis. Bet Triša susitvardė. Susukusi kojines susidėjo į kuprinę.

Betaisydama kuprinės diržus ji vėl išgirdo sraigtasparnio tratėjimą. Tik jau gerokai arčiau. Triša pašoko, ėmė sukiotis vietoje. Štai, toli rytuose du sraigtasparniai, juodi siluetai mėlyno dangaus fone. Šiek tiek panašūs į žiogus, skrendančius virš Mirusio briedžio pelkės. Nebuvo prasmės skeryčiotis ir rėkti: mašinas nuo jos skiria tūkstančiai mylių, tačiau Triša ir mojavo, ir šaukė. Negalėjo kitaip. O nutilo tik visai užkimusi.

- Pažvelk, Tomai. - Mergaitė tik akimis sekė sraigtasparnius. - Pažvelk, jie manęs ieško. Jeigu priskristų arčiau...

Bet jie nepriskrido. Judėjo iš šiaurės į pietus ir netrukus pasislėpė už miško. Triša stovėjo nejudėdama, kol sraigtų kleksėjimas nugrimzdo cikadų čirškime. Tada ji giliai atsiduso ir atsisėdo užsirišti sportbačius. Ji nejautė, kad ją stebi, nors ir...

*Ak tu melage*, papriekaištavo ledinis balsas. Kalbėjo pašaipiai. *Mažoji melagėlė.*

Bet ji nemelavo, bent jau apgalvotai. Ji taip nuvargo, galvoje viskas susipynė, tai ir nebesupranta, ką

jaučia... išskyrus alkį ir troškulį. O gal grįžti pasirauti paparčių, šmėkštelėjo galvoje mintis. Jie auga nemažam plote, galėtų apeiti tas vietas, kur guli maita ir pritekėję briedžiuko kraujo.

Ji pagalvojo apie Pepsę, kuri kartais supykdavo, kai draugė, besivažinėdama riedučiais, nusibrozdindavo kelią ar griūdavo iš medžio ir paleisdavo dūdas. Pamačiusi ašaras Pepsė sakydavo: "Užteks snargliuotis, Makfarlend." Dievaži, ji negalėjo snargliuotis dėl negyvo briedžiuko, tikrai negalėjo... tačiau bijojo, kad jį užmušęs žvėris slepiasi kažkur čia ir ją seka. Viliasi, jog mergaitė sugrįš.

O dėl vandens... Pirma, pelkės vanduo purvinas. Antra, pilnas negyvų vabalų ir visokių lervų. Ar gali lervos augti žmogaus skrandyje? Ko gero, ne. Nori įsitikinti savo kailiu? Jokiu būdu!

- Gal dar aptiksiu paparčių, - nusprendė ji. - Ar ne, Tomai? Ir uogų. - Tomas neatsakė, ir Triša nuskubėjo į priekį, kol neėmė abejoti savo sprendimu.

Ji keliavo į vakarus dar tris valandas, iš pradžių lėtai, vėliau, pakliuvusi į brandų spygliuočių mišką, greitėliau. Kojos pavargo, skaudėjo nugarą, bet Trišai tie skausmeliai labai neįkyrėjo. Ir alkis per daug nekamavo. Bet kai saulė auksinius drabužius pakeitė raudonais, Trišą ėmė kankinti troškulys. Burna perdžiūvo, liežuvis virto tarka. Ji keikė save už tai, kad neatsigėrė iš pelkės, jei jau turėjo tokią galimybę. Vienu momentu netgi sustojo pagalvojusi: velniop, grįžtu.

*Nė nebandyk, brangioji,* sulaikė ją ledinis balsas. *Nerasi kelio. Net jeigu pavyktų, sutems... galai žino, kas ten gali tavęs laukti?*

- Užsičiaupk! - nukirto ji įkyruoliui. - Tik tu

užsičiaupk, kvailas padare.

Bet tas kvailas padaras, žinoma, kalbėjo tiesą. Triša vėl pasisuko į saulę, spėjusią virsti apelsinu, ir nupėdino toliau. Troškulys ją baugino. Jeigu šitaip vargina aštuntą valandą vakaro, kas gi laukia vidurnaktį? Kiek laiko žmogus gali ištverti be vandens? Ji negalėjo prisiminti, nors tikrai buvo skaičiusi apie tai. Tikrai mažiau nei be maisto. Ir kokia ta mirtis nuo troškulio?

- Aš juk nemirsiu nuo troškulio šitame prakeiktame miške, tiesa, Tomai? - paklausė ji, bet Tomas jai neatsakė. Tikrasis Tomas Gordonas šiuo metu seka žaidimą. Timas Veikfildas, labiausiai patyręs Bostono "Red soks" atmušėjas, prieš Endį Petitą, kairiarankę jaunąją "Jankių" žvaigždę. Graužė kaklą. Kiekvieną kartą ryjant seiles nežmoniškai skaudėjo. Ji prisiminė lietų, kuriame permirko pasiklydusi miške (kaip seniai tai buvo - dar tais laikais, kai ji movėsi kojines sėdėdama ant lovos krašto savo miegamajame). Ir kodėl negalėtų palyti dabar? Ji išlįstų į atvirą vietą ir šoktų išskėtusi rankas, pražiojusi burną. Šoktų kaip Snupis* ant savo būdos.

Triša žingsniavo tarp pušų ir eglių, kurios darėsi vis aukštesnės. Didėjo ir atstumai tarp medžių. Saulėlydžio šviesoje stori kamienai metė ilgus, plačius šešėlius, neretai užklojančius vienas kitą. Ji tikrai būtų sustojusi pasigėrėti nuostabia giria, nutvieksta paskutinių vakaro saulės spindulių, jeigu ne užkamavęs troškulys. Žinoma, kažkuri sąmonės dalis fiksavo reginį, kurį demonstravo jai gamta, bet Trišos mintys sukosi

---

*Geras, svajingas šunelis, Čarlzo Šulco komiksų "Riešutėliai" personažas.

apie viena. Smilkiniai pulsavo galvos skausmu, gerklė susispaudė iki adatos skylutės.

Iš pradžių būdama tokios būklės tekančio vandens šniokštimą mergaitė palaikė haliucinacija. Juk negalėjo girdėti tikrą vandenį. Iš kur jis atsiras, lyg pagal užsakymą? Tačiau Triša pasuko to garso pusėn ir nužingsniavo pietvakarių kryptimi, nardydama po šakomis, šokinėdama per nuvirtusius medžius. Kai triukšmas taip sustiprėjo, kad jau negalėjo būti jokia haliucinacija, Triša pasileido bėgte. Porą kartų paslydo ant spyglių paklotės, sykį pataikė į dilgėles, bet nepaisė perštinčių vietų ant alkūnių ir plaštakos. Praėjus dešimčiai minučių po to, kai ausys sugavo tekančio vandens šniokštimą, ji jau stovėjo ant skardžio. Toje vietoje uolos pervėrė ploną dirvos sluoksnį ir kyšojo nelyginant krumpliai. Iš po uolų tryško toks platus vandens srautas, kad ankstesnis upelis atrodė niekinga vandens čiurkšlė, tekanti iš gerai neužsukto krano.

Triša nuėjo skardžio kraštu nesusimąstydama, jog vieno netikslaus žingsnio užteks nugarmėti iš dvidešimt penkių pėdų aukščio. Dar po penkių minučių ji aptiko ganėtinai nuožulnaus šlaito atkarpą, kuria iš miško buvo galima nusileisti į slėnį su čiurlenančiu upokšniu. Tas šlaitas buvo užklotas dešimtmečiais ant jo kritusių lapų ir spyglių.

Mergaitė atsisėdo ant šlaito krašto, sustatė kojas priešais kaip vaikas, pasiruošęs leistis žiemą nuo ledinio kalnelio. Ir nučiuožė žemyn, stabdydama kojomis. Pusiaukelėje ją ėmė nešti į šoną. Užuot bandžiusi sustoti - ir tas manevras greičiausiai baigtųsi kulvirsčiu apačion, - Triša išsitiesė ant nugaros, sudėjo rankas po galva ir užsimerkė, atsiduodama likimui.

Ilgai leistis nereikėjo. Kairiu šonu ji užlėkė ant styrančio akmens, o į kitą taip smarkiai stuktelėjo sunertais pirštais, kad jie nutirpo. Jeigu nebūčiau pasidėjusi rankų po galva, toptelėjo jai, antras akmuo būtų nunėręs man pusę skalpo. Bet tai dar ne blogiausia. "Nenusisuk sau sprando", - tai dar vienas suaugusiųjų priežodis, šįkart labai mėgstamas močiutės Makfarlend.

Pačioje apačioje Trišą pametėjo, ji prisispaudė užpakaliu ir akimoju pajuto, kad į batelius liejasi ledinis vanduo. Mergaitė ištraukė kojas, atsisėdo ir pripuolusi prie vandens gėrė, gėrė, gėrė, kol ėmė gelti kaktą: taip atsitikdavo, kai ji mikliai sušveisdavo savo ledus. Triša pakėlė galvą ir palaimingai šypsodamasi pažvelgė į temstantį dangų. Ar jai teko kada gerti tokio gardaus vandens? Ar gali skoniu jam kas nors prilygti? Žinoma, ne. Šiam vandeniui nėra lygių. Triša vėl nuleido veidą prie vandens. Po kurio laiko atsiklaupė, atsiriaugėjo (pasirodo, galima riaugėti ir nuo vandens), nusijuokė. Pilvas išsipūtė, pasidarė kietas kaip būgnas. Ir alkį ji pamiršo.

Šlaitas, kuriuo Triša nusileido, buvo per slidus vėl kabarotis aukštyn. Nesinorėjo rizikuoti. Koks malonumas įveikus pusę kelio paslysti ir nugarmėti žemyn? O štai kita upelio pusė jai visai patiko. Skardis irgi ganėtinai status, tačiau apaugęs medžiais, ir atvašynas netankus. O akmenų, iš kurių galima pasidaryti brastą, nors vežimu vežk. Galėtų paeiti dar truputį prieš sustodama nakčiai. Kodėl gi ne? Prigėrus vandens užplūdo naujos jėgos. Ir ne vien jėgos - pasitikėjimas savimi. Pelkė įveikta. Ji surado naują upelį. Gerą upelį.

*Upelį tai radai, o kaip tas žvėris*, pasidomėjo ledinis balsas. Ir vėl pasėjo baimę jos širdyje. Kad jis tik pranešinėtų visokias blogybes, ne. Blogiausia tai, kad jo

dėka Triša suprato egzistuojant kitą jos pusę. *Tu gal pamiršai apie jį?*

- Jeigu ir buvo, - atsakė Triša, - seniai nuėjo. Greičiausiai grįžo pas briedžiuką.

Iš visko sprendžiant, ji neklydo. Bent jau nesijautė sekama. Ledinis balsas tai žinojo, todėl užsičiaupė. Staiga mergaitė suprato, jog gali įsivaizduoti to balso savininkę: pikta, maža, piktdžiugiškai besišaipanti bjaurybė, išvaizda šiek tiek panaši į Trišą (bendrų bruožų nedaug, kaip antros eilės pusseserių). Dabar ji sliūkino sau, sugniaužusi kumščius ir visai kaip demonstruodama savo nepasitenkinimą bei apmaudą.

- Keliauk ir nesirodyk man, - metė jai Triša. - Neišgąsdinsi manęs. - O šiek tiek patylėjusi pridūrė: - Kad tu prasmegtum!

Ir nors Triša kalbėjo labai negražiai, ji dėl to visai nesigailėjo. Net įsivaizdavo, kaip pakartos tuos žodžius savo broliui Pitui, jeigu pakeliui iš mokyklos jis vėl ims pliurpti apie Moldeną. Moldene, atseit, yra tas, Moldene anas, pas tėtį galima tą, pas tėtį aną. Ir tada ji jam drėbs: "Žinai, Pitai, kad tu prasmegtum su visu savo inkštimu", - užuot tylėjusi ir su užuojauta linksėjusi. Kaip jam tai patiktų: "Žinai, Pitai, kad tu prasmegtum!" Triša įsivaizdavo brolį kaip gyvą. Akys išsprogsta, lūpa atvimpa. Kaip juokinga! Ir mergaitė ėmė kikenti.

Po to atsistojo, priėjo prie upelio, išsirinko keturis akmenis ir po vieną sumetė į vandenį, statydama sau perkėlą. Tada perbėgo į kitą krantą ir nuėjo šlaitu.

Tas šlaitas vis stačiau leidosi žemyn, o vanduo gurgė vis garsiau, risdamasis akmenine vaga. Pasiekusi pakankamai lygų lopinėlį, Triša apsisprendė ten pernakvoti. Tamsa tirštėjo, o pasivaikščiojimas naktyje

stačiu krantu gali baigtis kritimu. Pati vietelė jai patiko: ne laukymė, bet ir ne tankumynas. Bent jau dangų ji galėjo matyti.

- Bet uodų marios. - Triša nuvijo debesį, pakibusį priešais jos veidą, priplojo kelis, įsitaisiusius ant kaklo. Paskui nuėjo prie upelio ieškoti dumblo, bet (cha-cha, juokaujate, panele?) nerado nė saujos. Akmenų - kiek širdis geidžia, o purvo nėra. Triša pritūpė, nepaisydama aplinkui zyziančių uodų, po to linktelėjo patenkinta rastu sprendimu. Ranka nubraukė nuo nedidelio plotelio spyglius, išrausė duobutę ir buteliu prinešė į ją vandens. Tada su didžiausiu malonumu sumaišė vandenį su biria žeme (tai darydama prisiminė močiutę Andersen, kuri šeštadieniais virtuvėje minkydavo tešlą). Gauta koše išsitepė veidą ir kaklą. Baigė jau visai sutemus.

Triša atsistojo, lygindama purvo sluoksnį ant rankų, apsidairė. Arti nesimatė jokio nuvirtusio medžio, prie kurio prisiglaudusi ji galėjo pernakvoti. Tačiau už dvidešimties jardų ji pastebėjo krūvą pušų šakų. Nusitempė vieną prie eglės, augančio palei upeliuką, atrėmė į kamieną nedideliu kampu. Taip radosi nedidelė palapinė, kurioje ji galėjo pasislėpti. Jeigu vėjas nenuvers šakos, pagalvojo mergaitė, tokioje palapinėje bus labai jauku.

Benešant dvi paskutines šakas jai susuko pilvą. Triša sustojo ir laikydama rankose po šaką laukė, kas bus. Pilvas apsiramino, bet nemalonus jausmas liko. Lyg kas ten spurdėtų. Triša jautė, kad kažkas ne taip, bet neįstengė nustatyti problemos priežasties.

*Vanduo kaltas*, paaiškino tas ledinis balsas. *Vandenyje kažkas ištirpdyta, ir tu apsinuodijai, brangute. Ryto, ko gero, gyva nebesulauksi.*

- Nesulauksiu tai nesulauksiu, - atkirto Triša ir baigė statyti savo palapinę. - Mane kamavo troškulys, negalėjau negerti.

Į tai balsas nieko neatsakė. Galbūt to ledinio balso savininkė, ta išdavikė bent tiek suprato: negalėjo ji negerti iš upelio, negalėjo, ir baigta.

Triša atsisėdo šalia kuprinės, atsegė ją ir ištraukė grotuvą. Tada įtaisė į ausis ausines, įsijungė. Radijo stotį WCAS ji girdėjo, tik signalas buvo daug prastesnis nei vakar. Triša nusišypsojo pagalvojusi, jog tolsta iš ryšio zonos. Taip juk ne kartą buvo važiuojant automobiliu. Ir tą akimirką ėmė gurguliuoti pilvas.

- Dėmesio, - išgirdo Triša silpnutį Džojaus Kastiljonės balselį. - Mo užėmė atmušėjo vietą, ir mes pasirengę pradėti antrąją ketvirtojo kėlinio dalį.

Staiga sukilo šleikštulys, Triša ėmė žiaukčioti. Ji išsirito iš palapinės, atsiklaupė ir ėmė vemti. Kaire ranka dar spėjo atsiremti į medį, dešine suėmė pilvą.

Po to dar kurį laiką pastovėjo ant kelių, godžiai gaudydama burna orą, spjaudydama apvirškinto paparčio likučius, o Mo jau spėjo praleisti tris kamuolius. Jį pakeitė Trojus O'Liris.

- Taip, "Red soks" komandai šiandien ne pati geriausia diena, - pastebėjo Džeris Trupanas. - Antra ketvirtojo kėlinio dalis, jie pralaimi vienas - septyni, o Endis Petitas ir toliau daro su jais ką nori.

- Smirdžius, - iškošė Triša ir vėl viauktelėjo. Ji, laimė, nematė, kas kliokia iš burnos, nes visai sutemo, ir labai džiaugėsi tuo, tačiau jautė, kad atpila vandeniu, o ne tulžimi. Vos pagalvojus apie tai vėl susuko skrandį. Ji atsitraukė nuo medžių, prie kurių vėmė atsiklaupusi, ir tada ėmė maištauti žarnynas.

- O, VELNIAS! - suinkštė Triša, segdama sagą, po to užtrauktuką ir jau neabejodama, kad nespės jų nusimauti, nes tai neįmanoma. Tačiau spėjo, nusitraukė džinsus ir kelnaites, suėmė juos, o tada žarnyno turinys pliūptelėjo karšta, dvokiančia čiurkšle. Triša nevalingai riktelėjo, ir akimoju, lyg tyčia, jai atsiliepė kažkoks paukštukas. Kada viskas, kas tik galėjo, išlėkė, ir Triša bandė stotis, jai apsisuko galva. Mergaitė neteko pusiausvyros ir pleptelėjo užpakaliu į šiltas savo išmatas.

- Pasiklydau ir sėdžiu savo šūde, - konstatavo Triša, ir ašaras pakeitė juokas: tikrai, situacija neįprasta. Pasiklydau ir sėdžiu savo šūde, jau mintyse pakartojo Triša. Verkdama ir juokdamasi ji šiaip ne taip nusitraukė nuleistus džinsus ir kelnaites (kelnės buvo pajuodusios nuo purvo, praplyšusiais keliais, bet jai pavyko neišterlioti jų išmatomis... kol kas), atsistojo ir pusnuogė nubėgo prie upelio su ausinuku rankoje. Trojus O'Liris pelnė tašką tą akimirką, kai ji neišsilaikiusi pūkštelėjo į savo fekalijas. Dabar, kai ji įsibrido į ledinį upelį, Džimas Leiricas šauniai atmušė kamuoliuką, ir skirtumas susitraukė dar dviem taškais.

Triša atsitūpusi ėmė praustis užpakaliuką.

- Tai vis tas vanduo, Tomai, - paaiškino ji Tomui Gordonui. - Šitas prakeiktas vanduo, bet kas man beliko? Žiūrėti į jį?

Kai vaikas išlipo į krantą, kojos buvo visai suledėjusios. Sustiro ir užpakalis, bet vėl buvo švarus. Triša apsimovė kelnaites, užsitraukė džinsus ir jau ketino traukti užtrauktuką, kai vėl susuko pilvą. Triša žengė prie gretimo medžio, atsirėmė į jį ir žiauktelėjo. Šį kartą vėmė vien karštu skystimu: apvirškinti šakio ūgliai iškeliavo iš jos skrandžio prieš tai. Triša atsirėmė kakta į

šiurkščią pušies žievę. Įsivaizdavo prikaltą prie medžio lentelę, kokias žmonės kabina netoli vasarnamių prie ežero ar jūros: “TRIŠOS VĖMIMO VIETA”. Ta mintis vėl privertė nusijuokti, tik labai jau nelinksmas buvo tas juokas. O radijas tuo metu transliavo reklamą: “Paskambinkite telefonu 1-800-54-GIANT”.

Dabar sugurgė ir žarnose.

- Ne, - sukuždėjo Triša, neatmerkdama akių, neatitraukdama kaktos nuo žievės. - Ne, prašau, nereikia. Padėk man, Viešpatie. Prašau, nereikia daugiau.

*Tuščiai gaišti laiką*, pareiškė ledinis balsas. *Melstis Negirdimajam beprasmiška.*

Gurgimas liovėsi. Nelanksčiomis, tarsi medinėmis kojomis Triša grįžo prie palapinės. Skaudėjo nugarą, spazmavo pilvo raumenis. Degte degė oda. Triša net pagalvojo, ar nebus pakilusi temperatūra.

Už Bostono “Red soks” išėjo mesti Derekas Louvas. Džordžas Posada pasveikino jį tiksliu smūgiu į dešinį tolimąjį aikštelės galą. Triša atsargiai įlindo į padangtę, stengdamasi neužkliudyti šakų nei ranka, nei koja. Nes tuomet visas statinys veikiausiai drioksteltų ant jos. O vėl reikalui prispaudus per skubėjimą ji tikrai viską sugriautų. Bet kol kas palapinė liko sveika.

Čakas Kloblachas pasiuntė kamuoliuką, pasak Džerio Trupano, “aukšta žvake”. Darenas Bregas sugavo jį, bet Posada jau buvo spėjęs pasiekti “namus”. “Jankiai” persvėrė rezultatą vienu tašku. Šis vakaras nei Bostono “Raudonosioms kojinėms”, nei jai nieko gero nežadėjo. “Kur skambinsite, jeigu išdužo automobilio stiklas? - išsitiesusi ant spyglių pakartojo Triša nerišlią reklamą. - 1-800-54-GI...”

Kūnu perbėgo šiurpuliukas. Karštį pakeitė šaltis. Ji

apglėbė save rankomis, tikėdamasi, kad tas drebulys nepersiduos šakoms, taip rūpestingai sustatytoms prie eglės kamieno, ir jos nenuvirs ant jos.

- Tas suknistas vanduo, - sudejavo mergaitė. - Daugiau prie jo nesiartinsiu per patrankos šūvį.

Bet ji puikiai suprato, jog tai tik žodžiai. Ir galėjo apsieiti be ledinio balso pamokymų. Jau dabar kamavo troškulys. Išsivėmus burna taip perdžiūvo, kad ji nė neabejojo netrukus vėl trauksianti prie upelio.

O kol kas ji klausėsi Niujorko "Jankių" ir Bostono "Red soks" mačo reportažo. Aštuntajame kėlinyje "Soks" pabudo, sugebėjo neutralizuoti Petitą ir sumažino skirtumą. Prasidėjo pirmoji devintojo kelinio dalis, "Jankiai" egzaminavo antrąjį metiką Denisą Ekerslį (Džojus ir Džeris Trupano vadino jį Eku), ir Triša iškėlė rankas: nebegalėjo atsispirti vandens čiurlenimui. Ją įveikė liežuvis ir gerklė. Labai atsargiai, kojom į priekį, Triša išlindo iš palapinės, priėjo prie upelio ir atsigėrė ledinio, nepaprastai gardaus vandens. Kokie ten nuodai, vanduo veikiau priminė dievišką nektarą. Mergaitė vėl įropojo į palapinę, tai drebėjo iš šalčio visu kūnu, tai karštis mušė prakaitu. Ryte mirsiu, pagalvojo ji. Jeigu nenumirsiu, tai taip sunkiai susirgsiu, kad imsiu svajoti apie mirtį.

"Red soks" tuo metu pralaiminėjo: penki - aštuoni, bet jų žaidėjai stovėjo visose bazėse vos po vieno užribio. Nomaras Garčapara šauniai atmušė kamuoliuką. Jeigu būtų spėjęs palikti atmušėjo vietą ir apibėgęs ratą, "Soks" būtų laimėjusi rezultatu devyni - aštuoni. Tačiau Bernis Viljamsas, "Jankių" gaudytojas, spėjo pričiupti Nomarą. "Soks" gavo dar vieną tašką, tačiau jų tai neišgelbėjo. O'Liris, išėjęs prieš Marianą Riverą,

negalėjo padaryti stebuklo. Iki žaidimo pabaigos rezultatas nepakito. Triša išjungė ausinuką, taupydama elementus. Po to pasidėjusi galvą ant rankos pravirko. Ji apsivėmė, pratrydo, "Red soks" pralaimėjo, Tomas Gordonas net nepasirodė aikštelėje. Gyvenimas baigiasi. Raudodama ji ir užsnūdo.

Tą akimirką, kai nesusitvardžiusi Triša pasilenkė atsigerti vandens iš upelio, Kasl Roko policijos nuovadoje suskambo telefonas. Magnetofonas, įrašinėjąs visus gaunamus skambučius, įrašė ir anoniminio geradario pokalbį su budinčiuoju.

*Skambučio laikas - 21:46*

*Skambinantysis*: "Mergaitę, kurios ieškote, nuo tako pagrobė Frensis Raimondas Mazerolė, pirmoji raidė "em", kaip "mikroskopas". Jam trisdešimt šešeri, nešioja akinius, blondinas dažytais plaukais, trumpai apsikirpęs. Supratote mane?"

*Budintysis*: "Sere, leiskite sužinoti..."

*Skambinantysis*: "Užsičiaupk, užsičiaupk ir įdėmiai klausyk. Mazerolė važiuoja mėlynu "Ford" mikriuku, atrodo, "Ekolain" modelis. Dabar jis Konektikute. Jis blogas žmogus. Pažvelkite į jo dosjė ir patys įsitikinsite. Jis dulkins ją kelias dienas, jeigu ji jam nesipriešins. Turite kelias dienas, po to jis ją nužudys. Taip jau yra padaręs."

*Budintysis*: "Sere, gal galėtumėte pasakyti numerius..."

*Skambinantysis*: "Aš tau jau sakiau, kokia jo pavardė ir kuo jis važiuoja. Visa kita pats sužinosi. Jis taip jau yra padaręs."

*Budintysis*: "Sere..."

*Skambinantysis*: "Tikiuosi, jūs jį nudėsite."

Pokalbis baigtas 21:48.

Policija išsiaiškino, kad skambinta iš taksofono Old Očard Byče. Ten anoniminio liudininko pėdsakai nutrūko.

Apie antrą nakties, praėjus trims valandoms po to, kai Masačiusetso, Konektikuto, Niujorko ir Nju Džersio policija ėmė ieškoti mėlyno mikriuko, pagaminto "Ford" kompanijoje, už kurio vairo sėdėjo trumpai kirptas šviesiaplaukis su akiniais, Triša pabudo. Gerkle lipo gumulas, skrandį suko. Išmėčiusi šakas Triša spėjo žengti kelis žingsnius ir nusitraukti džinsus bei kelnaites. Ant miško paklotės ji paliko skystų ekskrementų balą. Vidurius tartum ugnim degino.

Išsekus srovei, kai pilvą nustojo spazmuoti, mergaitė vėl nuėjo prie Didžiosios Vėmimo Vietos, parimo į tą patį medį. Kūnas degė, plaukai sulipo nuo prakaito. Be to, ji dar virpėjo visu kūnu, tyliai kalendama dantimis.

Daugiau negaliu vemti. Prašau, Viešpatie, suprask, kad daugiau vemti negaliu. Aš numirsiu, jeigu ir toliau vemsiu.

Štai tuomet ji pirmą kartą pamatė Tomą Gordoną. Jis stovėjo tarp medžių už penkiasdešimties pėdų, balta

jo uniforma akinančiai švietė pro lają prasiskverbiančioje mėnesienoje. Jis buvo su pirštine. Dešinė ranka slėpėsi už nugaros, bet Triša žinojo, kad joje sugniaužtas kamuoliukas. Jis sukioja jį delne, kad siūlės atsidurtų tik jam vienam žinomoje padėtyje. Tai padėtis, kuri lėmė, kad kamuoliukas lėks tiksliai į tikslą.

- Tomai, - sukuždėjo Triša. - Šiandien tu neturėjai nė vienos progos, taip?

Tomas neatsakė. Jis laukė gaudytojo signalo. Todėl ir sustingo it statula. Stovėjo po mėnulio šviesa, ir mergaitė matė jį taip aiškiai, kaip įdrėskimus ant savo rankų; jis buvo jai toks pat realus, kaip pykinimas ir spazmai pilve. Beisbolininkas sustingo, laukdamas ženklo. Ne tai, kad visai nustėro, ne, ranka tebesuko kamuoliuką, bet ta kūno dalis, kurią ji matė, suakmenėjo. Suakmenėjo, lūkuriuodama signalo. Triša pagalvojo, ar pajėgtų taip - nusipurtyti nuo savęs drebulį it antis vandenį nuo sparnų, ir visiškai paslėpti vidinį jaudulį.

Ji pasistengė, įsikibusi viena ranka į medį. Iš pradžių nepavyko (geri dalykai niekad nepavyksta iš karto, sakydavo jos tėtukas), bet po valandėlės viskas ėjo kaip sviestu patepta: viduje viskas susitvarkė. Taip ji prastovėjo gana ilgai. Ar atmušėjas panoro palikti savo vietą dėl to, kad pauzė tarp metimų užsitęsė? Jo reikalas. Jai jo elgesys visai nerūpi, nė kiek. Jai rūpėjo tik sugebėjimas apmirti su kamuoliuku, suspaustu dešinėje rankoje. Tas sustingimas prasidėjo nuo pečių, po to plito visu kūnu, jis ramino ir padėjo susikaupti.

Drebulys, krėtęs Trišą, ėmė rimti, netrukus ir visai išnyko. Kažkuriuo momentu ji suprato, kad ir skrandis nebemaištauja. Vidurius degino nebe taip smarkiai. Mėnulis nusileido, dingo ir Tomas Gordonas. Žinoma,

jis ir nebuvo atėjęs, Triša tai žinojo, bet...

- Šįsyk jis buvo kaip gyvas, - sučiulbo ji. - Vi-i-sai kaip gyvas. Jėga!

Lėtai, vilkdama kojas mergaitė grįžo prie medžio, kur buvo sulipdžiusi palapinę. Ir nors baisiai lenkė miegas, nepatingėjo vėl sustatyti prie eglės šakas, ir tik tada palindo po jomis. Kol ji miegojo, kažkas priėjo ir ilgai į ją žiūrėjo. Ilgai žiūrėjo. Ir pasitraukė, tik kai rytuose nušvito dangaus kraštelis... netoli pasitraukė.

## Šeštasis kėlinys

Kai Triša pakirdo, miškas skardeno nuo paukščių. Skaisčiai plieskė aukštai virš horizonto pakilusi saulė. Atrodo, kad ji išmiegojo iki dešimtos valandos. Ir būtų pūtusi į akį toliau, jeigu ne alkis. Viduje, nuo kaklo iki kelių, atsirado didelė kaverna, kurios viduje įsitaisė skausmas, tikras skausmas. Tarsi kas būtų gnaibęs iš vidaus. Trišą ne juokais išgąsdino tie pojūčiai. Ir anksčiau pasitaikydavo išalkti, bet kad nuo alkio skaudėtų - taip dar nebuvo.

Ji išlindo iš palapinės, nuvertusi kelias šakas, nuturseno prie upelio, įsispendusi rankomis į šonus. Tikriausiai atrodau visai kaip pusiau akla, ištinusiais nuo artrito sąnariais senelė Robišo, kuri be kitų pagalbos negalėjo vaikščioti. Pepsė ją pravardžiavo Bobule-Girgždule.

Triša atsiklaupė, atsirėmė į žemę delnais ir ėmė gerti kaip arklys iš lovio. Jautė, kad tuoj vėl viskas iškeliaus laukan, bet kitos išeities - kaip tik atsigerti, - nematė. Kuo dar galėjo pripildyti skrandį?

Po to ji atsistojo, patempė džinsus (kai savo miegamajame juos apsirengė, jie buvo jai kaip tik, bet tai

buvo seniai, toli toli, o dabar kelnės buvo gerokai per didelės) ir nužingsniavo šlaitu palei upelį. Mergaitė jau nebesitikėjo, kad upelis išves ją pas žmones, bet norėjo nueiti kuo toliau nuo Didžiosios Vėmimo Vietos.

Ji numynė šimtą jardų, kai staiga sugrįžo ta įžūli bjaurybė. *Kažką būsi užmiršusi, širdele?* Iš visko sprendžiant, ir ta bjaurybė pavargusi, bet balsas kaip ir anksčiau buvo ledinis, su ironija. Ir, kaip visuomet, ji buvo teisi. Triša sustojo, palenkusi galvą pastovėjo kokią minutę, po to apsisuko ir vėl nupėdino prie medžio, kur nakvojo. Jai teko porą kartų sustoti, kad nurimtų įsibėgėjusi širdutė. Jėgų kaip ir nebuvo likę.

Triša prisipylė butelį vandens, įsidėjo jį bei skutais virtusį apsiaustą į kuprinę, sunkiai atsiduso traukdama ją ant pečių (ji gi tuščia, o atrodo, tartum būtų užsivertusi kelias plytas), ir keliavo toliau. Ėjo pamažėle, sustodama kas ketvirtį valandos atsipūsti, nors ir leidosi šlaitu. Galvoje ūžė. Visos spalvos buvo paryškėjusios, o kai virš galvos sutarškė kėkštas, Trišos būgnelius pervėrė šimtai aštrių adatėlių. Ji įsivaizdavo, kad Tomas Gordonas žingsniuoja šalia, bet netrukus apsimetinėti nebereikėjo. Jis ėjo greta, ir nors mergaitė žinojo, kad tai tik haliucinacija, dieną Tomas Gordonas atrodė toks pat realus, kaip ir mėnesienoje.

Įdienojus Triša užkliuvo už akmens ir nusirito į dygius krūmus. Jai atėmė kvapą, širdis vos neiššoko iš krūtinės, prieš akis pasipylė baltos žvaigždutės. Ne iš karto pavyko išsikapanoti iš brūzgynų: dygliai tvirtai ją laikė. Mergaitė palaukė, sukaupė jėgas ir kelioms sekundėms apmirusi truktelėjo į priekį. Iš krūmų ji išsikapanojo, bet kai pamėgino atsistoti, paaiškėjo, kad kojos jos nebelaiko. Nieko keista. Per pastarąsias ketu-

riasdešimt aštuonias valandas ji buvo valgiusi tik kietai virtą kiaušinį, sumuštinį su tunu, du "Tvinkiz" pyragėlius, kelias saliero lazdeles ir saują jaunų paparčio šakniastiebių. Be to, ji vėmė, o viduriai visai laisvi.

- Man lemta mirti, tiesa, Tomai? - paklausė ji. Lygiu, ramiu balsu.

Niekas jai neatsakė. Triša pakėlė galvą, apsidairė. 36-asis numeris nuėjo. Triša prislinko prie upeliuko, atsigėrė. Vanduo daugiau neerzino nei skandžio, nei žarnyno. Mergaitė nežinojo, kaip tai suprasti: ar jos organizmas priprato prie jo, ar daugiau nesikrato vandenyje esančio nuodo.

Triša atsisėdo, nusišluostė burną, pažvelgė į šiaurės vakarus, palei upelio vagą. Šlaitas leidosi į slėnį, brandus miškas užleido vietą jaunuolynui, su tankiu pomiškiu. Ji jau žinojo, kad eiti tokiu mišku - nelengvas malonumas. Ir jautė, kad ilgam jėgų neužteks. Jeigu eis pasroviui, vanduo nuvarys ją nuo kojų. Nesigirdi nei sraigtasparnių, nei šunų lojimo. Žinoma, galėtų išgirsti ir viena, ir kita, kaip panorėjusi matė Tomą Gordoną, - tik kokia iš to nauda? Realūs galėjo būti tik tie garsai, kurie pasigirsdavo netikėtai ir ją nustebindavo.

Tik išgirsti jų mergaitė jau nebesitikėjo.

- Man lemta mirti miške. - Šį kartą ištarė tai be klausiamos intonacijos.

Vaiko veide įsispaudė beribis liūdesys, tačiau ašaros nesirito. Ji ištiesė rankas, pasižiūrėjo į jas. Jos virpėjo. Po valandėlės Triša atsistojo ir ėmė leistis šlaitu. Slinko lėtai, ramstydamasi į medžių kamienus, stvarstydama už krūmų šakų, kad nenugriūtų. O tuo metu du valstijos prokuratūros detektyvai klausinėjo jos mamą ir brolį. Antroje dienos pusėje policijos valdyboje dirbęs

psichiatras bandė juos užhipnotizuoti, ir su Pitu bandymas pavyko. Detektyvai ir psichiatras uždavinėjo klausimus, susijusius su automobilių aikštele, į kurią jie išsuko šeštadienio rytą. Ar matė mėlyną mikriuką? Ar matė trumpaplaukį blondiną su akiniais?

- O dangau. - Iš Kvilos akių pasipylė ašaros, kurias taip ilgai pavyko tramdyti. - Viešpatie, jūs manote, kad mano mergaitę pagrobė, taip? Nutempė į mišką, kol mes ginčijomės?

Tada pravirko ir Pitas.

TR-90, TR-100, TR-110 toliau tęsėsi Trišos paieška, bet jos rajonas smarkiai susiaurėjo, ir gelbėtojai gavo nurodymą sutelkti dėmesį į tą sklypą, kur mergaitę matė paskutinį kartą. Mišką šukuojantys vyrai ir moterys dabar ieškojo jau ne tiek paties vaiko, kiek jo daiktų: kuprinės, mėlyno apsiausto, drabužių. Tik ne kelnaičių. Ir prokuratūros darbuotojai, ir policininkai žinojo, kad kelnaičių jie neras. Nes tokie, kaip Mazerolė, nesiskiria su savo aukų apatiniais. Saugoja juos net tuomet, kai aukų kūnus aptikdavo grioviuose ar drenažo šuliniuose.

Triša Makfarlend, kuri ne tik kad nebuvo sutikusi Frensio Raimondo Mazerolės, bet ir nenutuokė apie jį, tuo metu buvo už trisdešimties mylių nuo naujojo, susiaurinto paieškos rajono perimetro. Meino valstijos pėdsekių asociacijos nariai ir Miškų apsaugos tarnybos eiguliai greičiausiai tuo nepatikėtų, net jeigu jų ir nebūtų nukreipę klaidinga linkme. Antra vertus, mergaitė jau išėjo iš Meino valstijos ribų. Pirmadienį, trečią valandą dienos Triša kirto Nju Hempšyro sieną.

Dar po kokios valandos prie bukų giraitės Triša pamatė krūmus, aplipusius raudonomis uogomis. Ji pasuko į juos, nesiryždama patikėti savo akimis: nejau dar

visai neseniai ji netvirtino, kad panorėjusi gali matyti ir girdėti, ką užsigeidžia?

Taip... bet ji sakė sau ir tai, kad jeigu tai, ką pamatys ar išgirs, ją nustebins, vadinasi, ji mato ir girdi tikrus dalykus. O už kelių žingsnių ji jau neabejojo, kad krūmai tikri, ne koks miražas. Mitčelos krūmai... o šakeles apkibusios sultingos raudonos uogos, primenančios mažus obuoliukus.

- Uogos! - riktelėjo ji, ir paskutines dvejones išsklaidė dvi uogomis smaguriaujančios varnos, kurios kranksėdamos pakilo iš krūmo.

Ramiai prieiti prie krūmų Triša negalėjo. Paskutinę atkarpą Triša nubėgo ir sustojo prie pirmojo krūmo išraudusi, sunkiai kvėpuodama. Ištiesė murzinas rankas prie uogų, po to atitraukė jas: šmėkštelėjo beprotiška mintis, kad pirštai pereis kiaurai uogas. Ir tai ne jokia mitčela, o krūmai-vampyrai, kaip siaubo filmuose. Vos tik ji prisilies prie jų, uogos virs dygliais ir susmigs jai į rankas atsigerti šilto kraujo.

- Ne. - Triša papurtė galvą, vėl ištiesė rankas uogų. Bet šiek tiek padvejojusi palietė vieną uogytę. Mažą ir minkštą. Uoga sprogo jos pirštuose. Raudonos sultys ištryško ant jų. Sykį ji matė, kaip tėtis skusdamasis įsipjovė. Tuomet ant žando ištryško tokie pat raudoni lašeliai.

Triša prikišo pirštus su lašeliais (ir žievelės gabaliuku) prie lūpų, nulaižė. Mitčela skoniu priminė jai ne "Triberi" kramtomąją gumą, o spanguolių sultis, ką tik ištrauktas iš šaldytuvo. Tai prisiminusi mergaitė apsiverkė, tik vargu ar jautė, kad skruostais ritasi ašaros. O rankos raškė uogas, kimšo į burną. Ji nė nekramtė: tiesiog rijo ir grūdo kitas.

Jos organizmas atsivėrė pasitikti uogas, mėgavosi jų saldumu. Visi kiti pojūčiai išdilo. Visas aplinkinis pasaulis susiaurėjo iki mitčelos "plantacijos", kurią jai pavyko rasti. Ji braukė uogas kekėmis ir negaišdama kišo burnon. Raudonai nusidažė pirštai, po to delnai, lūpos ir smakras. Ir lendant gilyn į krūmus vis daugiau odos dažėsi sultimis, kurių spalva nepaprastai priminė kraują. Netrukus ji atrodė kaip smarkiai susipjaustęs vaikas, kuriam skubiai reikia gydytojų pagalbos.

Kartu Triša nusiskynė ir keletą lapelių. Mama neklydo: visai skanūs, valgomi, net jeigu nesi triušis. Saldžiarūgščiai. O uogų ir lapų derinys priminė jai drebučius, kurių močiutė Makfarlend pateikdavo prie keptos vištos.

Ji ir toliau būtų keliavusi į pietus, siaubdama mitčelos krūmus, bet uogų "plantacija" staiga baigėsi. Triša išlindo iš krūmų ir susidūrė akis į akį su stambios elnės snukiu. Tamsiai rudos jos akys nemirksėdamos žiūrėjo į mergaitę. Triša paleido uogų saują ir veriančiai suspigo.

Kol mergaitė brovėsi pro krūmus, elnė nekreipė į ją dėmesio. Ir vaiko riksmas jos nėmaž nenugąsdino. Tik daug vėliau Triša pagalvojo, kad tokia drąsa medžioklės sezonui prasidėjus gali tai elnei liūdnai baigtis. Gyvulys pakarpė ausimis ir atsitraukė per porą žingsnių į nedidelės miško aikštelės gilumą, kurioje kryžiavosi pro medžių lapiją prasismelkusių spindulių ietys.

Už elnės nugaros ant plonyčių kojyčių stovėjo ir daug baikščiau į Trišą žvelgė du elniukai. Elnė apsigręžė, dar kartą per petį dirstelėjo į mergaitę ir neskubėdama pasuko prie savo vaikelių. Triša nulydėjo ją nustėrusiu ir susižavėjusiu žvilgsniu. Tokiu, kokiu

žiūrėjo į bebrus, kaip jie, patupėję minutę ant namelių, nuplaukė savo reikalais.

Elnių trejetas pastovėjo bukų giraitės pakraštyje lyg pozuotų šeimos portretui. Po to elnė snukiu bakstelėjo vienam jaunikliui į šoną, tikriausiai pastūmėdama jį, ir visi trys atsitraukė į mišką. Priešais Trišą tik švystelėjo baltos jų uodegėlės, o po akimirkos laukymė ištuštėjo.

- Iki pasimatymo! - šūktelėjo pridurmui Triša. - Ačiū, kad užsuko...

Ji nutilo nepabaigusi žodžio, nes suprato, kodėl elniai taip mėgo šią laukymę: ji visa pribiro buko riešutėlių. Apie tai, kad jie valgomi, Triša sužinojo ne iš savo mamos, o per botanikos pamokas. Prieš penkiolika minučių ji galavosi badu. Dabar jai siūlomi ištaigingi pietūs, visai kaip per Padėkos dieną... tai kas, kad vegetariški, koks skirtumas?

Triša atsitūpė, prisirinko riešutėlių ir pabandė lukštenti. Neįtikėtina, tai buvo visai paprasta. Buko riešutėlis vėrėsi lengvai kaip žemės riešutas. Lukštas buvo kaip piršto kauliukas, o branduolėlis - šiek tiek didesnis už saulėgrąžos sėklą. Triša perkando branduoliuką dar abejodama, ar galės juos valgyti. Skonis jai patiko, o skrandis taip pat nereiškė protesto. Anaiptol, riešuto norėjosi ne mažiau už mitčelos uogas.

Alkį ji numaldė uogomis. Triša nežinojo, kiek jų suvalgė (jau neminint lapų: ko gero jos dantys dabar žali kaip Arturo Rodeso, bjauraus berniūkščio, gyvenančio netoli Pepsės), bet daug. O ir skrandis per porą dienų susitraukė. Todėl riešutėlius reikia...

- Reikia pasiimti su savimi, - sumurmėjo Triša. - Taip, balandėle, riešutėlių reikia pasirinkti ateičiai.

Triša nusimetė nuo pečių kuprinę, pati stebėdama-

si, kaip sparčiai grįžo jėgos: ką tik vos vilko kojas, o dabar kone galėjo skraidyti. Ir pasilenkusi ėmė sukiotis po aikštelę, rinkdama į ją riešutus. Plaukai krito jai į akis, nertinis karojo it ant pakabos, nuolat teko pasitempti į viršų džinsus. Kai apsirengė juos prieš tūkstantį metų, jie buvo kaip tik, o dabar taip ir taikėsi nusmukti. Rinkdama riešutėlius ji bambėjo panosėje reklamos frazę apie tai, ką reikia daryti, kai išdūžta automobilio stiklas, - paskambinti telefonu 1-800-54--GIANT. Prisirinkusi jų tiek, kad nesimatė kuprinės dugno, Triša grįžo prie krūmų ir ėmė atsargiai krauti uogas ant riešutų.

Kai Triša išlindo iš krūmų toje vietoje, kur per jėgą prisivertusi sutraiškė pirmą uogelę, jos nuotaika buvo gerokai pasitaisiusi. Ateitis jau nebeatrodė tokia nyki. Viskas bus gerai, pagalvojo ji, ir ta mintis taip jai patiko, kad ištarė balsu. Ir ne kartą, o du.

Nešina kuprine ji nuėjo prie upelio, atsisėdo po medžiu. Vandenyje (geras ženklas!) pastebėjo mažą sidabrinę žuvytę, plaukiančią pasroviui - matyt, upėtakio mailius.

Triša pasisuko į saulę ir valandėlę pasėdėjo užmerkusi akis. Po to pasidėjo kuprinę sau ant kelių, sumaišė uogas ir riešutėlius. Tada ji prisiminė antiną Skrudžą Makdaką, žarstantį aukso monetas saugykloje, ir linksmai nusijuokė. Absurdiška, bet labai panašu į dabartinį jos užsiėmimą.

Ji išaižė saujelę riešutėlių, pririnko tiek pat uogų (dabar jau raškė nuo kekučių) ir trim porcijomis suvalgė - desertas. Skonis pasakiškas, visai kaip putėsių, kuriais kartais pakeisdavo per pusryčius kukurūzų dribsnius. Po trečios porcijos Triša suprato prisisotinusi. Ir

kas žino, ar ilgai tuo bus soti? Gal riešutai su uogomis nesiskiria nuo kinų virtuvės patiekalų: pavalgei, lyg ir sotus, o po valandos vėl ima kamuoti alkis. Bet tuo metu jos skrandis priminė kalėdinių dovanėlių prikimštą kojinę. Ir kaip vis dėlto smagu būti pilnu pilvu! Ji išgyveno devynerius metus nežinodama, kiek mažai žmogui reikia, kad jis būtų laimingas, bet dabar jau neabejojo, kad gautos pamokos (prikimšti skrandį - puiku) nepamirš, kol gyva.

Triša atsilošė į medžio kamieną, dirstelėjo kuprinėn. Veide švietė laiminga šypsena. Jeigu nebūtų tiek prišlamštusi (prisirijau kaip paršas, pagalvojo Triša), galėtų įkišti galvą į kuprinę, kaip arklys kad žiaumoja avižas iš maišelio, ir bent jau įkvėpti to švelnaus aromato, skleidžiamo mitčelos uogų ir buko riešutėlių.

- Bičiuliai mano, jūs išgelbėjote man gyvybę, - ištarė ji. - Išgelbėjote nelaimingą mano galvą.

Kitoje upelio pusėje ji matė pušų spygliais užklotą aikštelę. Ant jos aukso gijomis krito saulės šviesa. Virš laukymės šoko drugeliai. Sunėrusi ant pilvo, kuris nebeburbėjo, rankas, Triša ėmė grožėtis jais. Tą akimirką ji nebūtų pasakiusi, kad jai trūksta mamos, tėčio, brolio, geriausios draugės. Tą mirksnį ji nenorėjo grįžti namo, nors uodų bei širšių sugeltą niežėjo visą kūną. Dar niekad ji nebuvo patyrusi tokios ramybės. Jeigu išsikapstysiu iš čia, nesugebėsiu niekam papasakoti, pagalvojo ji. Triša žiūrėjo į drugelius, o vokai leidosi vis žemiau ir žemiau. Dvi peteliškės baltos, viena juoda arba tamsiai ruda.

*Ir ko tu negalėsi papasakoti, širdele?* Ir vėl ta akiplėša, tik balsas nebe toks šaltas, - jame skambėjo tik smalsumas.

Apie tai, ką jaučiu. Apie tai, kiek nedaug reikia, kad žmogus būtų laimingas. Tiesiog pavalgyti... taip, prisivalgyti iki soties, o tada atsijungti...

- Negirdimasis. - Tą žodį Triša ištarė garsiai, nepaleisdama iš akių drugelių. Du balti ir vienas juodas šoko krypstančios prie horizonto saulės spinduliuose. Ji pagalvojo apie mažąjį juoduką Sambo, sėdintį medyje, tigrus apačioje, kurie plėšė naujus jo drabužius, o tuomet pasitraukė į savaną. Dešinė jos ranka atsikabino nuo kairės ir nuslydo nuo kelių ant žemės. Pakelti ją reiktų pernelyg daug jėgų, todėl Triša paliko ją gulėti.

*Kodėl prisiminei Negirdimąjį, širdele? Ką norėjai apie jį pasakyti?*

- Na... - mieguistai numykė Triša. - Kažkas juk iš tikro yra, ar ne?

Ta akiplėša nesiteikė atsakyti. Triša tik apsidžiaugė tuo. Ji jautėsi tokia apsnūdusi, tokia soti, jai buvo taip gera. Beje, ji neužsnūdo; net vėliau, kai suprato, jog negalėjo neužmigti, jai vis vien atrodė, kad nemiegojo. Mergai prisiminė, kad mąstė apie kiemelį už naujo, daug mažesnio tėčio namo, apie tai, jog žolę seniai reikėjo nušienauti, apie tai, kad nykštukai šypsosi kažkaip šelmiškai, tarsi žinotų kažką, ko nežino ji, apie tai, kad tėtis pastebimai paseno, tapo liūdnesnis ir nuo jo amžinai trenkė alumi. Gyvenimas gali būti labai liūdnas, dabar įsitikino ji, todėl puikiai suprato savo tėtį. O suaugusieji per prievartą verčiami tuo netikėti, ir jie meluoja savo vaikams (pavyzdžiui, nė vienas filmas, nei viena televizijos laida neparuošė jos tam, jog netekusi pusiausvyros ji gali pūkštelti į savo išmatas), kad jų neišgąsdintų, nesukeltų jiems streso, bet tiesa tokia: gyvenimas gali būti labai liūdnas. Žmonės gyvena

žiauriame pasaulyje, kuris nutaikęs patogią progą gali parodyti dantis ir stverti jais nieko neįtariantį žmogų. Ji įsitikino tai savo kailiu. Triša buvo vos devynerių, tačiau jau žinojo, kaip yra. Ir suvokė, jog jos atvejis ne išskirtinis, taip jau gyvenimas surėdytas. Šiaip ar taip jai greitai sukaks dešimt metų, o kaip tokio amžiaus - ji aukšta mergaitė.

Nežinau, kodėl turime mokėti už jūsų klaidas?! Paskutiniai Pito žodžiai, pasiekę ją nuo tako. Ir dabar ji jau žinojo atsakymą. Paprastą, stačiokišką, bet, ko gero, vienintelį teisingą: **todėl, kad.** Jeigu jis tau nepatinka, išsitrink ir užsičiaupk.

Triša jautė, jog daugeliu aspektų gerokai praaugo vyresnįjį savo brolį.

Pažvelgusi į upelį pamatė, jog tolėliau, už keturiasdešimties jardų pasroviui nuo tos vietos, kur ji sėdi, jis susilieja su kitu upeliu, kuris nedideliu kriokliuku verčiasi nuo aukšto kranto. Geras ženklas, pagalvojo Triša. Šito ji ir tikėjosi. Du susilieję upeliai didesni už vieną, jie atves jį prie trečiojo, ketvirtojo, o tada ji pasieks upę, kuri išves ją pas žmones.

Jos akys nukrypo į laukymę už upeliuko, ir ji išvydo tris žmones, stovinčius ten ir žiūrinčius į ją. Tiksliau, ji nusprendė, kad jie žiūri į ją. O iš tikro ji neįžiūrėjo jų veidų. Ir kojų. Visi trys vilkėjo ilgomis sutanomis, visai kaip dvasininkai iš filmų apie tolimą praeitį ("Iš praėjusių amžių, kai riteriai buvo drąsūs, o damos krypavo užpakaliais", - užtraukdavo kartais Pepsė Robišo, šokinėdama šokdyne). Sutanų kraštai siekė spyglių kilimą. O gobtuvai slėpė veidus. Trišą jų pasirodymas nustebino, bet nenugąsdino, bent jau iš pradžių. Du vilkėjo baltas sutanas. Trečiasis, viduryje, - juodą.

- Kas jūs? - paklausė Triša.

Mergaitė pamėgino išsitiesti, atsisėsti aukščiau, bet neįstengė. Per daug prisivalgė, maistas spaudė ją prie žemės. Atrodo, ji pagaliau suprato, ką reiškia apsiblausti nuo maisto.

- Jūs man padėsite? Aš pasiklydau. Pasiklydau... - Ji negalėjo prisiminti, kiek klaidžiojo po girią. Dvi dienas? Tris? - Jau seniai. Prašau, padėkite man.

Vienuoliai neatsakė, tik stovėjo ir žvelgė į ją (ir apie tai ji galėjo tik spėti, nes veidus ir toliau slėpė gobtuvai), ir štai tuomet Trišą persmelkė baimė. Jie stovėjo, sukryžiavę rankas ant krūtinių, bet riešų ji nematė: jie slėpėsi ilgose sutanų rankovėse.

- Kas jūs? Pasakykite, kas jūs tokie?

Tas, kuris stovėjo iš kairės, žengė priekin, pakėlė gobtuvą, subolavo rankos ilgais pirštais. Jis nusmaukė gobtuvą ir atidengė Trišai inteligentišką (nors ir grubokų bruožų) veidą kampuotu smakru. Mergaitei jis pasirodė panašus į misterį Borką, biologijos mokytoją iš Senfordo pradinės mokyklos, kuris pasakojo jiems apie Naujosios Anglijos augalus bei gyvūnus... ir, suprantama, apie visam pasaulyje garsius buko riešutėlius. Dauguma berniukų ir kai kurios mergaitės (pavyzdžiui, Pepsė Robišo) pravardžiavo jį Borku-Kiborgu. Jis žvelgė į Trišą iš kitos upelio pusės pro mažus akinukus auksiniais rėmeliais.

- Aš atėjau nuo Tomo Gordono Dievo, - atsakė jis. - To paties, kuriam jis dėkoja pergalingai baigęs žaidimą.

- Tikrai? - mandagiai atsakė Triša. Ji nežinojo, ar galima pasitikėti tuo vyru. Jeigu jis būtų prisistatęs Tomo Gordono Dievu, tikrai juo nepatikėtų. Daug kuo

ji galėtų patikėti, bet tik ne tuo, kad tas Dievas primena ketvirtos klasės biologijos mokytoją. - Tai... labai įdomu.

- Jis negali tau padėti, - tęsė Borkas-Kiborgas. - Šiandien jis turi daug kitų reikalų. Tarkim, Japonijoje žemės drebėjimas, labai stiprus žemės drebėjimas. Paprastai jis nesikiša į žmonių reikalus, tačiau, turiu pripažinti, yra aistringas sirgalius. Nors ne visuomet palaiko Bostono “Red soks” komandą.

Jis atsitraukė per žingsnį, vėl apsigobė galvą. Tuoj į priekį išėjo antras baltai vilkįs vyras, stovėjęs iš dešinės... Triša žinojo, jog taip ir bus. Ne veltui juk suaugusieji turi patarlę: Dievas myli trejybę. Trys norai, trys grūdeliai, trys karaliaus sūnūs, trys seserys, trečias kartas nemeluoja. Jau neminint trijų elnių, kurie miške ėdė buko riešutėlius.

Ar aš sapnuoju, pasitikrino Triša ir pakėlė ranką paliesti įkandimą ant kairio skruosto. Sutinimas atslūgo, bet palietus tebeskaudėjo. Ne, tai ne sapnas. Kai antras vyras balta sutana nuleido gobtuvą, Triša pamatė, jog jis panašus į jos tėtį. Ne iš akies luptas Laris Makfarlendas, bet labai į jį panašus, kaip kad pirmasis priminė misterį Borką. Bent jau mergaitei taip atrodė. Jeigu tai sapnas, anksčiau ji nieko panašaus nebuvo sapnavusi.

- Tik nesakyk man, kad atėjai siųstas Negirdimojo, gerai?

- Matai, aš ir esu Negirdimasis. - Nepažįstamojo, primenančio jos tėtį, balse skambėjo atsiprašinėjimas. - Man teko perimti žmogaus, kuris tau pažįstamas, pavidalą, nes aš esu labai silpnas Dievas. Niekuo negaliu tau padėti, Triša. Deja, yra taip.

- Tu prisigėrei? - netikėtai suirzo Triša. - Juk gėrei,

prisipažink! Net iš čia jaučiu svaigalų kvapą. Fu!

Negirdimasis liūdnai nusišypsojo, nieko nesakęs atsitraukė ir užsimaukšlino gobtuvą.

Pagaliau į priekį išėjo trečiasis, juoda sutana. Trišą apėmė siaubas.

- Ne, nenoriu tavęs matyti. - Ji bandė stotis, tačiau ir vėl nepajėgė net krustelėti. - Nenoriu tavęs matyti, eik, palik mane ramybėje.

Bet vienuolio rankos pakilo, atidengdamos gelsvus nagus, tuos pat nagus, kurie nutraukė briedžiukui galvą ir padalino jo kūnelį į dvi dalis.

- Ne, - suvapėjo Triša. - Ne, prašau, nereikia. Aš nenoriu tavęs matyti.

Būtybė juoda sutana nepaisė jos žodžių. Atmetė gobtuvą. Po juo veido nebuvo. Tik beformė galva, sudaryta iš vapsvų. Jos ropinėjo viena kita ir grėsmingai zvimbė. Vapsvų knibždėlyne Triša įžiūrėjo kai kuriuos žmogaus bruožus: tuščią akiduobę, išsišiepusią burną. Galva ūžė kaip milijonai musių virš nukąstos (arba nuplėštos) briedžiuko galvos. Ūžė, tarytum tai būtybei vietoj smegenų būtų įtaisytas motoriukas.

- Aš atėjau nuo Žvėries iš miško. - Duslus, dūzgiantis, nežmogiškas balsas. Toks, kokį Triša girdėjo per radiją, grasantį nuo rūkymo. Pats antireklamą įgarsinęs vyras rūkė tol, kol susirgo gerklės vėžiu, jam išpjovė balso stygas, ir kalbėti jis galėjo tik specialaus įtaiso, įauginto į kaklą, pagalba. - Atėjau nuo Pasiklydusiųjų Dievo. Jis seka tave. Jis laukia tavęs. Tu jam priklausai.

- Traukis! - norėjo išrėkti Triša, bet iš gerklės išsiveržė tik vos girdimas pyptelėjimas.

- Pasaulis - tai šiurpi vieta, ir, deja, viskas, ką tu jauti, tiesa. - Ir koks gi koktus tas švokščiantis balsas.

Nagai iš lėto susmigo į galvą, skverbdamiesi pro širšių masę. Po jomis Triša išvydo tviskantį kaulą. - Pasaulio oda - audeklas, išaustas iš geluonių, tuo pati įsitikinai. O po ja nėra nieko, išskyrus kaulą ir Dievą, kuriam lenkiamės. Skamba įtikinamai, sutinki?

Persigandusi, šniurkščiodama Triša nusuko akis į upeliuką. Ir įsitikino, jog gali judėti, jeigu nežiūri į vapsvagalvį vienuolį. Ne kažin kiek, bet gali. Ji pakėlė akis, nusišluostė ašaras ir vėl pažvelgė į laukymę:

- Aš tavimi netikiu! Aš tavimi...

Vapsvagalvis vienuolis dingo. Ir abu jo palydovai baltomis sutanomis. Tik kitoje upelio pusėje šoko aštuoni ar devyni margi drugeliai; baltieji ir juodasis kažkur nuplasnojo. Ir šviesa pasikeitė, pasidarė šiltesnio, oranžinio tono. Prabėgo mažiausiai dvi valandos. Vadinasi, ji miegojo. “Taip, tai buvo sapnas”, - kaip sakoma daugelyje pasakų... nors Triša, kad ir labai norėdama, negalėjo prisiminti, kaip užmigo, negalėjo prisiminti, kada nutrūko jos sąmonės gija. O ir jautėsi ne kaip sapne.

Ir tuomet mergaitei toptelėjo nauja mintis, kuri baugino ir ramino sykiu: galbūt nuo riešutėlių bei uogų ji ne tik pasisotino, bet ir apdujo? Juk visi žino, jog nuo kai kurių grybų galima apkvaisti, kad kai kurie jos pažįstami vien todėl juos ir valgė. O jeigu galima apkvaisti nuo grybų, kodėl mitčelos uogos negalėtų sukelti panašių pojūčių?

- Arba lapai, - pridūrė Triša balsu. - Ko gero, lapai kalti. Beveik neabejoju. Gerai, daugiau jokių lapų, nors ir labai skanūs.

Triša atsistojo susirietusi, nes raižė pilvą. Po to garsiai purptelėjo ir skausmas kaipmat atsileido. Mer-

gaitė, nuėjusi prie upelio, įmetė į srovę porą didelių akmenų, jais nusigavo į kitą krantą. Savijauta akivaizdžiai pasikeitė: prisidėjo jėgų, nuovargis netemdė galvos. Tačiau prisiminimai apie vapsvagalvį vienuolį jos nepaliko, ir ji žinojo, kad vakarop nerimas dar sustiprės. Jeigu nesusiimsiu, pagalvojo Triša, po kiekvienu krūmu vaidensis visokios baidyklės. O jeigu įrodys sau, jog tai buvo haliucinacija, sukelta mitčelos lapų arba jos organizmui neįprasto vandens...

Atsidūrusi toje nedidukėje laukymėje, Triša išsyk sunerimo kaip kvaila mergaitė kažkokiame filme, įėjusi į psichopato namus ir paklaususi: "Ar čia yra kas nors?" Ji pažvelgė į kitą krantą ir akimirksniu pajuto, jog iš tos pusės ją kažkas stebi. Apsisuko taip greitai, kad vos nepargriuvo. Bet nieko nepastebėjo. Žinoma, ką ji galėjo pamatyti miško tankmėje?

- Ir kokia tu neišmanėlė, - tarė sau Triša, tačiau įsitikinimas, jog ją stebi, nedingo, tik dar labiau sustiprėjo. Pasiklydusiųjų Dievas, kaip sakė vapsvagalvis dvasininkas. Jis seka tave, laukia tavęs. Tas, su juoda sutana, kalbėjo dar kažką, bet ji įsiminė tik tai: seka tave, laukia tavęs.

Triša prisiartino prie tos vietos, kur, jos įsivaizdavimu, turėjo stovėti ta trijulė iš sapno, paieškojo pėdsakų. Nieko neradusi priklaupė ant vieno kelio geriau įsižiūrėti. Ir vėl nieko. Tik vienoje vietoje šiek tiek įspausti pušų spygliai. Pėdsakas? Vargu. Triša atsistojo, pasuko prie upelio, ir staiga jos žvilgsnis užkliuvo už kažko neįprasta miško tankmėje iš dešinės.

Ji žengė į mišką, į patamsį, kur laibi jaunų medžių kamienai tiesėsi į saulę, kovodami dėl erdvės ir šviesos. Kur ne kur bolavo beržų liemenys. Ant vieno juodavo

dėmė, kurią ir pastebėjo Triša. Mergaitė grįžtelėjo, bet nepastebėjusi nieko įtartina nuėjo prie berželio. Širdis daužėsi krūtinėje, protas klykė: sustok, ką tu darai, neik ten, kvaile, beprote, idiote, tačiau Triša nesustojo ir negrįžo atgal.

Prie beržo gulėjo kruvini viduriai, tokie švieži, kad surasti juos buvo spėjusios tik kelios musės. Vakar vien nuo tokio reginio būtų ėmęs kilti gumulas ir tektų iš visų jėgų kovoti su šleikštuliu, bet šiandien daug kas pasikeitė, ir ji pati, ir gyvenimas, ir ją supantis pasaulis. Jokio šleikštulio, jokių spazmų, noro nusisukti ar bent nukreipti akis į šalį. Tik viduj viskas nutirpo. Ir Triša nežinojo, kaip geriau.

Ant krūmo, augančio prie beržo, pakibo rudo kailio su baltomis dėmelėmis skutelis. Triša suprato, kad ir viduriai, ir tas skutelis buvo elniuko, vieno iš tų, kuriuos matė bukų giraitėje. O tolėliau, kur sutankėję šešėliai virto naktimi, ji pastebėjo alksnį su giliai nagais nudrėksta žieve. Tie dryksniai buvo palikti aukštai virš žemės, juos pasiekti galėjo tik aukštas žmogus. Tačiau mergaitė netikėjo, kad juos paliko žmogus.

Jis sekė tave. Taip, sekė anksčiau ir seka dabar, šiuo metu. Triša jautė kažkieno žvilgsnį ropinėjant ja it vabaliuką. Tuos tris dvasininkus ji, ko gero, susapnavo, bet štai elniuko viduriai ir įbrėžimai alksnyje - ne haliucinacija, ji mato juos savo akimis. Ir kažkieno žvilgsnis, kurį jaučia nukreiptą į save, - taip pat ne miražas.

Giliai alsuodama, dairydamasi į šalis Triša ėmė trauktis prie vandens bijodama, kad iš tankmės tuoj pasirodys Pasiklydusiųjų Dievas. Išlindusi iš krūmų ji traukėsi tol, kol pasiekė krantą. Tik tenai apsisuko ir nustriksėjo per akmenis į kitą krantą. Ją persekiojo

siaubas: o jeigu jis šoks jai įkandin, atstatęs iltis, nagus, geluonis? Ant antro akmens paslydo, vos nepūkštelėjo į vandenį, bet paskutinę akimirką atgavo pusiausvyrą ir po kelių sekundžių išsikapstė į kitą krantą. Atsigręžė pasižiūrėti į laukymę. Nieko. Išlakiojo ir dauguma drugelių. Dieną palydėti pasiliko vienas kitas.

Tikriausiai jai reikėtų čia pernakvoti; prie mitčelos krūmų ir pievelės su buko riešutėliais, bet ji bijojo, kad vienuoliai vėl pasirodys. Galbūt juos tik susapnavo, tačiau tas su juoda sutana mirtinai ją įbaugino. Kita vertus, nevalia pamiršti sudraskyto elniuko. Musės jį jau aptiko, Triša girdėjo jų zirzimą.

Triša atsegė kuprinę, pasėmė uogų saują, pažvelgė į jas delne.

- Ačiū jums. Žinokite, kad nieko geriau nesu valgiusi.

Ir nupėdino pasroviui, triaukšdama riešutėlius. Po kurio laiko ji ėmė dainuoti, iš pradžių tyliai, po to iš visų plaučių:

- Stipriau apglėbk mane... kad pajusčiau tave...

Štai taip.

O diena geso, persiliedama į naktį.

## Pirmoji septintojo kėlinio dalis

Sutemos tirštėjo. Triša išėjo į atvirą akmenuotą skardį, pakibusį virš negilaus, tamsoje skendinčio slėnio. Triša nužvelgė jį, vildamasi pastebėti žiburį. Bergždžiai. Kažkur suklykė naras. Jam atsakė varna. Ir viskas.

Mergaitė atsigręžė, pastebėjo kelis nedidelius uolos iškyšulius, tarp kurių vėjas supūtė pušų spyglių kupstelius. Nunešė prie vieno kuprinę, po to paėjėjo prie netoliese augusių jaunų pušelių, prilaužė šakų, kad būtų minkščiau gulėti. Žinoma, lova ne pūkų, bet kur kitą gausi? Su naktimi atsėlino jau pažįstamas vienatvės jausmas ir namų ilgesys. Tačiau baimės ji nejautė. O ir jausmas, kad kažkas stebi, dingo. Jeigu koks žvėris ir sekė ją mišku, dabar nusliūkino savo keliais, palikęs ją ramybėje.

Triša nuėjo prie upelio, atsiklaupusi atsigėrė. Pilvą varstė visą dieną, tačiau spazmai nebuvo stiprūs ir greitai praeidavo. Matyt, organizmas pratinosi prie miško vandens.

- Ir su miško gėrybėmis vargo nebuvo, - garsiai pridūrė mergaitė, po to nusišypsojo. - Jeigu neminėsim košmarų.

Triša grįžo prie kuprinės, pušinės lovos, išsitraukė ausinuką. Padvelkė šaltas vėjelis. Įkaitusia vaiko oda nubėgo šiurpuliukas. Triša iškrapštė iš kuprinės apsiaustą, tiksliau, jo skutus, užsiklojo purvinu mėlynu plastiku it apklotu. Aišku, kad šildė ne apsiaustas, o mintis apie tai, jog guli po antklode.

Triša įjungė grotuvą. Ausinukas liko nustatytas ties ta pačia banga, kaip ir vakar, bet pasigirdo tik statinių trukdžių traškesys. Ji išėjo už WCAS radijo stoties girdimumo ribų.

Triša patikrino FM diapazoną. Ties 95 megahercų padala užtiko grojant klasiką. 99 megahercuose kažkoks pamokslininkas skelbė apie išgelbėjimą. Trišai labai rūpėjo išgelbėjimas, tik ne toks, apie kurį kalbėjo dvasininkas. Šiuo metu Dievas galėjo padėti jai tik pasiųsdamas gelbėtojų sraigtasparnį. Todėl pamokslo ji nesiklausė. 104 padaloje garsiai plėšė Selina Dion. Kiek padvejojusi Triša pasuko ratuką. Norėjo išgirsti, kaip Džojus Kastiljonė ir Džeris Trupanas komentuoja Bostono “Red soks” žaidimą, o ne Selinos Dion dainą apie kenčiančią širdį.

Tačiau tą vakarą beisbolo mačo reportažui FM diapazone neatsirado vietos. Triša perjungė AM ir tuoj nustatė 850 kilohercų, kuria veikė Bostono radijo stotis WEEA, transliuojanti visas “Red soks” rungtynes. Kažin ko ji ir nesitikėjo, bent jau kažką girdėti: naktį AM diapazono priėmimas pagerėdavo, o WEEA turėjo galingą siųstuvą.

Garso kokybe Triša negalėjo skųstis, nes kuo puikiausiai viską girdėjo, tik nei Džojus, nei Džeris eteryje nesirodė. Jų vietą užėmė vienas iš tų, kuriuos tėtis vadino “plepiais idiotais” , - sporto pokalbių laidos

vedėjas. Nejaugi Bostone lyja, pagalvojo Triša. Žaidimą perkėlė, stadionas tuščias, aikštė užklota brezentu? Triša abejodama pakėlė akis į dangų. Tamsiai mėlyname aksome jau suspindo pirmosios žvaigždės. Netrukus jų sužibs milijonai. Nė debesėlio. Žinoma, iki Bostono šimtas penkiasdešimt mylių, gal ir daugiau, bet...

O plepys idiotas bendravo su kažkokiu Voltu iš Freminghemo. Šis kalbėjo mobiliuoju telefonu. Kai plepys idiotas paklausė, iš kur šiuo metu šis skambina, Voltas iš Freminghemo atsakė: "Esu kažkur Denverse, Maikai", - miesto pavadinimą jis ištarė kaip dauguma masačiūsiečių, - Denvize, todėl jis nuskambėjo visai kaip vaistų, kuriuos geria suskaudus skrandį, pavadinimas. Pasiklydote miške? Atsigėrėte vandens iš upelio ir prasidėjo? Šaukštelis "Denvizo" - ir jums kaipmat palengvės.

Voltas iš Freminghemo norėjo sužinoti, kodėl Tomas Gordonas visada duria pirštu į dangų, kai atveda komandą į pergalę ("Na, žinote, Maikai, tas jam būdingas gestas - pirštu į dangų", - taip pasakė Voltas), ir Maikas, tas plepys idiotas, vedantis sporto pokalbių laidą, paaiškino, jog taip 36 numeris dėkoja Dievui už komandai dovanotą pergalę.

- Tuomet jam derėtų durti pirštu į Džojų Kerigeną, - paprieštaravo Voltas iš Freminghemo. - Nes Kerigenas pasiūlė panaudoti jį kaip finišininką. Juk žinote, kad jis netinka į pirmus ar net antrus metikus.

- Tai gal Viešpats Dievas pakuždėjo Džojui Kerigenui šitą mintį, neapgalvojote apie tai, Voltai? - paklausė plepys idiotas. - Tiems, kurie galbūt nežino, pasakysiu, kad Džojus Kerigenas - Bostono "Red soks" metikų treneris.

- Žinau, mulki, - nekantriai burbtelėjo Triša.

- Šiandien mes daugiausia šnekame apie "Red soks", nes ši komanda džiaugiasi labai reta pertrauka tarp rungtynių, - tęsė Maikas. - Rytoj jie pradeda trijų mačų seriją su Oklendu... Taip, mes visi keliausime į Vakarinę pakrantę, ir WEEA banga jūs išgirsite visas tų įtemptų rungtynių smulkmenas. O šiandien mums laisva diena.

Laisva diena! Tada viskas aišku. Trišą apėmė neapsakomas nusivylimas, ašaros pasipylė iš akių. Dabar ji pravirkdavo dėl menkniekio. O, kaip ji norėjo pasiklausyti Bostono "Red soks" rungtynių reportažą! Juk nė neįtarė, kad jai taip trūksta Džojaus Kastiljonės ir Džerio Trupano balsų. Ir dabar, sužinojusi, kad jų negirdės, suprato, jog tiesiog negali be jų gyventi.

- Kelios telefono linijos dar laisvos, - tarškė plepys idiotas. - Užimkime jas. Gal kam nors atrodo, kad Mo Vognui metas liautis kvailiojus ir pasirašyti tuščioje eilutėje? Kiek pinigų reikia tokiam vaikinui, kaip Mo? Geras klausimas, tiesa?

- Kvailas klausimas, pusproti, - nuoširdžiai atšovė Triša. - jeigu mokėtum atmušinėti kamuoliuką taip, kaip Mo, irgi prašytum krūvos pinigų.

- Norite pasišnekėti apie Pedrą Martinesą Nuostabųjį? Dareną Liuisą? Garsųjį "Red soks" gaudytoją? Jeigu taip, skambinkite. Nesidrovėkite, pasidalinkite savo nuomone. Ji įdomi ne tik jums. Susitiksime po reklaminės pauzės.

Džiaugsmu trykštantis balsas sutarškėjo: "Kur skambinsite, jeigu išdužo automobilio stiklas?"

- Telefonu 1-800-54-GIANT, - atsakė Triša ir pasuko derinimo ratuką. Galbūt aptiks kitų rungtynių

reportažą. Kad ir tų nepakenčiamųjų "Jankių". Tačiau nespėjusi rasti beisbolo rungtynių reportažo, Triša išgirdo savo vardą.

- ...blėsta viltis rasti devynerių metų Patriciją Makfarlend, kuri laikoma dingusia nuo šeštadienio ryto.

Žinių diktoriaus balsas vos girdėjosi per traškesį. Triša pasilenkė į priekį, pirštais prispaudė prie ausų nedidelius juodus ausinių ratukus.

- Konektikuto valstijos teisėsaugos organai, veikdami pagal Meino valstijos policijos pateiktą informaciją, šiandien suėmė Frensį Raimondą Mazerolę, gimusį Veimauto mieste, Masačiūsetso valstijoje, ir tardė jį šešias valandas, kad išsiaiškintų galimą jo ryšį su dingusia devynmete Patricija Makfarlend. Mazerolė, statybininkas-montuotojas, šiuo metu dirbantis Hartfordo tilto statybose, du kartus prisipažino netinkamai elgęsis su nepilnamečiais. Jis sulaikytas, kad būtų perduotas Meino valstijos policijai, kaltinančiai jį seksualiniu priekabiavimu prie dingusios mergaitės. Tačiau per tardymą paaiškėjo, kad jis nieko nežino apie Patricijos Makfarlend buvimo vietą. Policijai artimas šaltinis teigia, jog visą praėjusį savaitgalį Mazerolė praleido Hartforde. Tai patvirtina daugybės liudininkų parodymai...

Garsas dingo. Triša išjungė grotuvą, išsiėmė ausines iš ausų. Tai jie vis dar ieško jos? Ko gero. Taip, atrodo, kad vakar, užuot šukavę mišką, jie būriavosi apie tą Mazerolę.

- Na ir avinai. - Liūdnai palingavusi galva, Triša įsidėjo ausinuką į kuprinę, atsigulė ant pušų šakų, pasitaisė apsiaustą ir pasikuitė, kad būtų patogiau. Vėjas nenurimo, ir ji apsidžiaugė, kad guli tarp akmeninių iškyšulių. Nes iki ryto sustirtų negyvai.

Virš galvos, nakties skliaute spingsėjo milijardai žvaigždžių, kaip ji ir tikėjosi. Tiek ji dar nebuvo mačiusi. Mergaitė žinojo, kad patekėjus mėnuliui jos priblės, bet kol kas žibėjo taip skaisčiai, kad kone akino. Kaip paprastai, Triša susimąstė, ar tarp jų yra tokių, kurios šildo gyvus padarus. Ar sukasi aplinkui jas planetos, kuriose veisiasi nežinomi gyvūnai? Ar tose planetose stovi piramidės? Ar valdo jas karaliai? O gal jose gyvena milžinai? Ir ar žaidžia ten ką nors panašaus į beisbolą?

- Kur skambinsite, jeigu išdužo automobilio stiklas? - sucypsėjo Triša. - Telefonu 1-800-54...

Ji nutilo, garsiai įtraukė oro. Dangų perskrodė balta juosta - nukrito žvaigždė. Nubrėžusi lanką staiga užgeso. Žinoma, ten žvaigždė, ne tikra žvaigždė, o meteoritas.

Po to naktį perbrėžė antras, trečias meteoritas. Triša atsisėdo, apsiaustas nuslinko ant keliukų, akys išsiplėtė iš nuostabos. Ketvirtas meteoritas, penktas, švystelėjo į kitą pusę. Prieš jos akis atsivėrė kvapą gniaužiantis reginys - meteoritų lietus.

Matyt, dangus laukė, kol ji tai supras, nes po akimirkos jį visą išvarpė akinančios ugnies uodegos. Triša spoksojo nemirksėdama, sukryžiavusi ant krūtinės rankas, apkabinusi savo petukus pirštais su nukramtytais nagais. Ar galėjo pagalvoti, jog tai įmanoma?..

- O, Tomai, - sukuždėjo ji drebančiu iš susijaudinimo balsu. - O, Tomai, tu tik pažvelk. Matai?

Daugiausia juostelės priminė baltas kibirkštis, kurios plyksteldavo ir tuoj vėl užgesdavo. Bet kai kurie, penki ar aštuoni meteoritai nubrėžė visą puslankį skliaute. Triša tirpo iš susižavėjimo.

Bet štai žvaigždžių lietus ėmė silpti. Mergaitė atsigulė, vėl užsiklojo apsiaustu, įsitaisė patogiau, kiek gali būti patogu sukandžiotam kūneliui pušų šakelių guolyje. O akimis ir toliau gaudė atskiras krentančias žvaigždutes. Maži akmenėliai, pritraukti Žemės gravitacijos, patekdavo į atmosferą, įkaisdavo iki raudonumo, o atmosferos sluoksniams tirštėjant visiškai sudegdavo balta ugnimi. Ji ir užmigo stebėdama žvaigždes.

Tą naktį ji sapnavo ryškius, bet trūkinėjančius sapnus: tas pat meteoritų lietus, tik galvoje. Tačiau ji įsidėmėjo tiktai vieną, kurį sapnavo prieš tai, kai pabudo naktį sušalusi, kosėdama, susigūžusi į kamuoliuką, drebanti visu kūnu.

Tame sapne jie su Tomu Gordonu atsidūrė apleistoje ganykloje, kurioje jau pradėjo želti krūmai ir medeliai. Tomas stovėjo prie stulpelio, siekiančio truputį aukščiau kelių. Stulpelio viršuje kyšojo aprūdijęs varžtas. Tomas sukiojo jį pirštais. Ant pilkos aprangos, su kuria važiuodavo žaisti išvykose, jis buvo apsivilkęs šiltą striukę. Žinoma, kitą dieną jis turėjo žaisti Oklende. Triša paklausė Tomo, kodėl jis pakelia ranką į dangų. Aišku, ji žinojo, tačiau vis tiek pasiteiravo. Tikriausiai todėl, kad tai norėjo išgirsti Voltas iš Freminghemo, o tokie kretinai, kaip Voltas, niekad nepatikėtų maža mergaite, pasiklydusia miške; Voltas norėjo išgirsti paties finišininko atsakymą.

- Aš iškeliu ranką į dangų, nes Dievas įprato išeiti į aikštelę antroje devintojo kėlinio dalyje, - atsakė Tomas, toliau sukiodamas varžtą. Kur paskambinsite, jeigu neišsitraukia varžtas? Žinoma, telefonu 1-800-54-VARŽT. - Ypač jei visos bazės užimtos priešininkų ir tavo sąskaitoje tik vienas užribis. - Sulig tais žodžiais

miške kažkas ėmė kaukšėti. Ir vis garsiau ir garsiau. Triša atsimerkė. Tada suprato, kad kalena dantimis.

Mergaitė iš lėto atsikėlė raukydamasi iš skausmo: kūnas nenorėjo judėti. Ypač priešinosi kojos ir juosmuo. Netikėtas vėjo gūsis, ne dvelkimas, o gūsis, vos nepargriovė jos. Trišai parūpo, kiek kilogramų ji neteko. Dar viena tokia savaitė, - pagalvojo ji, - ir galės leisti vietoj aitvaro. Pririšus virvutę prie džinsų. Jos juoką nutraukė kosulio priepuolis. Triša stovėjo truputį pasilenkusi į priekį, nukorusi galvą, įsispendusi rankomis į kelius. Kosulys kilo iš labai giliai ir skambėjo it lojimas. Puiku. Nuostabu. Ji prisidėjo delną prie kaktos, bet nesugebėjo nustatyti, ar karščiuoja.

Sunkiai kilnodama plačiai pražergtas kojas (taip mažiau skaudėjo sėdmenis), Triša nuėjo prie pušelių, prilaužė naujų šakelių, kuriomis nutarė užsikloti kaip antklode. Nunešė vieną glėbį. Paėmė antrą, pusiaukelėje sustojo ir apsisuko apie savo ašį.

- Palik mane, gerai? - suriko ji ir vėl užsikosėjo. O kai priepuolis praėjo, jau tyliau pridūrė: - Surimtėk, a? Duok man minutę ramybės, prašau!

Nieko. Kapų tyla, jeigu neminėsime vėjo dainos pušų karūnose... o po to murmesys. Vos girdimas, be žodžių. Žmogus taip murmėti negalėjo. Triša suakmenėjo su sakais kvepiančių šakų glėbiu. Iš kur tas niurnėjimas? Iš šitos upelio pusės? O gal iš anos? Už pušų? Ją nudiegė šiurpus įtarimas: žinoma, už pušų. Žvėris sekė ją, pasislėpęs pušynėlyje. O kai laužė šakas, kiūtojo visai čia pat, gal net per ištiestą ranką.

Triša vėl užsikosėjo ir nužingsniavo prie savo guolio. Tada palindo po atsineštomis šakomis, pasistengė kuo lygiau jomis apsikloti. Sudejavo iš skausmo,

kai viena įdūrė į šoną, ten, kur buvo įgėlusios dvi ar net trys vapsvos, po to apmirė. Mergaitė jautė, kad jis artinasi; išlindo iš pušynėlio ir eina prie jos. Neįprastas žvėris, kaip jį vadino ta akiplėša, Pasiklydusiųjų Dievas, anot vapsvagalvio dvasiškio. Kaip bevadintum - šešėlių valdovas, rūsių imperatorius, košmarų būtybė, kuri kiekvienam vaikui sava, kurios jis bijo labiau už viską pasaulyje. Kad ir kas jis buvo, jam atsibodo sukiotis aplinkui, žaidimai baigėsi. Jis ateina numesti šakeles, kuriomis ji užsiklojo, ir suėsti ją gyvą.

Kranksėdama ir virpėdama, nutraukusi visus savo ryšius su realiu pasauliu, praradusi sugebėjimą logiškai mąstyti (laikinai išprotėjusi, kitaip nepasakysi), Triša sunėrė rankas virš galvos ir laukė, kada žvėries nagai suplėšys ją į skutelius ir sukiš į dantytus nasrus. Taip ji ir užmigo, o kai pabudo ankstų antradienio rytą, jos rankos buvo visai nutirpusios, ir norėdama pasižiūrėti į kairę ar dešinę turėjo suktis visu kūnu.

Atrodo, nebereikės klausinėti močiutės, kokia ta senatvė, pagalvojo Triša, pritūpusi nusišlapinti. Dabar jau pati viską žinau.

Grįždama prie šakų krūvos, po kuria miegojo (kaip burundukas urvelyje, šyptelėjo mintyse ji), Triša pastebėjo, jog viena vėjo suneštų pušų spyglių krūva išsklaidyta. Spygliai išbarstyti aplinkui, kauburėlis išlygintas. Vadinasi, naktį ji nebuvo išprotėjusi? Arba ne visai išprotėjusi? Nes po to, kai užmigo, kažkas priėjo prie jos. Pastovėjo, gal net pasėdėjo ir pažiūrėjo, kaip ji miega, svarstydamas, suėsti tuoj pat ar dar ne. Ir nusprendė luktelėti dar dieną kitą, kad ji galutinai prinoktų kaip mitčelos uogos.

Triša apsisuko aplinkui toje pat vietoje, kur

atsigręžė naktį. Sustingo, nervingai sukosėjo į kumštuką. Kosulys skaudžiai atsiliepė krūtinėje. Tas skausmas Trišos nenugąsdino, veikiau nudžiugino. Tas kosulys buvo šiltas, o jos kūnas vis dar buvo sustiręs.

- Jo nėra, Tomai, - ištarė ji. - Kad ir kas jis toks, vėl atsitraukė. Bent jau kuriam laikui.

Taip, atsakė Tomas, bet jis grįš. Anksčiau ar vėliau tau teks su juo susidurti.

- Šiandieninę nelaimių normą jau surinkome, - pacitavo Triša močiutę Makfarlend. Tiesa, nelabai gerai suprasdama, ką tai turėtų reikšti, bet dabar manė senelės žodžius suvokianti geriau nei anksčiau, ir jie labai tiesiogiai susiję su dabartine jos padėtimi.

Triša atsisėdo ant šakų krūvos, suvalgė tris saujas uogų su riešutais. Uogos nebebuvo tokios gardžios, kaip vakar, - gerokai apdžiūvo, ir Triša nesitikėjo, kad priešpiečiams jų skonis pasitaisys. Tačiau ji prisivertė suvalgyti dar tris saujas, po to nuėjo prie upelio atsigerti. Ten pamatė dar vieną upėtakį, ne didesnį už didstintę ar sardinę, ir staiga jai kilo noras jį sugauti. Rankos ir kojos jau vėl klausė jos, ne taip, kaip ryte. Orui šylant kilo ir Trišos nuotaika. Vėl sukirbėjo viltis. Ji netgi pagalvojo, kad sėkmė turėtų vėl į ją atsigręžti. Ir kosulys lyg būtų praėjęs.

Triša grįžo prie "lovos", išsitraukė iš po šakų apsiaustą, pasitiesė jį ant vieno iš akmeninių iškyšulių. Tuomet susirado akmenį aštriu šonu netoli tos vietos, kur upelis krito nuo skardžio į slėnį. Pats skardis buvo toks status, kokiu Triša nusirito pirmąją dieną miške, bet mergaitė nusprendė, jog šiuo leistis bus lengviau, kadangi auga daug medžių, į kuriuos galima įsikibti.

Su akmeniu rankoje Triša nuėjo prie apsiausto (ku-

riuo kaip staltiese buvo užtiestas iškyšulys), nupjovė gobtuvą. Vaikas abejojo, ar pavyks juo sugauti upėtakį, bet juk pamėginti nieko nekainuoja, o leistis kriaušiu žemyn kol kas nesinorėjo. Pjaudama gobtuvą ji niūniavo "To Da Boiz" dainelę, kuri be paliovos sukosi galvoje, vėliau užtraukė grupės "Henson" dainą "M-M-M--m", dar vėliau - "Pakviesk mane pažaisti". Be to, netgi tarp posmų ji vis kartojo: "Kur skambinsite, jeigu išdužo automobilio stiklas?"

Šaltas nakties vėjas išvaikė uodus, bet orui šylant aplink mergaitės galvą pakibo įprasta kraugerių kepurė. Ji uodų nepastebėjo, retsykiais nuvydavo kokį, įkyriai lendantį į akis.

Nupjovusi gobtuvą, Triša pavartė jį rankose. Įdomu. Žinoma, ne pats geriausias žūklės įrankis, bet įdomu. Smalsu, kas iš viso to išeis.

- Tai kurgi tu paskambinsi, balandėle, kur skambinsi, jeigu išduš tas suknistas priekinis stiklas, - sumurkė mergaitė ir patraukė prie upelio. Surado du akmenis, tinkamus atsistoti. Įsmeigė akis į srovę, gurgiančią tarp kojų. Dugnas - nugludintų akmenukų, todėl vanduo skaidrus, be dumblo. Žuvelių nesimatė, tačiau Triša nenusiminė. Ji žinojo svarbiausią žvejo priesaką: būk kantrus. "Stipriau apglėbk mane... kad pajusčiau tave", - išdainavo mergaitė ir nusijuokė. Ir surask tu man tokį kvailą užsiėmimą! Stipriai suspaudusi už nupjautojo galo, ji nuleido tariamą graibštą į upelį.

Srovė plukdė gobtuvą, bet jo negniuždė, vadinasi, Triša teisingai viską numatė. Tik kita bėda: labai jau nepatogiai ji atsistojo: nugara sulenkta, užpakalis atkištas į dangų, galva juosmens aukštyje. Ilgai taip neišstovėsi, o jeigu pamėginsi pritūpti ant nusilpusių, vir-

pančių kojyčių, pliumptelsi užpakaliu į upelį. Maudynės lediniame vandenyje neišeis tau į naudą: tik dar smarkiau imsi kosėti.

Kai smilkiniuose ėmė kalti kraujas, Triša pasiryžo kompromisui: šiek tiek sulenkė kojas, kilstelėjo galvą. Tada jos akys nukrypo aukščiau prieš srovę, ir ji išvydo tris sidabrines juosteles (žuvis, ką daugiau), spėriai artėjančias į ją. Jeigu būtų buvusi bent akimirka susimąstyti, Triša tikriausiai būtų truktelėjusi gobtuvą ir nesugavusi nė vienos. Bet atsitiko taip, kad galvoje spėjo šmėkštelėti viena mintis (visai kaip povandeninės krentančios žvaigždės), ir sidabro juostelės atsidūrė tarp akmenų, ant kurių ji stovėjo. Viena žuvelė aplenkė gobtuvą, kitos dvi tiesiog į jį įplaukė.

- Valio-o-o! - suspigo Triša.

Netverdama džiaugsmu pasilenkė žemiau, vos nenugarmėdama į upelį, truktelėjo į viršų vandens sklidiną gobtuvą. Vanduo liejosi per kraštus. Triša žengė į krantą, iš gobtuvo vėl kliūstelėjo vandens ant kairės klešnės. Kartu su juo iššoko viena žuvelė, apsivertė ore, blykstelėjusi žvynais krito į vandenį ir nuplaukė.

- PO VELNIŲ! - suriko Triša ir nusijuokė. Tada paėjo toliau nuo upelio, laikydama gobtuvą atkištose rankose. Juoką pakeitė kosulys, tačiau Triša nesustojo, kol pasiekė lygią vietą.

Dirstelėjo į gobtuvą įsitikinusi, jog ras tik vandens; kitaip ir būti negalėjo, ne mergaitėms gaudyti upėtakius, net ir jaunus bei kvailus, juo labiau - apsiausto gobtuvu. Ji tiesiog nepastebėjo, kaip jis išslydo. Tačiau upėtakiukas plaukiojo gobtuve it molinezija akvariume.

- Viešpatie, ką man dabar daryti? - paklausė Triša. Paklausė visai nuoširdžiai, nes išties nežinojo.

Tik atsakė ne dvasia, o kūnas. Ji matė galybę animacinių filmų, kuriuose kojotas Vilis žiūrėjo į bėgančią Gegutę*, ir jo akyse ji virsdavo pagrindiniu Padėkos dienos patiekalu. Tai ją visuomet prajuokindavo, Pitą taip pat, netgi mamą, jeigu tuomet ji prieidavo prie televizoriaus. O dabar Triša nesijuokė. Uogos ir saulėgrąžos dydžio riešutėliai gerai, bet jų neužtenka. Jie ilgam nepasotindavo, netgi valgomi kartu. Todėl į mėlyname plastiko gobtuve plaukiojantį upėtakį Trišos kūnas sureagavo visai ne taip, kaip į riešutėlius bei uogas. Tai buvo impulsas, o iš kur sklido reakcija, mergaitė negalėjo pasakyti. Tiesiog visas jos kūnas be garso šaukė (DUOK JĄ MAN, DUOK), ir tas šauksmas buvo visai nesusijęs su jos protu. Gobtuve plaukiojo upėtakis, mažutis upėtakis, tačiau kad ir ką regėjo Trišos akys, kūnas žinojo, jog tai pietūs. Tikri pietūs.

Ir leisdama gobtuvą ant apsiausto Triša mąstė tik viena: aš tai padarysiu, bet niekad niekam apie tai nepasakosiu. Jeigu suras, apsakysiu viską, išskyrus tai, kaip atsisėdau į savo kaką... ir apie šitai.

Ką daryti toliau, jai neteko svarstyti. Kūnas išjungė protą ir perėmė vadžias į savo rankas. Triša išpylė vandenį ant žemės, palaukė, kol žuvytė nustojo raitytis ir nurimo. Po to pasidėjo ją ant apsiausto ir aštriu akmeniu, tuo pačiu, kuriuo nupjovė gobtuvą, perskrodė upėtakiui pilvą. Iš jo kliūstelėjo šiek tiek glitaus skysčio, nepanašaus į kraują. Viduje vaikas pamatė raudonus vidurius. Iškrapštė juos nagu, pasiekė kaulą, dalį jo pavy-

---

*Kalifornijos žeminė (bėgiojančioji) gegutė - gana stambus paukštis didelėmis, stipriomis kojomis, ilga uodega ir trumpais silpnais sparnais. Nju Meksiko simbolis.

ko ištraukti. Visą tą laiką protas bandė susigrąžinti derančią jam vietą. Negali valgyti jo galvos, tikino jis Trišą, ir ramus tonas nepajėgė paslėpti už jo slypinčio pasidygėjimo bei siaubo. Aš apie... akis, Triša. Akis! Tada kūnas nuvijo protą, šįkart šiurkščiau. Kai man reikės tavo nuomonės, barkštelėsiu gelžgaliu per tavo narvo virbus, kaip kadaise sakė Pepsė Robišo.

Triša pakėlė žuvytę už uodegos, nunešė prie upelio, nuplovė srovėje šapus ir žemes. Po to užvertusi galvą nukando viršutinę upėtakio dalį. Ploni kauliukai sutraškėjo tarp dantų. Protas bandė parodyti Trišai, kaip upėtakio akys ištrykšta iš akiduobių ant liežuvio tamsių drebučių lašais. Nepavyko, tuojau gavo gerą antausį: nėra čia ko mergaitei demonstruoti visokias šlykštynes. Atseit, grįši, kai reikės. Kartu su vaizduote, kuri dabar nei į tvorą, nei į mietą. Šiuo metu vadovauja kūnas, o jeigu jau kūnas pasakė, kad pietūs, vadinasi, pietus. Nieko, kad dabar rytas, pietauti galima ir ryte, o pietums šiandien šviežia žuvis!

Upėtakio pusė vienu kąsniu įsmuko į gerklę ir nukeliavo stemple į skandį. Skonis koktus ir podraug sukrečiantis. Gyvybės skonis. Triša pamojavo antra žuvelės puse virš burnos, ištraukė dar vieną kaulo dalį ir su visa uodega įsimetė į burną, sukuždėjusi: “Paskambinkite telefonu 1-800-54-FRESH-FISH*”.

Kai ir antra upėtakio puselė nukeliavo į pilvą, Triša pažiūrėjo į upelį, nusišluostė ranka burną ir susirūpino, ar tuoj visko neišvers atgal. Ji suvalgė žalią žuvį, burnoje dar jautė jos skonį, nors sunku buvo tuo patikėti. Pilvas sugurgė. “Štai ir viskas”, - pagalvojo Triša. Bet

---

*Šviežia žuvis (ang.).

ne, tik atsiriaugėjo, ir skrandis kaipmat nusiramino. Triša atitraukė ranką nuo burnos ir pamatė ant delno kelis tviskančius žvynelius. Perkreipusi lūpas nusišluostė ranką į džinsus, o tada grįžo prie kuprinės. Susidėjo apsiausto draiskanas ir nupjautą gobtuvą (kuris puikiai pasitarnavo vietoj graibšto) ant maisto atsargų, užsegė kuprinę ir užsimetė ją ant pečių. Ją užplūdo naujos jėgos, podraug gėda ir pasididžiavimas savimi. Gali būti, kad ji šiek tiek karščiuoja ir yra kaip nesava.

Neprasitarsiu apie tai, ir tiek. Aš neprivalau pasakoti apie tai ir nepasakosiu. Net jeigu išsigausiu iš čia.

- Ir aš nusipelniau iš čia ištrūkti, - balsu pridūrė Triša. - Tas, kuris gali suvalgyti žalią žuvį, nusipelnė išsigelbėjimo.

Japonai nuolat valgo žalią žuvį, priminė jai ta akiplėša, kai mergaitė žengė palei upelį.

- Tai jiems aš ir papasakosiu viską, - atkirto ji. - Jeigu kada nors nuvažiuosiu ten, būtinai papasakosiu.

Ko gero, įkyrioji akiplėša pirmą kartą nesugalvojo ką atsakyti. Ir tai baisiai nudžiugino Trišą.

Ji atsargiai nusileido šlaitu į slėnį, kur mišriame miške sukiojosi upeliukas. Spygliuočiai ir lapuočiai augo labai tankiai, tačiau beveik nebuvo krūmų ir dygių brūzgynų. Todėl Trišai pavyko gerokai nupėdinti. Dingo jausmas, kad kažkas ją stebi, suvalgyta žuvelė pridėjo jėgų. Mergaitė įsivaizdavo kartu keliaujantį Tomą Gordoną, ir pokalbis buvo labai įdomus. Daugiausia jie šnekėjosi apie Trišą. Pasirodo, Tomas norėjo sužinoti apie ją viską: kokius dalykus ji mėgsta labiausiai; ar misteris Holas jai atrodo piktas tik todėl, kad užduoda namų darbus penktadieniui; kuo ją erzina Debra Džilholi; apie tai, kaip jos su Pepse sugalvojo persirengti

per Helouvyną “Spice girls” merginomis, bet mamytė pasakė Pepsei, kad ji galinti rengtis, kaip tik nori, bet jos devynmetė duktė nesišlaistys po namus su trumpučiu sijonėliu, bambos nesiekiančia glaustinuke ir aukštomis pakulnėmis. Tomas Gordonas suprato Trišos nepasitenkinimą.

Ji pasakojo Tomui, kaip jie su Pitu nutarė padovanoti tėčiui gimtadienio proga paveikslą-dėlionę, kokias gamina viena Vermonto kompanija (o jeigu ji bus per brangi, rasti ką nors paprasčiau), ir netikėtai sustojo. Sustojo ir nutilo nebaigusi žodžio.

Kokią minutę žiūrėjo į upelį, lūpų kampučiai nusviro, viena ranka ji automatiškai vaikė uodus. Tarp medžių vis daugėjo krūmų, patys medžiai praretėjo, pasidarė šviesiau. Aplinkui čirškė žiogai.

- Ne, - sudejavo Triša. - N-ne. Tik ne tai. Nejaugi ir vėl?

Upeliukas jau nebešniokštė, kaip anksčiau, ir tai nutraukė jos pokalbį su Tomu Gordonu (įsivaizduojami žmonės nepaprastai puikūs klausytojai). Negurgė verždamasis per akmenis. Nes tekėjo kur kas lėčiau.

Ir vaga išplatėjo. Upeliukas tvino, virsdamas...

- Jeigu jis baigsis dar vienoje pelkėje, aš pasidarysiu sau galą, Tomai.

Po valandos Triša sunkiai brovėsi pro topolius ir beržus. Pakėlė ranką numušti ypač įkyrų uodą, priplojo, o tada jos ranka bejėgiškai nusviro. Trišos viltys tirpo, ji nebežinojo, ką jai daryti, kur pasukti.

Ir netrukus upelis išsiveržė iš žemės krantų, pavirto meldais bei švendrais apaugusia pelke. Tarp augmenijos salelių blizgėjo akivarai. Čirpė žiogai, kvarkė varlės, danguje suko du vanagai. Kažkur pašaipiai karksėjo

varna. Pelkė nekėlė Trišai didelės baimės, negalėjai net lyginti su tuo liūnu, kurį jai pavyko įveikti, tačiau liulėjo visą mylią (o gal ir dvi), kol vėl pasirodė neaukštas, pušim apaugęs kalnagūbris.

Triša atsisėdo ant žemės, jau ketino kažką sakyti Tomui Gordonui, bet suprato, jog kvaila apsimetinėti, kad jis eina su ja, jeigu visiškai aišku ir aiškėja su kiekviena valanda, jog jai lemta mirti. Nepriklausomai nuo to, kiek laiko eis ir kiek žuvyčių suvalgys. Trišos skruostais ėmė ristis ašaros. Ji užsidengė delniukais veidą ir užsikūkčiojo.

- Aš noriu pas mamą! - suriko ji abejingai pelkei. Vanagai dingo, tik ant kalno karksėjo varna. - Aš noriu pas mamą! Noriu pas brolį! Noriu pas savo lėlę! Noriu namo! - Jai atsakė draugiškas varlių kvaksėjimas. Triša prisiminė tėtės kažkada skaitytą pasaką: automobilis įklimpo purve, o varlės kvarkė: "Labai gilu, labai gilu". Tada ji siaubingai išsigando.

Mergaitė verkė, bet vieną akimirką ašaros (vis tos ašaros, prakeiktos ašaros) ją užpykdė. Ji pakėlė galvą, apsidairė. Aplinkui sukiojosi uodai, nepakenčiamos ašaros ritosi skruostais.

- Aš noriu pas MAMĄ! Aš noriu pas BROLĮ! Girdite mane? - Ir ėmė spardytis. Vienas sportbatis nulėkė nuo kojos. Triša jautė, kad ima isterikuoti, pirmą kartą po trejų ar ketverių metų, tačiau nieko negalėjo pakeisti. Apsivertė ant nugaros, ėmė daužyti kumščiais į žemę, po to rauti žolę. - AŠ NORIU IŠEITI IŠ ČIA, PO GALAIS! Kodėl manęs iki šiol neradote, kvaili, besmegeniai suskiai? Kodėl niekaip manęs nerandate? AŠ... NORIU... NAMO!

Triša gulėjo įsmeigusi akis į dangų, sunkiai al-

suodama. Skaudėjo pilvą, gerklę perštėjo nuo rėkimo, bet palengvėjo, it nusimetus sunkią naštą. Prisidengusi veidą ranka mergaitė užsnūdo.

Kai ji pabudo, saulė kabojo virš kalvos kitoje pelkės pusėje. Diena įpusėjo. Sakyk, Džoni, ką mes sutaupėme savo konkursantams? Prašom, Bobai, sutaupėme jiems antrą dienos pusę. Prizas ne itin vykęs, bet tai viskas, ko jie gali tikėtis iš tokių šunsnukių, kaip mes.

Kai Triša atsisėdo, jai ėmė svaigti galva. Prieš akis ėmė suktis didelės juodos musės. Neskubėdamos sukosi ore, mosuodamos sparneliais. Mergaitė pajuto, kad tuoj nualps. Bet ne, galva liovėsi suktis, musės išlakiojo, tačiau gerklė ir toliau perštėjo: vos nurydavo seilę, gerklė užsiplieksdavo it įkaitusi viryklės plytelė. Be reikalo miegojau saulėje, tarė sau Triša. Tik savijauta prastėjo ne nuo saulės: mergaitė susirgo.

Ji apsiavė batą, kuris nulėkė pykstant ant viso pasaulio, pavalgė uogų, atsigėrė vandens iš butelio. Surado nediduką didžialapių šakių lopinėlį prie pelkės krašto, sugraužė kelis peraugusius šakniastiebius. Mazgeliai jau buvo pradėję suktis, nebe tokie skanūs, tačiau Triša vis tiek jų valgė. Baigusi atsistojo, nužvelgė pelkyną, prisidengusi ranka akis nuo akinančios saulės. Po to lėtai ir vangiai papurtė galvą. Taip galvą galėjo purtyti moteris, ir ne šiaip moteris - senė, tik jau ne vaikas. Ji aiškiai matė kalnagūbrį, neabejojo, kad pelkė ten baigiasi, o toliau eina sausa žemė, bet negalėjo prisiversti vėl bristi vandeniu, pasikabinusi batus ant kaklo. Nors pelkė ir mažesnė, nors vandenyje nebuvo susipynusių šaknų bei šakų. Kokių galų jai klampoti per tą pelkę, jeigu už jos nėra jokio upelio. Vadinasi, reikia ieškoti

naujo upeliuko, tekančio kita kryptimi, kad išeitum pas žmones.

Pasvarsčiusi taip Triša pasuko į šiaurę, nužingsniavo palei rytinį pelkės kraštą. Nuo tada, kai pasiklydo, Triša daugeliu atvejų elgėsi teisingai, dažnai intuityviai, apie tai nė neįtardama. Bet dabartinis sprendimas buvo blogas, ko gero, pats blogiausias, jeigu neskaičiuosim to, nuo kurio prasidėjo visi jos nuotykiai: kirsti kampą ir išeiti į pagrindinį taką per mišką. Perbridusi balas ji būtų pakilusi ant kalno ir priešais save pamačiusi Delvin Pondo ežerą, esantį netoli Gryn Maunto Nju Hempšyre. Tas ežeras nedidukas, bet pietiniame jo krante stovi vasarnamiai, o keliuku iš jų galima pasiekti 52 plentą.

Šeštadienį ar sekmadienį Triša tikrai būtų išgirdusi motorinių valčių plerpimą: savaitgaliais kotedžų savininkai ir jų svečiai mėgdavo palakstyti vandens slidėmis. Po liepos ketvirtosios šventės varikliai ūždavo kasdien - prasidėdavo atostogų sezonas. Bet birželio pradžioje darbo dienomis Delvin Ponde meškeriojo vienas kitas senukas, todėl Triša girdėjo tik paukščių čiulbesį, varles ir žiogus. Ir užuot išėjusi prie ežero, ji pasuko Kanados sienos link, vis labiau toldama į mišką. Už keturių šimtų mylių nuo jos buvo Monrealis.

Žmonių šiose vietose mergaitė galėjo sutikti tik per aklą atsitiktinumą.

## Septintojo kėlinio pabaiga

Likus metams iki skyrybų, per Pito ir Trišos atostogas vasarį Makfarlendai keliavo į Floridą. Poilsis nebuvo vykęs. Vaikai neretai sėdėjo ant kranto vieni, o tėvai tuo metu gadino vienas kitam kraują mažame išnuomotame namelyje (tu per daug geri, tu per daug išlaidauji, tu pažadėjai tą, tu pažadėjai aną, kodėl tu taip elgiesi, ką tu sau leidi, ir t.t., ir pan.). Kai skrido namo, prie iliuminatoriaus per kažkokį stebuklą pasodino Trišą, o ne Pitą. Lėktuvas leidosi Logano oro uoste per storą debesų sluoksnį, atsargiai ieškodamas kelio it stora tetulė, einanti slidžiu šaligatviu. Užkerėta reginio Triša taip ir neatplėšė akių nuo iliuminatoriaus. Juos gaubė vatinė bedugnė. Po to apačioje šmėkštelėjo pilkas Bostono įlankos paviršius... vėl bedugnė... vėl kraštas vandens ar žemės...

Keturios dienos po apsisprendimo traukti šiaurėn kažkuo priminė tą nusileidimą: vientisas rūkas. Ir reti, padriki prisiminimai, kuriais ji nelabai pasikliovė. Artėjant antradienio vakarui riba tarp būties ir nebūties dar tik pradėjo nykti. O šeštadienio rytą, praleidus ištisą

savaitę miške, visiškai ištirpo. Iki šeštadienio ryto (mergaitė, žinoma, nežinojo, kad tądien šeštadienis - seniai buvo pametusi dienų skaičių) Tomas Gordonas tapo nuolatiniu jos palydovu, nebe įsivaizduojamu, o realiu. Vienu metu ją lydėjo ir Pepsė Robišo. Jos drauge traukė mėgstamas "Boiz" ir "Spice girls" dainas, o paskui Pepsė užlindo už medžio ir jau nebepasirodė. Triša dirstelėjo už medžio, neradusi ten draugės pastovėjo giliai susimąsčiusi, ir tik tuomet suprato, jog Pepsės išvis nebuvo. Mergaitė susmuko ant žemės ir gailiai apsiverkė.

Kai ji kirto plačią, akmenų priverstą laukymę, virš jos praskrido didelis juodas sraigtasparnis (kokiu "X failuose" skraido niūrūs tipai iš slaptų valstybės tarnybų). Praskrido praktiškai be garso, ji vos išgirdo sraigtų šniokštimą. Triša mojavo rankomis, šaukė, ir žmonės, sėdėję kabinoje, tikriausiai ją matė, tačiau juodasis sraigtasparnis nuskrido ir daugiau nepasirodė. Vėliau Triša užklydo į labai senų pušų girią. Viršuje jų karūnos susiliejo. O pro spyglius lyg dulkinus katedros langus sunkėsi saulės šviesa. Veikiausiai tai atsitiko ketvirtadienį. Ant tų pušų šakų karojo tūkstančiai elnių maitų, apie kuriuos sukosi musių debesys, o dvėseliena šliaužiojo kirmėlės. Triša užsimerkė, o kai vėl atmerkė akis, jau nerado pūvančios maitos. Ji aptiko upelį ir kurį laiką ėjo palei jį. Po to jis dingo, o mergaitė keliavo toliau. Bet prieš tai Triša žvilgtelėjo į vandenį ir pamatė dugne didelį, paskendusį, bet dar gyvą, veidą. Tas veidas žvelgė į ją iš vandens ir kažką be garso kalbėjo. Ji praėjo milžinišką medį, iš kurio drevės pasigirdo negyvėlio balsas, šaukiąs ją vardu. Kartą naktį ji pabudo, nes kažkas spaudė jai krūtinę. Jau galvojo, kad tai Žvėris pagaliau ją surado, bet perbraukusi ranka nieko

neužčiuopė. Keletą kartų ji girdėjo, kaip žmonės ją šaukia. Šaukė ir jiems... tik miškas gėrė jos riksmą.

Tame fantazijų vandenyne retsykiais šmėkšteldavo ir realybės salelės, kaip ir žemė probrėkšmais pasirodydavo leidžiantis lėktuvu. Ji prisiminė aptikusi didžiulę mitčelos plantaciją, plytinčią kone ant viso kalno šlaito. Braukdama uogas į kuprinę ji bambėjo: "Kur skambinsite, jeigu išdužo automobilio stiklas?" Ji prisiminė pylusi vandenį į butelį iš šaltinio. Prisiminė, kaip užkliuvusi už šaknies nuvirto į negilų griovį, kuriame augo gėlės. Nuostabesnių mergaitė nebuvo mačiusi: švelniai balti, kvepiantys, grakštūs it varpeliai žiedai. Prisiminė užėjusi lapę be galvos. Priešingai nei elniai, lapė nepranyko net tuomet, kai ji užsimerkė ir suskaičiavo iki dvidešimties. Ji beveik neabejojo, kad matė varną, kabančią žemyn galva ir karksinčią ant jos. O dėl juodojo sraigtasparnio ji turėjo abejonių. Prisiminė taip pat, kaip gobtuvu gaudė upelyje žuvį ir jo dugne paskui pamatė paskendusį veidą. Upėtakių pagauti jai nepavyko, tačiau keletas buožgalvių įkliuvo. Ji prarijo juos nekramčiusi, kai tie nebekrutėjo. Gyvus ryti pabijojo: o jeigu pilve jiems patiks ir virs varlėmis?

Ji susirgo, jokių abejonių, tačiau kūnas atkakliai kovojo su infekcija, įsitaisiusia gerklėje, plaučiuose, nosies ančiuose. Ne vieną valandą ji degė nesuvokdama, ką daro ir kur yra. Net tankios lapijos prislopinta šviesa vėrė akis, o kalbėjo ji nesusičiaupdama, dažniausiai kažką pasakojo Tomui Gordonui, bet kartais jos pasiklausyti ateidavo mama, tėtis, brolis, Pepsė, mokytojai nuo pat pirmos klasės ir netgi misis Harmond, darželio auklėtoja. Ji pabusdavo naktį susirietusi į ka-

muoliuką ir taip kosėdavo, jog imdavo nerimauti, ar kas nors viduje nesutrūks. Tačiau liga nevešėjo, pamažu traukėsi. Net galvos skausmas, matyt, sukeltas aukštos temperatūros ir visai ją užkamavęs, praėjo. O po vienos nakties (iš trečiadienio į ketvirtadienį, nors Triša to ir nežinojo), per kurią nė karto nepabudo, mergaitė atsikėlė kupina jėgų. Galbūt kosėjo ir tąnakt, tik ne itin stipriai, sapnuodama. Kartą Triša nusiplikė kairę alkūnę žagreniu, bet laiku pastebėjo ir užtepė suerzintą vietą dumblu.

Bet geriausiai ji prisiminė Bostono "Red soks" rungtynių reportažus. Ji gulėjo ant šakų, apsiklojusi šakomis, žvelgė į dangų, nusagstytą žvaigždėmis, ir klausėsi. Oklende "Soks" laimėjo dvejas rungtynes iš trijų, ir abu sykius Tomas Gordonas išlaikė pergalę. Mo Vognas apibėgo du ratus, Tomas O'Liris (Trišos nuomone, nepaprastas gražuolis) - vieną. Reportažus ji klausėsi WEEA banga. Signalas silpo kiekvieną naktį, tačiau elementai, rodos, neketino pasiduoti. Ji dar pagalvojo, kad reikia parašyti padėkos laišką triušiui Enerdžaizeriui*, jeigu tik išsikapstys iš čia. Ji, tiesa, irgi stengėsi, išjungdavo grotuvą kaskart, kai pajusdavo suimant miegą. Nė vieno sykio, netgi iš penktadienio į šeštadienį, kai vėl sustreikavo skrandis, ji neužmigo įjungusi ausinuką. Radijas siejo ją su aplinkiniu pasauliu, Bostono "Red soks" rungtynės palaikė jos gyvybę. Jeigu ne troškimas vakare išklausyti eilinį reportažą, ji, ko gero, būtų pasidavusi.

Mergaitė, kuri žengė į mišką (beveik dešimtmetė, aukšta savo amžiui), svėrė keturiasdešimt keturis kilo-

---

*Elementus "Energizer" reklamuoja nepailstantis rausvas triušiukas.

gramus. Mergaitė, kuri po savaitės sliūkino per retomis pušimis apaugusią kalvą, nebūtų svėrusi daugiau trisdešimt penkių. Jos veidas sutino nuo uodų įkandimų, virš kairio burnos kampelio iškilo raudonas spuogas. Rankos tapo kaip pagaliukai. Pati nepastebėdama ji nuolat tempė į viršų smunkančius džinsus. Dažnai niūniavo sau mėgstamą dainelę: "Stipriau apglėbk mane... kad pajusčiau tave..." Ir atrodė kaip jauniausia pasaulio heroino mėgėja. Ji rasdavo valgomų augalų, oras nusisekė (šilta, nė karto nelijo po pirmos dienos), nelauktai savo kailiu patyrė, kokie galingi vidiniai rezervai snaudžia žmogaus organizme. Bet dabar tie resursai beveik išseko, ir Triša tai puikiai suvokė. Vaikas, lėtai kiūtinantis per laukymę kalvos viršuje, žinojo, kad nuotykiai netrukus baigsis.

Pasaulyje, kurį ji paliko, paieškos tęsėsi, bet net dauguma jos ieškančių nesitikėjo rasti ją gyvą. Jos tėvai ėmė aptarinėti (kol kas nedrąsiai, vis dar nenorėdami patikėti, kad tai įmanoma) ar užsakyti apeigas, ar palaukti, kol suras kūną. Jeigu laukti, tai kiek? Kartais pasiklydusių miške kūnų nerasdavo išvis. Pitas praktiškai nieko nešnekėjo, o jo akys vis labiau dubo. Jis nusinešė Monją-Bolonją į savo kambarį, pasodino į kampą, iš kur ji visą laiką žiūrėjo į jo lovą. O kai pamatė mamą žiūrint į lėlę, sušnypštė: "Neliesk jos. Nedrįsk jos liesti".

Gatvės žibintų, automobilių, asfaltuotų kelių pasauliui Triša jau buvo mirusi. Pasaulyje, esančiame už tako, kuriame retsykiais karksėdavo žemyn galva pakibusios varnos, ji priartėjo prie mirtį ir gyvenimą skiriančios ribos. Bet ėjo toliau. Kartais nukrypdama nuo pasirinktos krypties į rytus ar vakarus, bet nedaug. Taip,

kaip jos kūnas išmoko kovoti su infekcija, įsitaisiusia krūtinėje ir gerklėje, taip ir Triša išmoko laikytis pasirinktos krypties. Tik iš to nebuvo jokios naudos. Ji vis labiau tolo nuo gyvenviečių, vis giliau lindo į tą Nju Hempšyro dalį, kuri vadinama Kaminu. Žmonės čia negyveno.

Žvėris, kad ir koks jis buvo, Trišos nepaliko. Daug iš to, ką matė ir jautė, mergaitė laikė savo vaizduotės padariniais, tačiau tik ne vapsvagalvio dvasiškio žodžius apie Pasiklydusiųjų Dievą, tik ne gilias įbrėžas ant medžių žievių, tik ne lapę be galvos. To ji negalėjo priskirti haliucinacijoms. Kai ji jautė žvėrį (arba girdėjo - porą sykių traškėjo šakos jam sekant iš paskos, du kartus ją pasiekė storas, nežmogiškas urzgimas), tada neabejojo jo egzistavimu. O kai išnykdavo jausmas, kad yra stebima, ji žinojo, jog žvėris atsitraukė. Juos siejo nesutraukomas ryšys; jiems lemta būti kartu iki pat mirties. Tokios mintis vis aplankydavo Trišą. Beje, mergaitė suvokė, jog iki susitikimo su giltine jai liko visai nedaug. "Už kampo", - kadaise atsakė mama, paklausta, kur artimiausia vaistinė. Tiesa, miške kampų nebuvo. Pelkės, klampynės, skardžiai pasitaikydavo, o štai kampų - ne. Kokia neteisybė, pagalvojo Triša, mirti po tiek kovos už išlikimą dienų. Tik dabar ta neteisybė nekėlė jai pykčio. Pykčiui reikėjo eikvoti energiją. Pyktis sekino gyvybines jėgas. Ir vieno, ir kito liko ne kažin kiek.

Laukymėje, kuri niekuo nesiskyrė nuo tuzino kitų, praeitų anksčiau, Triša užsikosėjo. Kosulys skaudžiai draskė giliai krūtinėje, tarsi būtų užkabinęs ten kažką ir traukęs lauk. Triša susirietė, pasirėmė ranka į pasipainiojusį kelmelį ir kosėjo, kol iš akių ištryško ašaros. Kai kosulys praėjo, ji ėmė tiestis laukdama, kada širdutė vėl

ims lygiau plakti ir išsilakstys prieš akis zujančios didelės juodos musės. Gerai dar, kad pasirėmė į kelmelį. Nes tikrai būtų griuvusi.

Trišos akys nukrypo į kelmelį, ir visos galvoje buvusios mintys akimoju išdulkėjo. O pirma nauja mintis buvo štai tokia: matau ne tai, kas iš tiesų priešais mano akis. Tai vėl fantazija, dar viena haliucinacija. Ji užsimerkė, suskaičiavo iki dvidešimties. O kai atmerkė akis, juodos musės jau buvo dingusios. Ir kelmelis buvo ne joks kelmelis, o stulpelis. Kuriame styrojo aprūdijęs varžtas.

Triša suėmė jį pirštais, pasukiojo. Po to pažvelgė į rūdžių trupinėlius ant pirštų. Vėl pasukiojo. Ją apėmė *deja vu* jausmas. Lyg jau būtų stovėjusi kada šitoje aikštelėje, tik ne viena, su Tomu Gordonu. Ir jis...

- Susapnavai, - pasakė Tomas. Jis stovėjo už penkiasdešimties pėdų nuo jos, sunėręs ant krūtinės rankas, pasirėmęs į klevą, pilka išvykų apranga. - Susapnavai, kad atėjome į šitą vietą.

- Sapnavau?

- Žinoma, negi neprisimeni? Dieną, kai nebuvo rungtynių. Tuomet dar klauseisi Volto.

- Volto?.. - Vardas kažkur girdėtas, tačiau Triša niekaip neprisiminė, kur jį galėjo girdėti.

- Volto iš Freminghemo. To mulkio su mobiliuoju telefonu.

Triša pradėjo prisiminti:

- Tą naktį krito žvaigždės.

Tomas linktelėjo.

Triša iš lėto apėjo stulpelį, uždėjusi ranką ant varžto. Įdėmiai apžiūrėjo laukymę ir suprato, jog tai ne šiaip sau miško aikštelė.

Labai daug žolės - aukštos, žalios žolės, kokia auga laukuose ir ganyklose. Tik čia ne ganykla. Tiksliau kadaise, labai seniai buvo. Jeigu iškirstum visus čia sužėlusius krūmus ir beržus, liks tikra ganykla. O ganykla - žmogaus darbo vaisius. Ir tik žmonės gali kasti į žemę stulpus su varžtais.

Triša priklaupusi ant vieno kelio atsargiai, kad neprilįstų pašinų, perbraukė delnu per stulpą. Užčiuopė dvi skylutes. Pakrapštė žemę prie pamato, aptiko kažką kieta. Ištraukė: seni surūdiję vyriai. Pakėlė prieš saulę. Plonas spindulėlis prasiskverbė pro skylutę po lankstu ir saulės zuikučiu ėmė šokinėti ant veiduko.

- Tomai, - atsiduso Triša. Pasisuko į klevą, prie kurio jis stovėjo sunėręs rankas, jau pagalvojusi, kad jis seniai pasišalino. Ne, stovi kaip stovėjęs, tik jau nesišypso. Tačiau mergaitei pasirodė, kad jo akyse šokinėja velniukai. - Tomai, pažiūrėk! - Ir ištiesė jam kilpą.

- Čia stovėjo vartai, - atsakė Tomas.

- Vartai! - džiugiai pakartojo Triša. - Vartai! - Kitaip sakant, tai, ką padarė žmonės. Žmonės iš nuostabaus gatvių žibintų, elektrinių buities prietaisų ir vabzdžių naikinimo priemonių pasaulio.

- Supranti, čia paskutinis tavo šansas.

- Ką? - Ji sunerimo.

- Paskutiniai kėliniai, Triša. Kai nevalia suklysti.

- Tomai...

Prie klevo tuščia. Tomas nuėjo. Beje, ji nepastebėjo to, nes Tomo čia ir nebuvo. Jis gyveno tik jos vaizduotėje.

Kokia pergalingo rezultato išlaikymo paslaptis? Ji jau uždavė jam tokį klausimą, nors negalėjo prisiminti, kada tiksliai.

Svarbiausia - parodyti priešininkui, kad aikštelėje tu geriausias. Kažkaip panašiai atsakė jai Tomas Gordonas, o gal ji perskaitė šitą frazę laikraštyje arba išgirdo interviu po rungtynių, kurias žiūrėjo su savo tėčiu (šis sėdėjo apglėbęs ją per pečius, Triša - atsilošusi į jo petį). Ir geriausia parodyti tai pirmu metimu.

Paskutinis tavo šansas. Paskutiniai kėliniai. Kai nevalia suklysti.

Kaip man suprasti, kad nedarau klaidų, jeigu net neįsivaizduoju, ką man daryti?

Niekas jai į šį klausimą neatsakė, todėl mergaitė vėl apėjo stulpą, prisilaikydama ranka, grakščiai, tarsi per senovinį ritualą. Medžiai aplinkui laukymę ėmė suktis, lyg lekiant karusele Rever Byče arba Orl Očardo pasilinksminimų parke. Jie niekuo nesiskyrė nuo kitų medžių, pro kuriuos ji ėjo jau daug dienų. Tai kur dabar traukti? Kur toji teisingoji kryptis? Čia vartų, o ne kelio rodyklės stulpas.

- Vartų, o ne kelrodis stulpas, - sušnibždėjo Triša. - Kaip man žinoti, kur eiti, jeigu čia vartų stulpas, o ne rodyklė? Kaip miesto mergaitei...

Tada jai nušvito galvoje, ir ji vėl puolė ant kelių. Nusidrėskė keliuką į akmenį, tačiau net nesusiraukė. Gal tai vis dėlto kelrodis stulpas. Gal ir kelrodis.

Nes tai stulpas nuo vartų.

Triša vėl surado skylutes, tas pačias, iš kurių iškrito varžtai. Varžtai, kuriais prie stulpo buvo prisukti vyriai. Apėjo stulpą taip, kad būtų nugara į skylutes, ir ant kelių lėtai pajudėjo į priekį. Padėjo vieną kelį... po to kitą... vėl pirmą...

- Ai! - riktelėjo Triša, kilsteldama ranką. Ją susižeidė labiau nei kelį. Patikrinusi delną, ji pamatė pro

purvo sluoksnį ištryškusius kraujo lašelius. Triša palinko į priekį, ėmė rauti žolę. Ji žinojo, kas pervėrė delną, tačiau norėjo tuo įsitikinti.

Čia buvo aštrus antro vartų stulpo, nulūžusio per pėdą nuo žemės, galas. Gerai dar, kad tik ranką persidūrė. Iš stulpo kyšojo pora aštrių kaip adatos, pusantro colio pašinų. Ten pat, žolėje gulėjo ir kita stulpo pusė.

Paskutinis šansas. Paskutiniai kėliniai.

- Taip, ir atrodo, kažkas labai daug tikisi iš vaiko. - Triša palingavo galvą. Nusimetė nuo pečių kuprinę, atsegusi ją nuplėšė nuo apsiausto siaurą juostelę. Užrišo ją ant nulūžusio stulpo ir nervingai užsikosėjo. Prakaitas žliaugė veidu. Uodai godžiai jį gėrė. Mergaitė jų nepaisė.

Ji atsistojo, užsidėjo kuprinę ir atsistojo tarp kadaise vartelius laikiusių stulpų.

- Čia kabojo vartai. Čia. - Ji žvelgė priešais save, į šiaurės vakarus. Po to apsisuko veidu į pietryčius. - Nežinau, kas juos padarė, bet aišku, kad tas žmogus nebūtų jų statęs, jeigu neitų joks kelias ar takas. Aš noriu... - Jos balselis virptelėjo, akyse pasirodė ašaros. Triša nutilo, priminė sau, kad ne metas ašaroti, ir jau ramiau tęsė: - Aš noriu rasti taką. Bet kokį. Kur jis veda? Padėk man, Tomai.

36 numeris neatsakė. Kėkštas sutratėjo jai, kažkas sušnarėjo miške (ne tas žvėris, šiaip gyvūnas, veikiausiai elnias - paskutines tris ar keturias dienas ji sutiko nemažai elnių), bet atsakymo nesulaukė. Priešais, aplinkui driekėsi ganyklos, tokios senos, jog gerai neįsižiūrėjęs palaikytum miško laukyme. Už jos vėl prasidėjo miškas. Jokio keliuko.

Tai paskutinis tavo šansas, pati žinai.

Triša apsigręžė ir nužingsniavo per pievą į mišką, šiaurės vakarus. Po to atsigręžė įsitikinti, kad eina tiesiai. Tuomet vėl pažvelgė į priekį. Pastebėjo ant žemės gulintį kamieną, nuskubėjo prie jo, braudamasi pro medžius, kone suaugusius siena, tikėdamasi... tačiau rado paprastą nuvirtusį medį. Medį, o ne stulpą. Ji apsidairė, nieko daugiau nerado. Tada smarkiai plazdančia širdute, gaudydama burna orą grįžo į ganyklą, į tą vietą, kur kadaise ėjo kelias. Atsistojo veidu į pietryčius ir pasuko miškan.

"Rungtynės tęsiasi, - prisiminė ji Džerio Trupano žodžius. - Atėjo laikas paskutiniams kėliniams, ir "Red soks" reikia žaidėjų bazėse".

Miškas. Nieko daugiau. Nė takelio, jau nekalbant apie kaimo keliuką. Ji paėjo dar kelis žingsnius gniauždama ašaras, suprasdama, kad tuoj pravirks, nepaisant visų pastangų. Kodėl tas vėjas pučia? Ką ji gali pamatyti, kai prieš akis viskas mirga? Ir lapai, ir saulės blyksniai.

- O čia kas? - paklausė Tomas už nugaros.

- Kur? - perklausė Triša net neatsigręžusi. Netikėti Tomo Gordono pasirodymai ir dingimai jos nebestebino. - Nieko nematau.

- Kairėje. Už krūmų. - Jis parodė pirštu.

- Kažkoks senas kelmas, - atsakė ji. Tik ar kelmas? O gal... Triša bijojo patikėti, kad tai...

- Tu klysti, - paprieštaravo 36 numeris, o jo akys labai akylos. - Man regis, ten dar vienas stulpas, mergaite.

Triša vargais negalais nusikapstė, tikrąja ta žodžio reikšme - pro krūmus ir medžius, prie "kelmo", ir - stebuklas! - tai buvo dar vienas stulpas. Netgi su aprūdiju-

sios spygliuotos vielos gabalėliu.

Triša uždėjo ranką ant pajuodusio skersinio, įsižiūrėjo į saule užlietą mišką. Ji prisiminė, kaip vieną lietingą dieną sėdėjo savo kambaryje su galvosūkių knygele, kurią jai davė mama. Knygoje buvo piešinėlis, kuriame reikėjo surasti dešimt paslėptų daiktų: pypkę, klouną, žiedą su deimantu ir taip toliau.

Dabar reikėjo surasti taką arba keliuką. Prašau, Viešpatie, padėk man rasti kelią, pagalvojo Triša ir užsimerkė. Ji meldėsi Tomo Gordono dievui, o ne Negirdimajam, kuriuo tikėjo jos tėtis. Ji ne Moldene, ne Senforde, todėl kreipėsi į Dievą, kuris čia, greta, į kurį galima parodyti, kai... jeigu... baigi žaidimą pergale. Prašau, Viešpatie, maldauju. Padėk man paskutiniuose kėliniuose.

Ji išplėtė akis kiek įmanydama plačiau, ir žiūrėjo nieko nematydama. Praėjo penkios, penkiolika, trisdešimt sekundžių. Staiga viskas tapo aišku ir suprantama. Triša nebūtų paaiškinusi, ką pamatė: plotą, kuriame buvo mažiau medžių ir daugiau šviesos, o gal šiek tiek kitokį šviesos ir šešėlių santykį, bet ji suprato - takas tenai.

Ir daugiau neišklysiu iš jo, jeigu atsiduosiu nuojautai, jei mažiau apie ją galvosiu, tarė sau mergaitė ir nužingsniavo atgal. Aptiko dar vieną stulpą, taip smarkiai pasvirusį, kad jo dienos buvo suskaičiuotos: dar viena atšiauri žiema, lietingas pavasaris - ir stulpą praris vasaros žolė. Jeigu galvosiu tik apie taką ir tik jo ieškosiu, tai tikrai išklysiu iš kelio.

Nepaleisdama tos minties, Triša aptiko dar keletą stulpelių, įkastų 1905 metais; fermeris Elijas Makorklas pažymėjo jais miško keliuką, kurį iškirto iki savo

ganyklų dar būdamas jaunas, dar prieš tai, kai susidraugavo su stikliuku ir atsisakė ambicingų ketinimų. Triša žingsniavo išplėtusi akis, ilgai nesvarstydama, jeigu reikėdavo apsispręsti (suvokė, kad logika tokioje padėtyje - ne geriausias pagalbininkas). Kartais stulpo nerasdavo, bet nesustodavo ieškoti tankiuose krūmuose: ji stebėjo, kaip krenta šviesa, gula šešėlis, ką sako intuicija. Iki pat vakaro ji ėjo, sukiodamasi tarp aukštų medžių, skverbdamasi pro neįžengiamus sąžalynus. Ir po septynių valandų, jau svarstydama, ar dar ne metas sustoti nakčiai po kokiu krūmu, apsiklojus nuo uodų apsiausto draiskanomis, Triša išėjo į kitos didelės miško laukymės pakraštį. Viduryje styrojo trys į skirtingas puses pakrypę stulpai. Ant vieno karojo sutrešę vartai. Už jų į pietus driekėsi dvi vėžės, apaugusios žole ir saulutėmis: apleistas kelias, kuriuo gabeno mišką.

Triša lėtai praėjo pro vartus iki tos vietos, kur prasidėjo kelias (arba baigėsi, priklauso nuo to, į kurią pusę trauki). Pastovėjo, po to atsisėdo ant žemės ir nuslinko viena vėže. Skruostais vėl nubėgo skaidrūs upeliukai. Per aukštą žolę vaikas persirangė į kitą vėžę. Pašliaužė ja it neregė, nieko nematydama priešais save, šaukdama pro ašaras: “Kelias! Kelias! Aš radau kelią! Ačiū tau, Viešpatie! Ačiū tau, Viešpatie! Ačiū tau už šitą kelią!”

Pagaliau sustojo, nusitraukė kuprinę, išsitiesė griovyje. Išmuštas ratų, galvojo Triša ir juokėsi pro ašaras. Po kurio laiko apsivertė ant nugaros ir pažvelgė į dangų.

## Aštuntasis kėlinys

Po kelių minučių Triša atsistojo. Dar valandą traukė keliu, kol sutemo. Iš vakarų, pirmą kartą nuo tos dienos, kai ji pasiklydo, atsirito griaustinis. Pirmosiomis dienomis Triša būtų dairiusis medžio su tankia lapija, kad pasislėptų nuo lietaus. Po laja ji permirko tik per liūtį. Bet dabar tokie niekai jai nerūpėjo.

Ji sustojo tarp vėžių, jau rengėsi nusiimti kuprinę, kai pastebėjo priekyje kažką didelį. Kažką iš žmonių pasaulio. Stačiais kampais. Vėl užsimetė rankenas, perėjo į dešinę kelio pusę ir atsargiai nusėlino į priekį, prisimerkusi kaip trumparegis, kuriam savigarba neleidžia nešioti akinius. Vakaruose vėl sugriaudėjo, kiek garsiau.

Ten buvo sunkvežimis, tiksliau, sunkvežimio kabina, ratais įaugusi į žemę. Ilgą kapotą apraizgė miško vijokliai. Vienas sparnas buvo nukritęs, ir Triša pamatė, kad sunkvežimis be variklio. Pastarojo vietą užėmė paparčiai. Kabina paraudo nuo rūdžių, pakrypo į šoną. Priekinį stiklą žmonės išsinešė, o štai sėdynės liko, kad ir nupuvusiais ar pelių sugraužtais apmušalais.

Vėl pagrūmojo perkūnas, jį lydėjo žaibas, nutvieskęs debesis, kuriuos frontas sparčiai ginė ant

Trišos, rydamas pirmąsias žvaigždes.

Mergaitė nulaužė šaką, įlipo pro priekinio stiklo skylę ir kelis kartus smarkiai pliaukštelėjo per sėdynę. Pakilo dulkių debesis, kabina it dūmų prisipildė. Burundukų pulkelis metėsi laukan, tarkšdamas su nepasitenkinimu. Jie ritosi nuo pakojų, traukėsi pro langelį kabinos gale.

- Visiems palikti laivą! - sukomandavo Triša. - Susidūrėme su ledkalniu. Moterys ir burundu... - Ji įtraukė dulkių ir užsikosėjo. Užsitęsęs priepuolis privertė mergaitę atsisėsti ant žemės, godžiai gaudyti burna orą. Triša nutarė kabinoje nemiegoti. Ji nebijojo nei likusių burundukų, nei gyvatės (jeigu kabinoje įsikūrė burundukai, gyvačių nėra nė kvapo), bet ji netroško aštuonias valandas kvėpuoti dulkes ir be paliovos kosėti. Žinoma, būtų gera nakvoti po tikru stogu, tačiau kaina pernelyg didelė.

Pro krūmus Triša nulindo gilyn į mišką, atsisėdo po didele egle, sukrimto kelis riešutėlius, atsigėrė vandens. Maisto ir vandens atsargos sparčiai seko, bet ji jautėsi per daug pavargusi, kad imtų dėl to jaudintis. Juk rado kelią, o tai svarbiausia. Seną, užmirštą, bet šitas kelias vis tiek turėjo kur nors išvesti. Žinoma, jis galėjo dingti kaip ne sykį nutiko su upeliais, bet prieš naktį nesinorėjo apie tai galvoti. Prieš naktį Triša troško tikėtis, kad šitos vėžės neapvils.

Naktis pasitaikė karšta ir tvanki, drėgno Naujosios Anglijos karščio pranašė. Triša nusibraukė prakaitą nuo murzino kaklo, nupūtė plaukus nuo kaktos, užsimaukšlino kepuraitę ir atsirėmė nugara į kuprinę. Pagalvojo, gal vertėtų išsitraukti ausinuką, bet atsisakė tos minties: jeigu sumanys pasiklausyti reportažo iš Vakarų pakrantės, tikriausiai užmigs ir nusodins baterijas, nes jau-

tėsi labai pavargusi.

Ji pasislinko žemiau, kad kuprinė liktų po galva vietoj pagalvės. Mergaitę apėmė neapsakomo pasitenkinimo jausmas. “Ačiū, Viešpatie”, - sušnibždėjo ji ir po trijų minučių jau kietai miegojo.

Pabudo ji po kokių dviejų valandų, kai pro spyglių stogą prasiskverbė pirmieji šalto lietaus lašai ir kaptelėjo jai ant veido. Akimirksniu griaustinis perskėlė pasaulį į dvi dalis, ir Triša atsisėdo. Stipraus, beveik uraganinio vėjo laužomi traškėjo ir dejavo medžiai. Žaibas protarpiais ištraukdavo juos iš tamsos lyg juodai baltą laikraščio nuotrauką.

Triša atsistojo, atmetė plaukus nuo akių, krūptelėjo, kai sugriaudėjo tiesiai virš galvos ir valandėlei apkurtino. Buvo akivaizdu, jog per tokią liūtį ji kiaurai permirks, nepadės jokie medžiai. Stvėrusi kuprinę, Triša ėmė brautis pro krūmus prie sunkvežimio kabinos. Bet nežengusi nė trijų žingsnių užsikosėjo, nejausdama rankas ir veidą plakančių plonų šakelių. Kažkur girioje garsiai triokštelėjo virstantis medis.

Žvėris artinasi prie jos, atstumas iki jos vis mažėja.

Vėjas pakeitė kryptį, kliūstelėjo į veidą šalto lietaus, ir Triša užuodė žvėries kvapą: aštrų, nemalonų, primenantį narvus zoologijos sode. Tik dabar apie narvą nebuvo ir minties.

Triša vėl pasuko kabinos link, atkišusi priešais save ranką, kad šakos nepliaukšėtų per veidą, o antrąja prilaikė “Red soks” kepuraitę. Žolė vijosi apie kulkšnis, ir kai Triša išėjo iš miško į savo kelią (ji laikė jį savu), tuojau buvo perlieta it iš kibiro.

Mergaitė pasiekė atviras vairuotojo duris, kur stiklo vietoj vijosi vijokliai, ir tada plykstelėjo žaibas,

nudažydamas viską violetiniais tonais. Tą akimirką pamiškėje, kitoje keliuko pusėje Triša pamatė stovint kažką didelį. Nuožulnūs pečiai, juodos akys, didelės ausys, styrančios it ragai. Gal tai ir buvo ragai. Ten buvo ne žmogus. Ir, nusprendė Triša, ne žvėris. Prie kelio, merkiamas lietaus, stovėjo jos dievas. Dievas, kuriam atstovavo vapsvagalvis vienuolis.

- NE! - suriko Triša, šaudama kabinon, nepastebėdama dulkių debesies, pakilusio nuo sėdynės, nejausdama koktaus supuvusių apmušalų kvapo. - NE! PASITRAUK! EIK IR PALIK MANE RAMYBĖJE!

Jai atsakė griaustinis. Atsakė lietus, užbarbenęs į stogą. Triša užsidengė veidą rankomis, susirietė į kosintį ir drebantį kamuoliuką. Ir, kol neužmigo, laukė, kada jis įlįs į kabiną.

Mergaitė miegojo kietai, kiek pajėgė prisiminti, nieko nesapnavo. O akis atmerkė jau įdienojus. Rytas buvo šiltas, giedrame danguje švietė saulė, medžiai tviskėjo ką tik nuplautais lapais, žolė pasistiebė, džiugiai suokė paukšteliai. Nuo šakelių ir lapų kapsėjo paskutiniai lašai. Kai Triša žvilgtelėjo prie priekinio stiklo ertmę, vos neapako nuo saulės, kurią atspindėjo vienoje vagoje telkšanti bala. Ji prisidengė akis ranka, prisimerkė. Žalia žolė, žalias miškas, mėlynas dangus, jokių dievų.

Sunkvežimio kabina, kad ir be stiklų, apsaugojo ją nuo lietaus. Vandens prisirinko ant grindų prie pedalų, sušlapo kairė rankovė, ir tiek. Jeigu ir kamavo kosulys per miegą, ne per daug smarkiai, nes ji nepabudo. Tiesa, gerklę perštėjo, užgulė nosį, bet Triša tikėjosi nuo to išsivaduoti išsigavusi iš šitos dulkinos kabinos.

*Praėjusią naktį jis čia buvo. Tu jį matei.*

Ar tikrai? Nejaugi išties matė?

*Jis atėjo pas tave, norėjo pasiimti. Po to tu įsirangei į kabiną, ir jis nutarė palikti tave ramybėje. Nežinia kodėl, bet taip jau atsitiko.*

O gal ir nebuvo. Gal viskas pasivaideno. Taip nutinka, kai jau nemiegi, bet dar nesi visai pabudusi. Maža kas galėjo pasidingoti, kai virš galvos daužosi griaustinis, dangų karpo žaibai, šniokščia uraganinis vėjas, o lietus kliaukia siena. Ko tik nepamatysi tada.

Triša sugriebė kuprinę už kilpos ir nusirangė prie vairuotojo durelių, stengdamasi netraukti į plaučius sukeltų dulkių. Išlipo ant pakojo, nušoko žemėn, atsitraukė nuo kabinos per žingsnį (šlapias surūdijęs sunkvežimis tapo prinokusios slyvos spalvos) ir jau ketino užsimesti kuprinę ant pečių. Bet neužmetė. Skaisčiai švietė saulė, nustojo lyti, ji rado kelią... tačiau staiga ji pasijuto aklavietėje. Lyg užgriuvus nepakeliamai naštai. Žmogui velniažin kas gali pasivaidenti, jeigu staiga pabunda siautėjant audrai. Žinoma, gali. Bet tai, kas vieną akimirką atsivėrė jos akims, nebuvo galima priskirti iliuzijai.

Kol ji miegojo, kažkas nubrėžė platų ratą, raudamas žoles, krūmus. To rato centre buvo medkirčių palikto sunkvežimio kabina. Tą ratą ji aiškiai matė priešais save, juodos drėgnos žemės ratą, kertantį pievą ir krūmus. Krūmai ir jauni medeliai, anksčiau augę toje vietoje, riogsojo netoliese išrauti su šaknimis. Pasiklydusiųjų Dievas buvo atėjęs šią naktį ir nubrėžė apie ją ratą, lyg sakytų: "Laikykitės nuo jos atokiau, ji - mano, ji priklauso man."

## Pirmoji devintojo kėlinio pusė

Visą sekmadienį Triša keliavo po svilinančiais saulės spinduliais, dosniai liejamais iš žydro dangaus. Ryte drėgni miškai garavo, bet iki vidudienio visur jau buvo sausa. Saulė kepino negailestingai. Triša vis dar džiaugėsi, kad rado kelią, bet kur kas mieliau būtų ėjusi medžių šešėliais. Ji jautė, kad vėl kyla karštis, nuovargis prislegia pečius, paversdamas kiekvieną žingsnį žygdarbiu. Žvėris lydėjo ją, sekė, nesirodydamas iš girios, ir stebėjo. Jausmas, kad į ją žiūri, nepaliko Trišos nė minutei, nes žvėris nuo jos nesitraukė. Buvo miške dešinėje kelio pusėje. Porą kartų jai pasirodė, kad mato jį, bet greičiausiai palaikė juo šešėlį, kurį metė šakos. Žaibo plyksnyje ji pamatė augiau nei reikia. Kailis, didelės stačios ausys, masyvus kūnas.

Ir akys. Juodos, didelės, ne žmogaus akys. Kaip stiklinės, tik nuo to ne ramiau. Akys, žinančios apie jos buvimą.

Žvėris nepasitrauks, kol įsitikins, kad iš čia neištrūksiu, nusiminusi pagalvojo Triša. Jis to neleis. Jis neleis man iš čia pabėgti.

Jau po pietų ji pastebėjo, kad balos sparčiai džiūsta,

ir papildė vandens atsargas. Vandenį ji košė per nertinio medžiagą, po to išpildavo į gobtuvą, o tik tada į butelius. Vanduo vis tiek likdavo drumzlinas, tačiau mergaitė nesuko dėl to galvos. Jeigu miško vanduo būtų nuodingas, ji būtų mirusi tą dieną, kai paleido vidurius ir supykino. Didesnį susirūpinimą kėlė maistas. Prisipildžiusi butelius, ji suvalgė savo atsargas, pasilikusi tik kelias uogytes ir riešutėlius. Ryte, atrodo, teks nuo kuprinės dugno gramdyti priskretusias uogas, kaip kadaise, labai seniai, krapštė bulvių traškučių trupinėlius. Žinoma, pakeliui gali užtikti ką nors valgoma, tačiau per daug tuo nepasikliovė.

Kelias vinguriavo tarp medžių, kartais vėžės visai susilygindavo, kartais, priešingai, giliai smigo į žemę. Kur ne kur tarp vėžių augo krūmeliai. Triša palaikė juos mėlynėmis. Nes atrodė visai kaip tie krūmeliai, nuo kurių jos su mamyte vaikščiodamos po žaislinius Senfordo miškus prisirinkdavo pilnas pintines saldžių, sultingų uogų. Bet mėlynės prinoks tik po mėnesio. Matė ji ir grybų, bet valgyti juos nesiryžo. Mama nieko apie juos nepasakojo, mokykloje irgi apie juos nesimokė. Per pamokas jai pasakojo apie riešutus ir apie tai, kad negalima sėstis į nepažįstamų vyrų automobilį (nes kai kurie nepažįstamieji gali būti bepročiai), o ne apie grybus. Triša tik žinojo, kad suvalgęs nuodingą grybą žmogus ne šiaip numiršta, o miršta siaubingose kančiose. Beje, jai nebuvo sunku atsisakyti grybų. Apetitas dingo, vėl ėmė perštėti gerklę.

Apie ketvirtą po pietų Triša užkliuvo už sausuolio ir nuvirto ant šono. Bandė stotis - nesisekė, kojos virpėjo, pasidarė kaip švininės, nenorėjo nešti kūną. Ji nusimetė kuprinę (daug laiko sugaišo, kol išsipainiojo iš

kilpų), suvalgė paskutinius du ar tris buko riešutėlius, paskutiniu vos nepaspringo. Bet susiėmė, nepasiduodama šleikštuliui ištempė, kiek galėjo kaklą, ir du kartus nurijo seiles. O kad riešutai tikrai liktų skrandyje, užgėrė juos drungnu, drumstu vandeniu.

- "Red soks" laikas, - sumurmėjo ji ir išsitraukė ausinuką. Triša abejojo, ar pavyks surasti rungtynių reportažą, bet pamėginti nekenks. Vakarų pakrantėje pirma dienos, kitaip tariant, žaidimas tik prasidėjo. O šiandien komanda tikrai žaidžia.

FM diapazone ji nepagavo nieko, net muzikos. AM išsyk pataikė ant prancūziškai kleketuojančio žmogaus (jis ir kikeno vos ne po kiekvienos frazės). Bet 1600 bangoje, pačiam diapazono paribyje jai nusišypsojo laimė: iš ausinių pasiekė silpnas, tačiau pakankamai suprantamas Džojaus Kastiljonės balsas.

- Taip, Valentinas ruošiasi mesti... Garčapara muša... Nepaprastas smūgis! Kamuoliukas skrieja į tolimąjį aikštelės kampą! Bėgimas ratu! "Red soks" pirmauja du - nulis.

- Puiki pradžia, Nomarai, - sukrenkštė Triša, nepažindama savo balso, ir iškėlė į dangų sugniaužtą kumštį.

O'Liris nesugebėjo papildyti "Red soks" sąskaitos, kėlinys baigėsi tokiu pačiu rezultatu.

"Kur skambinsite, jeigu išdužo automobilio stiklas?" - suburkavo pažįstamas balsas iš tolimo pasaulio, kurį visomis kryptimis raižė keliai, kur visi dievai stengėsi likti už kulisų ir nelįsti į avansceną.

- 1-800, - pradėjo Triša. - 54...

Ir užsnūdo, nespėjusi baigti sakinio. Užmigo kietai, retsykiais pakosėdama. Kosulys kilo iš labai giliai. Per

penktąjį kėlinį kažkas išėjo į pamiškę ir pažvelgė į ją. Musės bei uodai sukosi ar tai apie snukį, ar grubų, it kirviu tašytą veidą. Blizgėjo abejingos, tuščios akys. Paskui ištiesė į Trišą leteną (ranką?) su aštriais lyg durklas nagais: ji - mano, ji priklauso man, ir pasitraukė į girią.

## Antroji devintojo kėlinio pusė

Vienu metu, baigiantis žaidimui Triša veikiausiai pabudo kelioms minutėms. Džeris Trupanas skelbė (bent jau jai taip pasigirdo), kad Sietlo "Monstrai" užėmė visas bazes ir Gordonas bando išgelbėti komandą.

- Tas atmušėjas tiesiog žvėris, - kalbėjo Trupanas, - ir pirmą kartą per šį sezoną Gordonas, atrodo, išsigandęs. Kurgi Dievas, Džojau? Dabar Tomui jo reikia, kaip niekad.

- Denvize, - atsakė Džojus Kastiljonė. - Kurgi daugiau?

Žinoma, kad susapnavo, kitaip ir negalėjo būti, tik į tą sapną įsipynė dalelė realybės. O kai Triša visai nubudo, paaiškėjo štai kas: saulė beveik nusileido, ji karščiuoja, ryti neapsakomai sunku, o radijas grėsmingai tyli.

- Tu užmigai įjungusi radiją, kvaile, - sugergždė Triša. - Ir reikėjo man būti tokiai bukai. - Ji pažiūrėjo į grotuvo viršų, vildamasi pamatyti raudoną ugnelę, tikėdamasi, kad netyčia pasuko nustatymo ratuką, kai vertėsi ant šono (nes pabudo perkreipta į šoną galva, nugulėtu kaklu), bet iš anksto žinodama, jog viltys bepras-

miškos ir raudonoji lemputė užgeso.

Ji bandė ramintis tuo, kad elementai vis tiek greitai būtų nusėdę, tačiau ašarų negalėjo sulaikyti. Radijas nebeveikia, ir ją užplūdo begalinis liūdesys. Tarytum praradus geriausią draugę. Vangiai, vos judindama rankas, ji sukišo grotuvą į kuprinę, užsegė ją ir užsimetė ant pečių. Joje nieko nebuvo, o svėrė visą toną. Kaip čia yra?

Tačiau aš ant kelio, priminė sau Triša. Ant kelio. Bet gęstant dar vienai dienai net ši maloni mintis negalėjo jos padrąsinti. Kelias-makelias, pagalvojo ji. Fortūna tarsi šaiposi iš jos. Taip nutinka, kai komandą nuo pergalės skiria vienas žingsnis ir kvaila kurio nors klaida vėjais paleidžia visų žaidėjų pastangas. Šitas kvailas kelias gali bėgti per miškus dar šimtą keturiasdešimt mylių, ir Triša nežinojo, kas jos laukia gale. Galbūt neįžengiami krūmai ar dar vienas liūnas.

Tačiau mergaitė vėl nužingsniavo tarp vėžių, sunkiai statydama kojas, nunarinusi galvą, nuleidusi pečius - nuo kurių taip ir taikėsi nuslysti kuprinės rankenos. Bet kažkaip vis dar laikėsi. Nežinia, ant ko.

Tačiau likus pusvalandžiui iki visiškos nakties viena kilpa visgi nuslydo, ir kuprinė pakibo ant peties. Triša net pagalvojo: gal tėkšti ją žemėn ir toliau keliauti be jos? Ko gero, būtų taip ir padariusi, jeigu ne paskutinė uogų saujelė, likusi ant dugno. Ir vanduo, nors ir drumzlinas, bet vanduo. Kurio kiekvienas gurkšnis malšino skausmą gerklėje. Todėl užuot atsikračiusi kuprinės, Triša nusprendė sustoti nakvynės.

Atsiklaupė tarp vėžių, lengviau atsidususi nusimetė rankeną nuo antro peties. Padėjo galvą ant kuprinės. Pažvelgė į juoduojantį siluetą miške, dešinėje nuo savęs.

- O tu laikykis atokiau, - prigrasė ji. - Nes paskambinsiu 1-800 ir iškviesiu gigantą*. Supratai mane?

Nepaprastasis žvėris ją išgirdo. Gal suprato, gal ir ne. Atsakymo Triša neišgirdo, bet jautė, kad jis netoliese. Tai vis dar laukia, kol ji prinoks? Augina joje baimę, kol ateis suėsti? Jeigu taip, tai žaidimas baigiasi. Baimės beveik neliko. Ji netgi pasvarstė, gal pašaukti žvėrį, pasakyti jam, kad ji labai pavargo ir jis gali ją ėsti, jeigu nori. Bet burnos nepravėrė. Išsigando, kad jis gali pasinaudoti kvietimu.

Triša atsigėrė vandens, nužvelgė dangų. Pagalvojo apie Borką-Kiborgą, kuris sakė, kad Tomo Gordono Dievui ji nerūpi. Nes užsiėmęs visai kitais reikalais. Triša tuo abejojo... tik čia Jo tikrai nebuvo, tai ji tiksliai žinojo. Matyt, Jis negalėjo jai padėti, greičiau - nenorėjo. Borkas-Kiborkas taip pat pasakė: "Reikia pripažinti, kad Jis karštas sirgalius. Nors ir ne visuomet serga už Bostono "Red soks".

Triša nusiėmė firminę beisbolo kepurėlę, nutrintą, permirkusią prakaitu, išteptą purvu bei žole, ir perbraukė pirštu per snapelį. Pats brangiausias jos daiktas. Tėtis paprašė Tomo Gordono pasirašyti ant jos, nusiuntęs į Fenvėjaus parką kartu su laišku, kuriame parašė, kad Tomas - mylimiausias jo dukrelės žaidėjas, ir Tomas (arba oficialus jo atstovas) išsiuntė kepuraitę Trišai su parašu ant snapelio firminiame voke. Ir dabar jai atrodė, kad neturi nieko geriau už šitą kepuraitę. Beje, visą jos turtą sudarė balos vanduo, rieškučios apdžiūvusių, beskonių uogų ir purvini drabužiai. Dabar užrašas išnyko; lietus ir purvini jos pirštai išterliojo rašalą, paslėpė

---

*Raidžių derinys telefono numeryje GIANT reiškia *gigantas* (ang.).

parašą po purvo sluoksniu. Bet jis buvo ant snapelio, nors ir tapo nematomas, nedingo be pėdsakų, kaip ir Triša neišnyko nuo žemės paviršiaus, bent jau kol kas.

- Viešpatie, jeigu tu negali būti “Red soks” sirgaliumi, pasirk už Tomą Gordoną. Juk gali tai padaryti? Ar gali?

Visą naktį ji tai nugrimzdavo į miegą, tai pabusdavo, it niuktelėta, įsitikinusi, kad Žvėris jau čia, išėjo iš girios ją suryti, tai tirtėjo visu kūnu. Su ja kalbėjosi Tomas Gordonas; kartą Triša pasikalbėjo ir su tėčiu. Jis pasirodė už jos nugaros ir paklausė, ar ji mėgsta makaronus. Triša atsigręžė, bet nieko nepamatė. Vėl meteoritai varpė dangų, bet mergaitė negalėjo tiksliai pasakyti, ar juos iš tikro matė, ar tik prisisapnavo. Kažkuriuo metu išsitraukė grotuvą vildamasi, kad elementai sukaupė energijos. Taip pasitaiko, jeigu leidi jiems pailsėti. Tačiau išmetė iš rankų nespėjusi patikrinti, ar užsidegė raudona lemputė, ir nebesurado žolėje, kad ir kaip stengėsi. Pagaliau rankomis apčiupinėjo kuprinę. Užsegta. Triša nutarė, kad ji nebuvo išsitraukusi ausinuko, nes neprisiminė, kad būtų tamsoje užseginėjusi kuprinę. Kokius dešimt kartų ji pratrūko kosėti, ir kosulys griebė vis giliau, krūtinės ląstoje. Kažkuriuo momentu ji atsistojo nusišlapinti, ir iš jos kliūstelėjo tokia karšta srovė, jog teko prikąsti lūpą, kad nesuriktų.

Naktis praslinko, kaip slenka naktys sunkiai sergantiems: laikas tai sustodavo, tai pašėlusiai skubėdavo. O kai ėmė busti paukšteliai, o virš medžių ėmė šviesti aušra, Triša nelabai norėjo tuo patikėti. Ji pakėlė rankas, apžiūrėjo purvinus pirštus. Jau buvo susitaikiusi su mintimi, kad neišgyvens dar vienos nakties, bet, atrodo,

pavyko.

Mergaitė pagulėjo, kol visai išbrėško. O kai jau galėjo matyti prieš ją kabantį uodų debesį, lėtai atsikėlė. Pastovėjo, norėdama įsitikinti, ar išlaikys kojos.

Jeigu atsisakys klausyti, šliaušiu, pagalvojo Triša. Bet šliaužti kol kas jai neteko: kojos laikė. Ji vėl pasilenkė paimti kurpinės, o atsitiesus priešais akis stojo juodų didelių musių eskadrilė. Po kurio laiko jos išsilakstė, ir vaikas galėjo užsimesti ant nugaros kuprinę.

Tada kilo nauja problema: į kurią pusę eiti? Kelias vienodas į abi puses. Triša atsistojo tarp vėžių, pažiūrėjo dešinėn, po to kairėn. Koja kažką užkliudė. Triša nuleido akis. Jos ausinukas, šlapias nuo rasos. Laideliai apsukti apie korpusą, ausinės įdubimuose. Vadinasi, naktį vis dėlto buvo išsitraukusi jį iš kuprinės. Patricija pasilenkė, pakėlė grotuvą ir įsmeigė į jį akis. Vėl imtis kurpinę, segti ją, dėti ausinuką? Pernelyg daug darbo, tas pat, kas nustumti kalną. Kita vertus, išmesti aparatą irgi ne išeitis - tai lyg prisipažinti pralaimėjus.

Triša pastovėjo kokias tris minutes, gal net daugiau, spoksodama į grotuvą. Ji smarkiai karščiavo, akys blizgėjo. Išmesti ar pasilikti? Ką nusprendei, Patricija? Sutinki imti puodų rinkinį ar tęsi žaidimą, bandysi išlošti automobilį, audinių kailinius, kelionę į Rijo? Ji pagalvojo, kad būdama Pito kompiuteriu dabar paleistų į ekraną bombikėmis apjuostą užrašą: “Programa padarė nepataisomą klaidą ir turi būti uždaryta”. Ta mintis prajuokino.

Tik juoką kaipmat pakeitė kosulys. Toks stiprus, kad net surietė mergaitę. Ir netrukus ji lojo it šuo, pasirėmusi delnais į kelius, nukarusiais priešais akis nešvariais plaukais. Tačiau mergaitė išsilaikė ant kojų, atsisakė minties sėstis ar atsigulti ant žemės. Priepuolis po

truputį nurimo, ir tada Triša suprato, kad gali prisikabinti ausinuką prie džinsų juosmens. Kitoje ausinuko pusėje turi būti kablys, pritaikytas kaip tik tam reikalui, ar ne? Žinoma, yra. Kaip ji galėjo apie tai pamiršti? Matosi, kad visai blogai su galva.

Triša jau prasižiojo sakyti: "Elementaru, mano mielas Vatsonai", - jos su Pepse retsykiais pasakydavo taip viena kitai, bet tada kažkas šilta nutekėjo apatine lūpa. Triša nusivalė ranka kraują, nuleido ranką ir pažvelgusi į delną išplėtė akis.

Kažką įsikandau burnoje, kai kosėjau, pagalvojo ji, bet iš karto suprato, jog neverta savęs apgaudinėti. Tas kraujas pakilo iš vidaus. Mintis buvo baisoka, ir baimė nuskaidrino protą. Vėl grįžo loginis mąstymas. Ji atsikrenkštė (labai atsargiai, kad vėl nepradėtų kosėti), nusispjovė. Seilės buvo skaisčiai raudonos. Dieve! Ji nieko negalėjo pakeisti, tačiau dingo paskutinės abejonės, kur jai eiti. Vakar vakare saulė nusileido iš dešinės pusės. Štai ir reikalinga kryptis. Dabar Triša nesuvokė, kaip jai išvis galėjo kilti toks klausimas.

Pamažėle, atsargiai, it ką tik išplautomis grindimis, Triša pajudėjo toliau. Netrukus viskas išsispręs, toptelėjo jai. Ši diena, gal netgi rytas - paskutinis mano šansas. Jėgų liko tiek mažai, jog po pietų tikriausiai neįstengsiu toliau eiti. Jeigu pavyks atsikelti po kitos nakties, bus stebuklas.

Stebuklų stebuklas. Kas mėgo taip sakyti: tėtis ar mama?

- O koks skirtumas? - sukrenkštė Triša. - Jeigu išsikapstysiu iš čia, turėsiu savo posakių.

Nuėjusi penkias ar šešias dešimtis pėdų į šiaurę nuo nakvynės vietos, Triša pastebėjo, kad tebeneša

ausinuką rankoje. Ji sustojo užkabinti kilpą už džinsų juosmens. Kelnės dabar laisvai kabėjo ant jos. Jeigu sulysiu dar porą svarų, mane priims į manekenes ir galėsiu demonstruoti prancūzų madas, pagalvojo ji. Mergaitė kaip tik svarstė, ką jai daryti su ausinėmis ir laideliais, kai ryto tylą perplėšė virtinė atokių pokštelėjimų: tarsi kas būtų traukęs sodos vandens balą pro milžinišką šiaudelį.

Triša aiktelėjo iš netikėtumo. Triukšmas nugąsdino ne tik ją. Sukarksėjo varnos, iš krūmų purptelėjo suglumęs fazanas.

Triša stovėjo išplėtusi akis, pamirštos ausinės kadaravo prie jos apdraskyto, purvino gurnelio. Ji pažino tą garsą - duslintuvo tratėjimą. Vadinasi, sunkvežimis. O gal ir motociklas. Priekyje kelias. Tikras kelias.

Taip magėjo pasileisti bėgti, bėgti, bėgti, bet ji jautė, kad negalima. Jeigu dabar imtų lėkti, vienu ypu išeikvotų energijos likučius. O tai būtų siaubinga. Nualpti arba mirti ten, kur girdisi duslintuvų pokšėjimas - tai tas pat, kas per paskutinį metimą neišlaikyti pergalės. Beisbole pasitaikydavo tokių košmarų, bet ji pasižadėjo sau, kad jai taip nenutiks.

Todėl Triša žingsniavo neskubėdama, atsargiai, taupydama jėgas, gaudydama ausimis variklių gaudimą, automobilių signalus. Tačiau ničnieko neišgirdo ir jau buvo pradėjusi galvoti, kad jai pasigirdo. Tačiau tas pokštelėjimas buvo toks aiškus...

Triša pakilo ant kalnelio, pažvelgė žemyn. Vėl užsikosėjo, lūpos nusidažė krauju, tačiau ji to nepastebėjo... net nepakėlė rankos nusivalyti kraują. Nes apačioje pamirštas keliukas, kuriuo ji taip ilgai traukė, atsirėmė į vieškelį.

Mergaitė atsargiai nusileido nuo kalniuko, atsistojo ant kelio. Kelias tas buvo neasfaltuotas - paprasta suplūkta žemė, tačiau nuolat važinėjamas, nes tarp vėžių neaugo žolė. Naujasis kelias atsirėmė į jos keliuką stačiu kampu ir driekėsi į vakarus bei rytus. Ir tada Triša priėmė teisingą sprendimą. Ji pasuko į vakarus, vien todėl, kad vėl ėmė mausti galvą ir ji nenorėjo pėdinti veidu į saulę... tačiau pasuko teisingai. Už keturių mylių nuo tos vietos, kur ji išėjo į vieškelį, miškus kirto 96 plentas, kuriuo retkarčiais pravažiuodavo lengvieji automobiliai, o dar dažniau - miškovežiai. Ir girdėjo vaikas vieno tokio monstro, traukiančio į Kemongusvilį, duslintuvo pokštelėjimą. Ryto tyloje tas garsas nukeliavo geras devynias mylias, kol pasiekė Trišos ausis.

Suvokimas, kad išsigelbėjimas arti, pridėjo Trišai jėgų. Dabar ji kulniavo šiek tiek greitėliau. O po keturiasdešimt penkių minučių išgirdo kažką, kas nepaliko abejonių apie...

*Veltui maitini save viltimi, tu tokiose vietose, kur gali pasigirsti, kas tik nori.*

Gal ir taip, tačiau...

Ji pakreipė galvą ant šono kaip šuo ant senų močiutės Makfarlend plokštelių, kurias ji saugojo palėpėje. Triša sulaikė kvėpavimą. Pajuto smilkiniuose tvinksint kraują. Girdėjo uodų zyzimą prie ausies... ir ne tik. Ji girdėjo šniokštimą. Kaip šniokščia asfaltu automobiliai. Labai toli, bet vis tiek.

Triša pravirko.

- Viešpatie, prašau, padaryk taip, kad man nesivaidentų, - sukuždėjo ji. - Viešpatie, prašau, padaryk...

Ir tuomet už nugaros kažkas sutraškėjo. Ne, ne vėjas. Kažkas brovėsi pro mišką, laužydamas šakas.

Kažkas nuvirto, veikiausiai su šaknimis išrautas medelis. Taip elgtis galėjo tik žvėris, tas pat neįprastas žvėris. Jis jai daug ką leido, nelietė jos, kol iki išsigelbėjimo liko vos žingsnis, netgi leido jai išgirsti eismo triukšmą, stebėjo, kaip sekasi ta sunki kelionė per miškus. Galbūt nustebęs, gal net su užuojauta, jeigu žinojo, kas tai yra. O dabar nutarė padėti tašką. Užteks žiūrėti, užteks laukti.

Iš lėto, pašiurpusi, bet ne išsigandusi, apimta savigarbos, Triša atsisuko veidu į Pasiklydusiųjų Dievą.

## Antroji devintojo kėlinio pusė: išlaikyti pergalę

Jis pasirodė iš kairės kelio pusės, ir Triša pagalvojo: "Tik tiek? Tai štai kas, pasirodo, mane sekė". Suaugę vyrai, išvydę *Ursus Americanus*, įmitusį juodą Šiaurės Amerikos lokį, sveriantį ne mažiau kaip keturis šimtus svarų, trypiantį paskutinius krūmus, kurie jį skyrė nuo vieškelio, persigandę būtų puolę bėgti, tačiau Triša tikėjosi išvysti ne lokį, o nakties pamėklę.

Prie tviskančio kailio prilipę lapai ir varnalėšos kibučiai, rankoje (taip, tai buvo ranka, bent jau jos rudimentas su nagais) laikė storos šakos gabalą su nugraužta žieve. Savotišką girios skeptrą. Jis išėjo į kelio vidurį, siūbuodamas į šonus. Kelias sekundes pastovėjo, taikydamasis prie kietos žemės, po to atsistojo ant užpakalinių kojų. Tada Patricija suprato, kad priešais ją ne lokys. Suprato, kad pirmasis spėjimas buvo teisingas. Ji matė priešais stovintį Pasiklydusiųjų Dievą, nors išvaizda jis šiek tiek panėšėjo į meškiną, kuris atėjo jos sielos.

Žvėris spigino juodomis akutėmis, tik tai buvo ne akys, o akiduobės. Jis pauodė orą, prisikišo prie nasrų

šakalį. Snukis prasižiojo, apnuogindamas dvi didžiulių, pažaliavusių dantų eiles. Įsikišo į nasrus šakos galą. Visai kaip vaikas kad čiulpia ledinuką, toptelėjo Trišai. Tada tyčia, kad parodytų mergaitei, su kuo ji turi reikalą, krimstelėjo dantimis ir padalino pagalį perpus. Giria apmirė, šaka trakštelėjo it kaulas. Taip pat sutraškės miške, kai jo nasruose atsidurs ne pagalys, o jos ranka, suprato Triša. Kai tas Žvėris nukąs dalį jos rankos.

Jis ištiesė kaklą, akutės žybtelėjo, ir Triša pastebėjo, kad apie jį sukiojasi toks pat uodų pulkas, kaip ir aplinkui ją. Ilgas jo šešėlis rytinės saulės spinduliuose kone siekė nuplyšusius mergaitės sportbačius. Juos skyrė vos šešiasdešimt pėdų.

Jis atėjo jos sielos.

Bėk, pašaukė Pasiklydusiųjų Dievas. Bėk nuo manęs, skubėk prie plento. Lokio kūnas nerangus, dar neprikaupė atsargų, išeikvotų per ilgą žiemą, o valgyti nelabai yra ką. Bėk. Galbūt aš padovanosiu tau gyvybę.

Taip, bėgu, pagalvojo Triša, ir tuoj pat pasigirdo senos akiplėšos balsas: "Tu negali bėgti, saldainiuk. Vos bestovi ant kojų".

Būtybė, panaši į lokį, stovėjo, nenuleisdama nuo jos akių, trukčiodama ausimis,vaikydama kraujasiurbius, kybančius virš galvos, tviskėdama kailiu. Patrumpintą pagalį ji tebelaikė kaulėtoje rankoje. Žandikauliai lėtai judėjo, iš narsų krito šapeliai. Dalis ant kelio, kiti lipo prie snukio. Iš akių kažkas tekėjo. O balose po jomis virė savas gyvenimas: uodai, musių bei uodų lervos ir dar galai žino kas raitėsi toje gyvoje sriuboje, primindama Trišai liūną, kurį jai pavyko perklampoti.

**Aš užmušiau elniuką. Aš sekiau tave. Aš apibrėžiau apie tave ratą. Bėk nuo manęs. Pasimelsk**

**savo kojoms, ir aš galbūt dovanosiu tau gyvybę.**

Girios tylėjo, apgaubusios juos šviežios žalumos aromatu. Oras, srūdamas į Trišos plaučius, draskė uždegimo apimtą gerklę. Padaras, primenantis lokį, abejingai spigino į ją iš septynių pėdų aukščio. Jo galva rėmė dangų, o nagai laikė žemę. Triša įdėmiai pažvelgė į tą būtybę iš apačios, ir suprato, ką privalo padaryti.

Baigti žaidimą pergale.

Tomas sakė jai, kad Dievas įjunko pasirodyti aikštelėje antroje devintojo kėlinio dalyje. Kokia pergalingo rezultato išlaikymo paslaptis? Įrodyti, kas aikštelėje geresnis. Galbūt tave įveiks... tačiau turi išmėginti viską.

Iš pradžių reikia apmirti. Išore pavirsti statula, o viduje visas jėgas sutelkti į kumštį. Įsiteigti, kad nors tave gali nurungti, turi padaryti viską, kas tavo jėgoms. Kad paskui ramia sąžine galėtum sau pasakyti: “Aš padariau viską, ką galėjau”.

- Ledinis vanduo, - išsprūdo mergaitei, ir būtybė, stovinti vidur kelio, pakreipė galvą kaip milžiniškas klausantis šuva. Triša pakėlė ranką, apsuko kepuraitę snapeliu į priekį, užsitempė ją ant kaktos. Taip ją nešioja Tomas Gordonas. Po to pasuko kūną taip, kad krūtinė žvelgtų į dešinį kelkraštį, ir atstatė į priekį kairę koją. Visą tą laiką ji nenuleido akių nuo lokio snukio, Žvėries akių, apie kurias zujo mašalai.

“Atomazga čia pat, - tokiais atvejais sakydavo Džojus Kastiljonė. - Patariu visiems užsisegti saugos diržus”.

- Ateik, jei jau pasirodei, - riktelėjo Triša lokiui. Ji nusiėmė nuo juosmens ausinuką, nuplėšė laidelius. Kartu su ausinėmis jie nukrito jai po kojomis. Ranka su gro-

tuvu užlindo už nugaros, ir Triša ėmė vartyti grotuvą pirštais, kad patogiau suimtų. - Mano gyslose ledinis vanduo, ir aš tikiuosi, kad sušalsi nuo pirmo kąsnio. Ateik, ožy! Smirdintis ožys!

Būtybė-lokys nušveitė lazdą, nusileido ant keturių kojų. Priekine letena drikstelėjo per suplūktą žemę it įsiutintas bulius, po to krypuodamas, bet stebėtinai greitai ėmė artintis prie Trišos. Jau pirmam žingsnyje prispaudė ausis, truputį prasižiojo. Mergaitės ausis pasiekė pažįstamas zirzimas, ne bičių, o vapsvų. Būtybė perėmė lokio pavidalą, bet tikroji jo esmė slypėjo viduje. O viduje ūžė širšės. Kitaip ir negalėjo būti. Ji jau buvo susitikusi su jo atstovu - vapsvagalviu vienuoliu juoda sutana.

**Bėk**, patarė jai būtybė, ir atstumas tarp jų sparčiai trumpėjo. Po kailiu judėjo galingi raumenys. Nagai ant žemės palikdavo gilius įbrėžimus. **Bėk, tai paskutinis tavo šansas.**

Tik paskutinis jos šansas buvo sugebėjimas suakmenėti, atitrūkti nuo aplinkos.

Triša, priėjusi prie rato ribos, sudėjo rankas. Grotuvas jau nebebuvo grotuvas, jis virto beisbolo kamuoliuku. Čia nebuvo Fenvėjaus tikinčiųjų, pašokančių vienu ypu Bostono beisbolo bažnyčioje. Tačiau ji sugebėjo apmirti ir susikaupti. Dabar ji suprato, ką jaučia Tomas Gordonas, kai stovi prie taifūno akies ribos, kur slėgis artėja prie nulio, visi garsai nuščiūva, ir tiems, kurie sėdi tribūnose, lieka tik prisisegti saugos diržus.

Pasirengimas mesti baigtas, ir Triša jautė, kaip plūsta jėgos į pečius. Tegu jis ją suės, tegu įveiks. Bet savo valia ji nepasiduos. Padarys viską, kad baigtų žaidimą pergale.

Ir jokiu būdu nebėgs.

Būtybė sustojo priešais ją. Ištempė kaklą, lyg norėtų pabučiuoti mergaitę. Akių nebuvo, tik du ratai, sklidini knibždančių vabzdžių, lervų, vikšrų. Jie čežėjo, raitėsi, stumdėsi, veržėdamiesi į kanalus, vedančius į smegenis. Kai prasivėrė nasrai, Triša pamatė, jog gerklė pilna vapsvų, sklidinų nuodų. Jos ropojo sukramtytais šipuliukais bei elniuko žarna, kuri šitam padarui atstojo liežuvį. Jo alsavimas - kokti pelkė. Ji tai matė, atmintis viską užfiksavo, o tada ji pažvelgė į lokio petį. Teisėjas davė signalą. Netrukus ji mes kamuolį, bet kol kas nekrustelėjo nė piršteliu. Ir toliau stovėjo kaip statula, nors jos kūnas jau rengėsi metimui. Tegu atmušėjas laukia, spėlioja, kada gi ji mes, nervinasi. Tegu ima abejoti: gal šįkart sukto metimo ir nebus?

Būtybė-lokys uostinėjo jos veidą. Iš šnervių tai pasirodydavo, tai vėl į jas sulįsdavo vabzdžiai. Uodai sukosi apie du veidus: vieną gauruotą, kitą - lygų. Būtybės veidas nuolatos keitėsi. Triša regėjo jame mokytojų ir draugų, tėvų ir brolio veidus. Tai galėjo būti žmogaus, kuris priėjęs pasisiūlys parvesti namo iš mokyklos, veidas. Nepažįstamasis - būk atsargi, mokė ją nuo pirmos klasės. Sakom - nepažįstamasis, galvojam - pavojus. Nuo jo dvokė mirtimi ir liga. Nuodingi viduriai zvimbė. Ne, čia tai jau ne Negirdimasis, pagalvojo Triša.

Būtybė vėl atsistojo ant dviejų kojų, pasverdėjo visai kaip lokys cirke, mostelėjo priekine letena... kol kas žaismingai, tik žaismingai, per kelis colius nuo jos veido. Juodų nagų mostas nupūtė plaukus nuo Trišos kaktos. Ji stovėjo pasiruošusi, žvelgė į lokio papilvę, į šviesią juostelę, kuri zigzagu-žaibu kirto juodą kailį.

**Pažvelk į mane.**

Ne.

**Pažvelk į mane!**

Lyg kokia nematoma ranka sugriebė mergaitę už smakro. Lėtai, nenoriai, bet nepajėgdama pasipriešinti, Triša pakėlė galvą. Pažiūrėjo į viršų. Pažvelgė į tuščias būtybės-lokio akis ir suprato, kad bet kokiu atveju mirties neišvengs. Vien drąsos neužtenka. Bet ką tai reiškia? Jeigu jos žinioje tik kruopelytė drąsos, ką tai reiškia? Vadinasi, metas sviesti kamuoliuką, baigti žaidimą.

Nejausdama, ką daro, lyg automatas Triša atitraukė kairę koją atgal, pastatė šalia dešinės, ir tada judesį perėmė visas kūnas. Ji pradėjo metimą; ne taip, kaip mokė tėtis galiniame namo kieme, kitaip, kaip ji išmoko stebėdama Tomą Gordoną per televizorių. Vėl žengė į priekį, pakėlė dešinę ranką prie ausies, po to užsimojo už galvos, toli už galvos, nes kitaip kamuoliukas neįgaus reikiamo greičio. O šitas metimas turi būti be priekaištų, kitaip pergalės nesitikėk. Būtybė-lokys atsitraukė per žingsnį. Gal akyse knibždantys sutvėrimai palaikė beisbolo kamuoliuką ginklu? Gal buvo netikėtas jos staigus, agresyvus judesys? Ji kilstelėjo ranką, žengė į priekį, nors jis tikėjosi, kad auka atsitrauks, o tada ims bėgti. Padaras kažką suurzgė. Ko gero, Trišos elgesys jį suglumino. Iš nasrų lyg garas išlėkė kelios širšės. Būtybė mostelėjo priekine letena, kad išlaikytų pusiausvyrą. Ir tą akimirką, kai lokys bandė išstovėti ant užpakalinių kojų, nugriaudėjo šūvis.

Vyrą, kuris atsidūrė miške tą rytą, pirmą žmogų, kurį Triša Makfarlend sutiko per paskutines devynias dienas, taip sukrėtė pamatytas vaizdas, kad jis net nemėgino meluoti policijai atsakydamas į klausimą, ko išėjo

į mišką su stambaus kalibro karabinu. Jis vardu Trevisas Herikas, nutarė nusišauti sau elnią, puikiai žinodamas, jog iki medžioklės sezono dar toli. Trevisas Herikas buvo iš tų žmonių, kuriems atrodo neverta leisti pinigus maistui, jeigu šio įmanoma gauti kitais būdais. O pinigus galima panaudoti įdomiau ir naudingiau: pavyzdžiui, nusipirkti už juos loterijos bilietų ir alaus. Šiaip ar taip, jo nepadavė į teismą, netgi neišrašė baudos, o jis nenužudė padaro, stovėjusio priešais mergaitę, kuri, jo nuomone, parodė nepaprastą drąsą.

- Jeigu ji būtų bent krustelėjusi, kai lokys priėjo prie jos, jis būtų sudraskęs ją į skutelius, - vėliau pasakojo Trevisas Herikas. - Tiesiog nesuprantama, kaip jis iš karto to nepadarė. Ji suakmenėjo, sakyčiau, virto statula, ir, matyt, sulaikė jį žvilgsniu kaip Tarzanas senuose filmuose apie džiungles. Aš pakilau ant kalniuko ir pamačiau juos abu. Stebėjau juos kokias dvidešimt sekundžių. Gal net minutę, - tokioje situacijoje niekad nežinai, kiek tiksliai laiko praėjo, bet šauti negalėjau. Pernelyg arti jie stovėjo. Aš bijojau pataikyti į mergaitę. O tada ji netikėtai puolė jį. Kažką laikė rankoje ir pasiruošė mesti it beisbolo kamuoliuką. Atliko metimą kaip tikras metikas. Tas jos judesys greičiausiai buvo lokiui visai netikėtas. Jis žengė atatupstas, prarado pusiausvyrą. Aš išsyk supratau, kad tai vienintelis šansas išgelbėti vaiką. Pakėliau karabiną ir šoviau.

Jokio teismo, jokios baudos. Už savo žygdarbį Trevisas Herikas tapo 1998 metų liepos ketvirtosios parado Grafton Hoče garbės svečias. Štai taip, o dar sakote - brakonierius.

Triša išgirdo šūvį ir iškart suprato, ką tai reiškia. Pamatė, kaip viena iš styrojusių ausų išlakstė mažais

skutukais nelyginant suplėšytas lapelis. Ji matė ne tik skutelius, bet ir raudonus lašelius, visai kaip mitčelos uogos, kurios ratu ištiško ant kelio. Ir tą akimirką ji pamatė, kad būtybė tapo paprastu lokiu su didelėmis stiklinėmis akimis, kuriose sustingo nuostaba. Galbūt jis visą laiką buvo paprastas lokys.

Tik širdies kertelėje Triša žinojo, kad yra ne taip.

Ji nestabtelėjo, jos judesį vainikavo metimas. Kamuolys pataikė lokiui tarp akių, ir Triša pamatė (štai ir tikėk po to, kad nebūna haliucinacijų), kaip iš jo iššoko du "Enerdžaizer" elementai.

- Trečias metimas! - riktelėjo Triša. Išgirdęs tą duslų, pergalingą šūksnį sužeistas lokys apsisuko ir kiek kojos nešė nuskuodė sau, palikdamas ant keliuko kraujo žymes. Nugriaudėjo antras šūvis, ir Triša išgirdo prašvilpiant kulką per pėdą nuo dešinės jos ausies. Ji pakėlė kelio dulkes per kelis jardus nuo žvėries, kuris kaipmat metėsi kairėn ir nėrė į mišką. Dar kelias sekundes ji matė virpančius lyg iš siaubo jaunus medelius. Netrukus ir šie nurimo. Lokys dingo.

Triša apsisuko, susverdėjo ir tada pamatė atbėgantį neaukštą vyrą žaliomis kelnėmis su atvartais, žaliais guminiais batais ir plačiais išblukusiais marškinėliais. Plikė, šonuose pečius siekiantys plaukai, maži saulėje blyksintys akinukai be rėmelių. Karabiną jis laikė vertikaliai, vamzdžiu į dangų it šuoliuojantis indėnas. Triša nė kiek nenustebo ant marškinėlių išvydusi Bostono "Red soks" emblemą. Naujojoje Anglijoje kiekvienas vyras turi bent vienerius tokius marškinėlius.

- Ei, mergaite! - pašaukė jis. - Po šimts, vaike, kaip tu? Dieve švenčiausias, čia gi buvo lokys, tau viskas gerai?

Triša žengė jo link. Sverdėdama.

- Trečiasis metimas, - pakartojo ji, bet žodžiai taip ir nepaliko liežuvio. Tą jėgų lašelį, kuris buvo likęs, ji išeikvojo paskutiniam šūksniui. Ir dabar nepajėgė net sušnibždėti. - Trečias metimas. Suktas mano metimas pakišo jam koją.

- Ką? - Vyras sustojo priešais ją. - Aš tavęs nenugirdau, mieloji, pakartok.

- Matėte? - Ji kalbėjo apie nepakartojamą metimą, metimą, kuris lėmė pergalę. - Ar matėte?

- Aš... aš mačiau. - Tiesą sakant, Trevisas nežinojo, ką tiksliai jis matė. Ir tas kelias sekundes, kurias mergaitė ir lokys stovėjo suakmenėję it paminklai, žvelgdami vienas į kitą, jam pasirodė, kad ten visai ne lokys, tik apie tai Trevisas Herikas niekam neprasižiojo. Žmonės žino, kad jis neatsisako išgerti, dar pagalvos, kad visai kuoktelėjo. O dabar priešais save jis matė mažą mergaitę, kuri vos besilaikė ant kojų, neapsakomai sulysusią, sudriskusiais, purvinais drabužiais. Jis neprisiminė, kuo ji vardu, bet žinojo, kas ji. Kurgi ne, keletą dienų jos nuotrauka nesitraukė iš televizoriaus ekrano, o ir per radiją apie ją nemažai kalbėjo. Jis tik negalėjo suprasti, kaip ji galėjo atsidurti taip toli šiaurės vakaruose, tačiau neabejojo dėl to, kas stovi prieš jį.

Trišos kojos sulinko, ir ji būtų nugriuvusi, jeigu Herikas nebūtų spėjęs sugauti. Tuo metu jo karabinas (350 kalibro "Kreg") iššovė prie pat Trišos ausies. Bet mergaitė nė nevirptelėjo. Pamanykite, šaudo.

- Jūs matėte? - vėl paklausė ji, negirdėdama savo balso, nežinodama, ar išvis kalba. Jai pasirodė, kad tas neaukštas vyras visiškai suglumęs, išsigandęs ir nelabai protingas, tačiau, atrodo, geras. - Suktas mano metimas

pakišo jam koją, matėte?

Jo lūpos sujudėjo, bet mergaitė nebeišgirdo atsakymo. Jis paguldė karabiną ant keliuko (seniai laikas, pagalvojo Triša), pakėlė ją ir apsuko taip greitai, kad jai ėmė svaigti galva. Ko gero, būtų supykinę, jeigu skrandis nebūtų tuščias. Ji užsikosėjo. Kosulio taip pat negirdėjo, nes po šūvio ausyse tebespengė, tačiau jis draskė jai gerklę ir krūtinę.

Ji norėjo padėkoti nepažįstamajam už tai, kad ją neša, kad atskubėjo jai padėti, tačiau norėjo jam pasakyti, jog ta būtybė-lokys atsitraukė dar nepasigirdus jo šūviui. Kad ji išvydo nerimą ir siaubą jo akyse, kai užsimojo mesti. Ji norėjo pasakyti šitam neaukštam vyrui, kuris bėgo su ja ant rankų, kažką svarbaus, labai svarbaus, bet jis smarkiai ją kratė, ji kosėjo, galva gaudė, ir Triša nežinojo, ar jai tai pavyko.

Ji vis norėjo pasakyti: “Aš padariau tai, išlaikiau pergalingą rezultatą”, - kai neteko sąmonės.

## Po rungtynių

Ji vėl buvo miške ir išėjo į jai pažįstamą laukymę. Viduryje, prie kelmo, kuris buvo ne kelmas, o stulpas su varžtu, įsuktu į viršutinį skersinį, stovėjo Tomas Gordonas. Jis tingiai sukiojo varžtą į šonus.

Aš jau regėjau šį sapną, pagalvojo Triša, bet priartėjusi prie Tomo pastebėjo vieną skirtumą: Tomas vilkėjo ne pilką, išvykų, aprangą, o baltą, kuria išeidavo į aikštę žaisdamas namuose, su ryškiu raudonu 36 numeriu ant nugaros. Vadinasi, rungtynės išvykoje baigėsi. "Red soks" grįžo į Fenvėjų, vėl žaidė namuose, išvykos baigėsi. Tik ji su Tomu vėl atsidūrė miške, laukymėje-ganykloje.

- Tomai? - droviai pašaukė ji.

Jis pažvelgė į ją, kilstelėjo iš nuostabos antakius. Jo pirštai, taip mikliai sukantys kamuoliuką, sukiojo aprūdijusį varžtą. Pirmyn, atgal, pirmyn atgal.

- Aš išlaikiau pergalingą rezultatą.

- Žinau, kad išlaikei. Tau puikiai sekėsi.

Pirmyn-atgal, pirmyn-atgal. Kur skambinsite, jeigu jums suluš varžtas?

- O kas buvo iš tikrųjų?

- Viskas, - atsakė jis, lyg realybės ir vaizduotės santykis būtų nereikšmingas. Po to pakartojo: - Tau puikiai sekėsi.

- Aš kvailai pasielgiau pasitraukusi iš tako, ar ne?

Tomas Gordonas nustebęs pažvelgė į ją, po to ranka, kuria nesukiojo varžto, kilstelėjo kepuraitės snapelį. Nusišypsojo. Jis atrodydavo toks jaunas su šypsena!

- Nuo kokio tako?

- Triša? - moters balsas, už nugaros. Panašus į mamytės, bet iš kur ji miškuose?

- Ji tikriausiai jūsų negirdi. - Dar vienas moteriškas balsas, nepažįstamas.

Triša atsisuko. Miškai temo, medžiai susiliejo vienas su kitu, virsdami juoda dėme. Dėmėje kažkas krustelėjo, ir Triša pajuto smilktelint baimę. Vapsvagalvis dvasiškis, toptelėjo jai. Tai tas vapsvagalvis, jis grįžta.

Ir tuomet Patricija suprato, jog viską sapnuoja, ir baimė ištirpo. Ji pažiūrėjo į Tomą, bet jo taip pat neberado. Pievelėje liko tik stulpas su varžtu, o ant žolės, prie stulpo, striukė, kokiomis beisbolininkai eina mankštintis, su užrašu “GORDONAS” ant nugaros.

Ji išvydo jį kitame laukymės gale, skaisčiai baltą tašką žaliame fone.

- Triša, koks Dievo įprotis? - šūktelėjo jis.

Pasirodyti aikštėje antroje devintojo kėlinio pusėje, norėjo atsakyti ji, bet iš lūpų neišsprūdo nė žodis.

- Žiūrėkite. - Mamos balsas. - Jos lūpos sukrutėjo!

- Triša? - Pitas, nepaprastai susijaudinęs, bet su viltimi. - Triša, tu pabudai?

Ji atsimerkė, ir girios nugrimzdo tamsoje, kurios ji jau negalės atsikratyti... Nuo kokio tako? Ji guli ligoni-

nės palatoje. Kažkas styro jos nosyje. Kažkas, lyg kažkoks vamzdelis, driekiasi iki rankos. Ant krūtinės, atrodo, užvertė kažką sunkaus. Prie lovos stovėjo jos tėvas, mama, brolis. Už jų - baltai vilkinti medicinos sesuo, kuri ir pasakė: "Ji tikriausiai jūsų negirdi."

- Triša, - pašaukė ją mamytė. Ji verkė. Triša matė, kad verkia ir Pitas. - Triša, mergaite mano. - Ji paėmė Trišos ranką, kuri nebuvo pritaisyta prie lašinės.

Triša bandė nusišypsoti, tačiau netruktelėjo net apsunkusios lūpos kamputis. Ji pakreipė žvilgsnį ir pamatė savo firminę "Red soks" beisbolo kepuraitę, gulinčią ant staliuko prie lovos. Per snapelį nutyso murzinai pilka juosta. Kadaise ten buvo Tomo Gordono parašas.

Tėtuk, bandė sulementi Triša, bet tik užsikosėjo. Kosėjo ne kažin kiek, bet suskaudo taip, kad susirietė.

- Nesistenk kalbėti, Triša, - sudraudė medicinos sesuo, ir iš jos tono mergaitė suprato, kad tuoj artimuosius išprašys iš palatos. - Tu sergi. Tau plaučių uždegimas. Abipusis.

Jos mamytė, regis, to neišgirdo. Ji jau sėdėjo ant lovos ir glostė mergaitės ranką. Ji neraudojo, bet ašaros ritosi skruostais. Pitas stovėjo greta jos ir taip pat tyliai verkė. Jo ašaros sujaudino Trišą labiau, nei verkianti mama. Už jo, prie kėdės, stovėjo tėtis.

Dabar Triša nesistengė kalbėti, tik sugavo akimis tėvelio žvilgsnį ir lūpomis aiškiai ištarė: "Tėtuk!"

Jis pasilenkė prie jos:

- Kas, širdele? Ko tu nori?

- Manau, užteks, - įsikišo medicinos sesuo. - Padažnėjo širdies plakimas, nuo susijaudinimo gali pakilti temperatūra, o mums to visai nereikia. Todėl noriu jus paprašyti...

Mamytė atsistojo:

- Mes mylim tave, Triša. Ačiū Dievui, tu išgelbėta. Mes būsim netoliese, o dabar tau reikia pamiegoti. Lari...

Bet tėtis net nepasisuko į Kvilą. Pasilenkęs virš lovos jis įdėmiai sekė dukters veidą:

- Ko nori manęs paprašyti, Triša? Ko tau reikia?

Ji pažvelgė į kėdę, į tėtį, vėl į kėdę. Jo veide pasirodė nuostaba, ir mergaitė jau nesitikėjo, kad jis supras, ko ji nori, bet netrukus jis nusišypsojo. Apsisukęs pakėlė nuo kėdės kepuraitę, pamėgino užmauti ją dukrai ant galvos.

Triša pakėlė ranką, kurią glostė mama. Ranka svėrė toną, tačiau vaikas sugebėjo ją pakelti. Išskėtė pirštus, sugniaužė, vėl išskėtė.

Tėtis prikišo kepuraitę prie rankos, o kai jos pirštai suspaudė snapelį, pabučiavo juos. Tada ir Triša pravirko be garso, kaip mama su broliu.

- Na, užteks, - susigriebė medicinos sesuo. - Dabar jau tikrai metas. Prašyčiau...

Triša pasižiūrėjo į moterį ir papurtė galvą.

- Kas? - paklausė medikė. - Kas dar? O Dieve!

Triša iš lėto perėmė kepurę į ranką, nuo kurios driekėsi žarnelė. Pažvelgė į tėtį, įsitikino, kad jis įdėmiai ją seka. Ji siaubingai pavargo. Netrukus užmigs. Bet kol kas negalima miegoti. Negali užmigti, nepasakiusi to, kas reikia.

Tėvas žiūrėjo nemirksėdamas. Gerai.

Trišos dešinės rankos pirštai atsidūrė ant kepuraitės snapelio. Mergaitė sugavo tėčio žvilgsnį, žinodama, kad tik jis galės ją suprasti, išversti jos gestus į žmonių kalbą, suprantamą kitiems.

Triša pabarbeno pirštų pagalvėlėmis per snapelį, o tada iškėlė smilių į lubas.

Šypsena, kuri nušvito tėčio veide, pasakė jai, kad tikslas pasiektas. Triša užmerkė akis ir užsnūdo žinodama, kad ją suprato.

Ji išlaikė pergalingą rezultatą.

Žaidimas baigtas.

## Autoriaus pabaigos žodis

Pirma, leidau sau šiek tiek pakoreguoti "Red soks" 1998 metų sezono rungtynių kalendorių... bet, užtikrinu jus, nedaug.

Egzistuoja tikrasis Tomas Gordonas, kuris, po teisybei, yra Bostono "Red soks" komandos metikas-finišininkas, bet šitos istorijos Gordonas - išgalvotas personažas. Jeigu atsiranda išgarsėjusio žmogaus sirgalių (arba gerbėjų), tai jie mato ne patį žmogų, o kažkokį išgalvotą, jų pačių susikurtą personažą. Žinau tai iš savo paties patirties. Jeigu tarp tikrojo Gordono ir figūros, sukurtos Trišos, yra kas nors bendra, tai tas finalinis gestas: kai "Red soks" pavyksta laimėti, jis iškelia į dangų atkištą dešinės rankos smilių.

1998 metais Tomas Gordonas, pravardžiuojamas Flešu, atvedė komandą į pergalę keturiasdešimt ketveriose rungtynėse - tai geriausias rezultatas Amerikos lygoje. Beje, keturiasdešimt trejas rungtynes iš eilės, o tai jau Amerikos lygos rekordas. Tačiau sezoną Gordonas baigė nesėkmingai. Kaip sakė Borkas-Kiborgas, Dievas, ko gero, sporto sirgalius, tik, atrodo, serga ne už

“Red soks”. Per rungtynes išvykoje su “Indėnais” Tomui Gordonui nepavyko išlaikyti pergalės. “Red soks” pralaimėjo vienas - du. Tai buvo pirmosios rungtynės, kurių per paskutinius penkis mėnesius nesugebėjo išgelbėti Gordonas, bet jomis “Red soks” baigėsi 1998 metų sezonas. Visa tai nesumenkina Gordono nuopelnų. Be keturiasdešimt ketverių jo išgelbėtų rungtynių, “Red soks” būtų baigę čempionatą ketvirti savo divizione. O taip, tame sezone jie laimėjo devyniasdešimt vienerias rungtynes ir 1998 metais užėmė antrąją vietą Amerikos lygos čem-pionate. Tačiau yra patarlė, su kuria tikriausiai sutiks dauguma metikų-finišininkų, tokių, kaip Tomas Gordonas: kartais tu valgai lokį... kartais lokys valgo tave.

Kitaip sakant, ne kas dieną gera diena.

Visa tai, ką valgė Triša, kad liktų gyva, iš tiesų auga Naujosios Anglijos šiauriniuose miškuose. Jeigu ji nebūtų miesto mergaitė, būtų sugebėjusi rasti ir daugiau: riešutų, valgomų šaknelių, švendrų. Mano bičiulis Džojus Floidas padėjo man susidoroti su tais augalais. Džojus ir pasakė, kad jaunų, tai yra, valgomų, šakio šakniastiebių galima aptikti šiaurinių miškų pelkėse birželio pradžioje.

Miškai tikri. Jeigu sugalvosite paklaidžioti po juos per atostogas, pasiimkite kompasą, tikslius žemėlapius... ir stenkitės neišklysti iš tako.

STIVENAS KINGAS<br>Longbout Ki, Florida<br>1998 vasario 1 diena.

## PRIEŠPIEČIAI GOTHAMO KAVINĖJE

VIENĄ dieną aš grįžau namo iš biržos, kurioje dirbau, ir radau laišką - tiesą sakant, greičiau žinutę - nuo savo žmonos ant valgomojo stalo. Jame buvo rašoma, kad ji mane palieka, kad jai reikia šiek tiek laiko pabūti vienai, ir kad jos terapeutas* su manimi susisieks. Aš atsisėdau ant kėdės tame stalo gale, kuris yra virtuvėje, ir skaičiau šią žinutę vėl ir vėl, negalėdamas tuo patikėti. Kiek prisimenu, vienintelė aiški mintis, atėjusi į galvą per sekantį pusvalandį ar panašiai, buvo: *Aš net nežinojau, kad tu* turi *terapeutą, Diana.*

Po kurio laiko aš pakilau, įėjau į miegamąjį ir apsidairiau. Visi jos drabužiai buvo dingę (išskyrus juoko dėlei kažkieno jai padovanotą megztinį su priekyje blizgančiais karoliukais išsiuvinėtais žodžiais TURTINGA BLONDINĖ), o kambarys atrodė juokingai sujauktas, lyg ji būtų kažin ko jame ieškojusi. Aš patikrinau, ar ji nieko nepaėmė. Kai aš tai dariau, mano rankos buvo šaltos ir nutolusios, lyg būtų prifarširuotos šaldančių vaistų. Kiek supratau, viskas buvo savo vietoje. Aš negalėjau tikėtis nieko kito, ir vis dėlto kambarys atrodė kažkaip juokingai, lyg ji būtų ištampiusi jį, kaip kartais

---

* Turimas omenyje psichoterapeutas.

susinervinusi tampydavo savo plaukų galiukus.

Aš grįžau prie valgomojo stalo (kuris iš tikrųjų buvo viename gyvenamojo kambario gale; tai tebuvo keturių kambarių butas) ir dar kartą perskaičiau tuos šešis sakinius, kuriuos ji paliko. Ten buvo tie patys žodžiai, bet žiūrėjimas į keistai sutaršytą miegamąjį ir pustuštę spintą vertė mane patikėti tuo, kas rašoma. Ta žinutė buvo šaltai atliktas darbelis. Lapelio apačioje nebuvo jokių "Su meile" ar "Sėkmės", ar bent "Su geriausiais linkėjimais". "Pasirūpink savimi" buvo šilčiausi žodžiai. Tiesiog po jais ji brūkštelėjo savo vardą.

*Terapeutas*. Mano akys vis slysčiojo šiuo žodžiu. *Terapeutas*. Pamaniau, kad turėčiau būti patenkintas, jog tai nebuvo *advokatas*, tačiau patenkintas nebuvau. *Viską išgirsi iš Viljamo Humboldto, mano terapeuto.*

- Išgirsk šitai, saldus pyragėli, - pasakiau tuščiam kambariui ir nusiperdžiau. Priešingai, negu tikėjausi, tai nenuskambėjo nei kietai, nei juokingai, o veidas, kurį pamačiau veidrodyje kitame kambario gale, buvo blyškus kaip popierius.

Aš įėjau į virtuvę, prisipyliau stiklinę apelsinų sulčių ir keldamas ją prie lūpų trenkiau į grindis. Sultys išsilaistė ant žemesnių spintelių, o stiklinė sudužo. Aš žinojau, kad įsipjausiu, jei bandysiu surinkti duženas - mano rankos drebėjo - bet aš surinkau jas vis tiek ir įsipjoviau. Dviejose vietose, bet negiliai. Aš vis dar galvojau, kad tai tik pokštas, bet pamažu supratau, jog ne. Diana nebuvo pokštininkė. Bet esmė buvo ta, kad aš to nenujaučiau. Aš negalėjau rasti rakto. Koks terapeutas? Kada ji matėsi su juo? Apie ką ji kalbėjo? Ką gi, pamaniau, kad žinau, apie ką ji kalbėjo - apie mane. Turbūt tuos niekus apie tai, kaip aš visada pamiršdavau nuleisti klozeto žiedą, po to kai nusišlapindavau, kaip aš

norėdavau oralinio sekso varginantį skaičių kartų (kiek kartų vargina? - aš nežinau), kaip aš nepakankamai domėjausi jos darbu leidykloje. Kitas klausimas: kaip ji galėjo kalbėti apie intymiausius savo vedybų aspektus su vyru, vardu Viljamas Humboldtas? Jo vardas skambėjo taip, lyg jis būtų fizikas Kalteke* ar galbūt užpakalio trynikas Lordų rūmuose.

Ir dar buvo Klausimas Su Superprizu: Kodėl aš nežinojau, kad *kažkas* vyksta? Kaip aš galėjau užsirauti ant to, kaip Sonis Listonas** ant Kasijaus Klėjaus*** žymiojo šešėlinio smūgio viršun sulenkta ranka? Ar tai buvo bukaprotiškumas? Nejautrumas? Beslenkant dienoms aš vis galvojau apie pastaruosius šešerius ar aštuonerius mūsų santuokos mėnesius, kuri iš viso truko dvejus metus, ir nusprendžiau, kad man tinka abu apibūdinimai.

Tą naktį aš paskambinau jos giminėms Paund Ridže ir paklausiau, ar Diana ne pas juos. "Ji pas mus, bet nenori su tavimi kalbėtis", - atsakė jos motina. "Daugiau neskambink". Telefonas išsijungė mano ausyje.

◆◆◆

Po dviejų dienų man į darbą paskambino garsusis Viljamas Humboldtas. Užsitikrinęs, kad tikrai kalba su Stivenu Deivisu, jis iš karto pradėjo vadinti mane Stivu. Jums gali pasirodyti, kad tuo sunkoka patikėti, bet

---

* (angl. *Caltech*) Kalifornijos technologijos institutas.

** (angl. *Sonny Liston*) 1962-1964m. pasaulio bokso čempionas sunkiasvorių klasėje.

*** (angl. *Cassius Clay* ) 1964-1967m. pasaulio bokso čempionas sunkiasvorių klasėje.

vis dėlto tiksliai taip ir buvo. Humboldto balsas buvo švelnus, negarsus ir intymus. Jis vertė mane galvoti apie katę, murkiančią ant šilkinės pagalvėlės.

Kai paskui paklausiau apie Dianą, Humboldtas atsakė man, kad ji "pasielgė taip, kaip ir buvo tikėtasi", ir kai aš paklausiau, ar galėčiau pasikalbėti su ja, jis pasakė, kad jis įsitikinęs, jog tai būtų "kontrproduktyvu šiuo metu ir jos atveju". Tada, kas yra dar labiau neįtikėtina (bent jau mano nuomone), jis groteskiškai susirūpinusiu balsu paklausė, kaip aš jaučiuosi.

- Aš trykštu sveikata, - atsakiau. Aš sėdėjau prie stalo nuleidęs galvą, o mano kairė ranka suko garbaną ant kaktos. Mano akys buvo užmerktos, nes aš nenorėjau žiūrėti į šviesiai pilką savo kompiuterio ekrano akiduobę. Aš daug verkiau, todėl mano akys buvo tarsi pripiltos smėlio. - Pone Humboldtai ... tai *yra* pone, gal aš į jus taip kreipsiuosi, o ne daktare?

- Aš vartoju "pone", nors ir turiu tuos laipsnius.

- Pone Humboldtai, jeigu Diana nenori grįžti namo ir nenori kalbėti su manimi, ko ji tada *nori*? Kodėl jūs man paskambinote?

- Diana nori prieiti prie seifo, - atsakė jis savo švelniu, murkiančiu balseliu. - Jūsų bendro seifo.

Staiga aš supratau, kodėl miegamojo vaizdas buvo toks sujauktas, sutaršytas, ir pajutau pirmuosius ryškius pykčio pakilimus. Žinoma, ji ieškojo rakto nuo seifo. Ji susidomėjo mano mažąja sidabrinių dolerių, išleistų iki Antrojo pasaulinio karo, kolekcija, arba rožinio onikso žiedu, kurį ji nupirko man mūsų pirmųjų metinių proga (mes iš viso atšventėme tik dvejas)... bet seife dar buvo jai mano dovanotas deimantų vėrinys ir maždaug trisdešimties tūkstančių dolerių vertės laisvai keičiamų vertybinių popierių. Raktas buvo vasarnamyje

Adirondakse, prisiminiau. Paliktas ten netyčia, tiesiog iš užmaršumo. Aš palikau jį ant komodos viršaus, besivoliojantį tarp dulkių ir pelių išmatų.

Skausmas mano kairėje rankoje. Pažvelgęs žemyn, pamačiau savo ranką, suspaustą į kietą kumštį, ir tuomet atpalaidavau delną. Nagai delne išspaudė pusmėnulius.

- Stivai? - sumurkė Humboldtas. - Stivai, ar tu čia?

- Taip, - atsakiau. - Turiu jums pasakyti du dalykus. Ar pasiruošęs?

- Žinoma, - pasakė jis tuo savo murkiančiu balseliu, ir sekundei man iškilo keista vizija: Viljamas Humboldtas skriejantis per dykumą ant "Harley–Davidsono", apsuptas būrio Pragaro Angelų. Ant jo odinės striukės nugaros užrašyta: GIMĘS GUOSTI.

Vėl skausmas mano kairėje rankoje. Ranka vėl susigniaužė į kumštį kaip moliusko geldelės. Šį kartą, kai atgniaužiau kumštį, iš dviejų pusmėnuliukų, kurių iš viso buvo keturi, lėtai sunkėsi kraujas.

- Pirma, - pasakiau, - seifas liks uždarytas, pakol skyrybų teismo teisėjas jo neatidarys Dianos patikėtinio ir mano akivaizdoje. O tuo tarpu, niekas nesiruošia jo plėšti, ir tai pažadas. Nei aš, nei ji, - aš stabtelėjau. - Nei jūs, taip pat.

- Aš manau, kad jūsų priešiškas nusistatymas yra kontrproduktyvus, - tarė jis. - Ir jeigu jūs įsiklausytumėte į kelis paskutinius teiginius, Stivai, jūs pradėtumėte suprasti, kodėl jūsų žmona yra tokia emocionaliai sutriuškinta, taigi...

- Antra, - aš pertraukiau jį (štai kuo mes - priešiškieji žmonės - esame geri). - Aš pastebėjau, kad jūs intensyviai ir globėjiškai mane vadinate vardu.

Padarykite tai dar kartą, ir aš padėsiu ragelį. Padarykite tai dar kartą, kai kalbėsime ne telefonu, ir sužinosite, koks priešiškas gali būti mano nusistatymas.

- Stivai... Pone Deivisai... Man sunku patikėti...

Aš padėjau ragelį. Nuo tada, kai radau raštelį ant valgomojo stalo, prispaustą trimis jos raktais nuo buto, tai buvo pirmas dalykas, kurį padarius man pasidarė malonu.

◆◆◆

Tą popietę aš pasikalbėjau su draugu iš teisės departamento, ir jis man rekomendavo savo draugą, kuris užsiėmė skyrybų bylomis. Aš nenorėjau skyrybų - aš buvau įsiutęs ant jos, bet nekilo nė menkiausia abejonė, ar aš ją vis dar myliu ir noriu, kad ji sugrįžtų - bet man nepatiko Humboldtas. Man nepatiko Humboldto *idėja*. Jis mane nervino, jis ir jo murkiantis balselis. Manau, kad man labiau būtų patikęs nesąžiningas, bekompromisis advokatas, kuris paskambintų ir pasakytų: *Tu duodi mums tos užrakinamos dėžės raktą šiandien, dar prieš pasibaigiant mano darbo dienai, Deivisai, ir galbūt mano klientė sušvelnės ir nuspręs palikti tau šiek tiek daugiau, negu dvi poras apatinių ir tavo kraujo donoro kortelę - supratai?*

Tą aš būčiau supratęs. Antra vertus, Humboldtas jautėsi nedrąsiai.

Skyrybų advokatas Džonas Ringas kantriai išklausė mano sielvarto istoriją. Aš įtariu, kad didžiąją jos dalį jis ne kartą buvo girdėjęs anksčiau.

- Jeigu aš būčiau visiškai užtikrintas, kad ji nori skyrybų, manau, man būtų šiek tiek lengviau, - užbaigiau.

- Būkite visiškai užtikrintas, - tuojau atsakė Ringas. - Humboldtas yra tuščia vieta, pone Deivisai... Ir potencialiai pažeidžiamas liudininkas, jeigu reikalas pasiektų teismą. Aš neabejoju, kad jūsų žmona pirmiau nuėjo pas advokatą, o kai advokatas sužinojo apie pasimetusį seifo raktą, jis pasiūlė Humboldtą. Advokatas negali nueiti tiesiai pas jus; tai būtų neetiška. Grąžinkite raktą, mano drauge, ir Humboldtas išnyks iš paveikslo. Pasikliaukite manimi.

Beveik viskas, ką jis kalbėjo, praslydo man pro ausis. Aš susikoncentravau tik ties tuo, ką jis pasakė iš pradžių.

- Manote, kad ji nori skyrybų, - tariau.

- O taip, - atsakė jis. - Ji nori skyrybų. Tikrai nori. Ir po skyrybų ji nenori likti tuščiomis rankomis.

◆◆◆

Aš susitariau dėl susitikimo su Ringu kitą dieną, kad galėtume susėsti ir viską aptarti. Aš grįžau namo iš biuro taip vėlai kaip tik galėjau, kurį laiką pavaikščiojau pirmyn atgal po butą, tada nusprendžiau nueiti į kiną, bet negalėjau rasti filmo, kurį norėčiau pasižiūrėti. Pabandžiau įsijungti televizorių, bet taip pat neradau, ką žiūrėti, todėl dar šiek tiek pavaikščiojau. Ir staiga pajutau, kad esu miegamajame, stoviu prie atviro lango keturiolika aukštų virš gatvės ir svaidau visas savo cigaretes, netgi seną išsivadėjusį "Viceroys" pakelį iš paties mano rašomojo stalo viršutiniojo stalčiaus galo, tą pakelį, kuris ten gulėjo jau turbūt gerus dešimt metų - dar tada, kai aš net minties neturėjau apie tai, kad kažkur pasaulyje yra tokia būtybė kaip Diana Kouslo.

Nors per pastaruosius dvidešimt metų surūky-

davau nuo dvidešimties iki keturiasdešimties cigarečių per dieną, aš neprisimenu jokio staigaus apsisprendimo mesti, ir jokios prieštaringos vidinės nuomonės - net mentalinio pasiūlymo, kad galbūt dvi dienos po tavo žmonos išėjimo nėra optimalus laikas mesti rūkyti. Aš tiesiog atsikračiau pilnomis, pustuštėmis kartoninėmis dėžutėmis, ir tais dviem ar trim pusiau išnaudotais pakeliais, kuriuos radau gulinčius prie lango tamsoje. Tada uždariau langą (man niekada nebuvo atėję į galvą, kad būtų efektyviau vietoje produkto išmesti pro langą patį vartotoją; niekada nebuvo susidariusi *tokia* situacija), atsiguliau ant lovos ir užmerkiau akis.

◆◆◆

Artimiausios dešimt dienų - laikotarpis, per kurį aš perėjau per patį blogiausią iš visų fizinių atpratimų nuo nikotino - buvo sunkios ir dažnai nemalonios, bet galbūt ne tokios blogos, kokių tikėjausi. Ir nors aš buvau bepradedąs rūkyti tuzinus - ne, šimtus - kartų, niekados nepradėjau. Kartais man atrodydavo, kad išprotėsiu, jei nesurūkysiu cigaretės, ir tada aš stebėdavau rūkančius žmones gatvėje ir jaučiau, jog tuoj pradėsiu rėkti: *Duokite jas man, šikniai, jos mano!* - bet to nedarydavau.

Blogiausias laikas man būdavo vėlyva naktis. Aš manau (bet nesu įsitikinęs; nuo tada, kai Diana išėjo, visas mano mąstymo procesas vyko labai aptemusioje sąmonėje), kad man buvo šovusi idėja, jog metęs rūkyti geriau miegosiu, bet tai nepasitvirtino. Keletą naktų aš gulėdavau negalėdamas užmigti iki trijų, rankas sunėręs po pagalve, žiūrėdamas į lubas, klausydamasis

sunkvežimių, važiuojančių į centrą, signalų ir riaumojimo.

Tais laikotarpiais aš verčiau galvodavau apie kiaurą parą dirbantį korėjietišką turgų, esantį beveik tiesiog kitoje gatvės pusėje nuo mano namų. Aš verčiau galvodavau apie baltą fluorescencinę šviesą, tokią ryškią, kad jaučiausi lyg Kableris - Rosas besiartinant mirčiai, apie tai, kaip ji liedavosi ant šaligatvio tarp dviejų prekystalių, ant kurių kitą valandą du jauni korėjiečiai baltomis popierinėmis kepuraitėmis išdėlios vaisius. Aš verčiau galvodavau apie pagyvenusį vyriškį už prekystalio, taip pat korėjietį, taip pat su popierine kepuraite, ir apie baisias lentynas už jo su cigarečių pakeliais, dideliais kaip akmeninės lentelės, kurias Čarltonas Hestonas* atsinešė nuo Sinajaus kalno "Dešimtyje Dievo įsakymų". Aš verčiau galvodavau apie tai, kaip atsikeliu, apsirengiu, nueinu ten, nusiperku pakelį cigarečių (ar galbūt devynis ar dešimt pakelių), atsisėdu prie lango, rūkau "Malboro" vieną po kitos, kol rytuose parausta dangus ir pateka saulė. Aš niekados taip nepadariau, bet daugelį ankstyvų rytų aš eidavau miegoti, vietoje avių skaičiuodamas cigarečių rūšis: "Winston" ... "Winston 100s" ... "Virginia Slims" ... "Doral" ... "Merit" ... "Merit 100s" ... "Camels" ... "Camel Filters" ... "Camel Lights".

Vėliau - maždaug tuo metu, tiesą sakant, aš pradėjau matyti paskutiniuosius tris ar keturis mūsų vedybinio gyvenimo mėnesius aiškesnėje šviesoje - aš pradėjau suprasti, kad mano apsisprendimas mesti rūkyti galbūt nebuvo toks jau neapgalvotas, kaip galėjo pasiro-

---

* (angl.*Charlton Heston*) amer. aktorius (g. 1924 m.), atlikęs pagrindinį vaidmenį filme "Ben Huras" (1959 m.).

dyti iš pirmo žvilgsnio. Jis tikrai nebuvo blogai apgalvotas. Aš nesu kietas vyrukas, taip pat nesu narsuolis, bet šis sprendimas gali reikšti, kad aš turiu abi šias savybes. Tai, be abejo, įmanoma; kartais mes pranokstame save. Bet kokiu atveju, po to, kai Diana išėjo, mano sąmonei buvo leista atsitiktinai kažką išsirinkti, mano nelaimei buvo duotas žodynas, kurio priešingu atveju ji nebūtų turėjusi, jeigu jūs suprantate, ką aš turiu omenyje. Visai įtikėtina, kad nesuprantate, bet aš negaliu atrasti kito būdo, kaip tai paaiškinti.

Ar aš pagalvojau, jog tas mano metimas rūkyti gali turėti įtakos tam, kas tą dieną įvyko Gothamo kavinėje? Žinoma, taip... bet dėl to manęs nemiga kankinti nepradėjo. Niekas iš mūsų negali numatyti galutinių savo veiksmų rezultatų, pagaliau, jeigu kai kurie ir pabando tą padaryti, daugelis iš mūsų tiesiog daro tai, ką daro, norėdami prailginti malonumo momentą ar tam kartui numalšinti skausmą. Ir netgi tada, kai mes veikiame skatinami kilnių priežasčių, paskutinė grandinės grandis per dažnai apvarva kažkieno krauju.

◆◆◆

Praėjus dviems savaitėms nuo to vakaro, kai aš bombardavau 83-iąją Vakarų gatvę savo cigaretėmis, Humboldtas vėl man paskambino, šį kartą laikydamasis “pono Deiviso” formuluotės, lyg adreso kreipinyje. Jis manęs paklausė, kaip aš jaučiuosi, o aš jam atsakiau, kad jaučiuosi puikiai. Jis su malonumu man pranešė, jog skambina Dianos vardu. Kaip jis pasakė, Diana nori susėsti ir aptarti su manimi “tam tikrus santuokos aspektus”. Aš įtariau, kad tie “tam tikri aspektai” reiškia

raktą nuo seifo - jau neminint įvairių kitų finansinių klausimų, kuriuos Diana gali norėti ištirti prieš užtraukdama savo advokatą ant scenos - bet tai, ką mano galva žinojo, ir tai, ką mano kūnas darė, buvo visiškai skirtingi dalykai. Aš pajutau, jog mano oda paraudo ir širdis pradėjo greičiau plakti; pajutau besidaužantį pulsą rankos, laikančios ragelį, rieše. Turėtumėte prisiminti, kad aš žmonos nemačiau nuo ryto tos dienos, kai ji išėjo, ir netgi tada aš jos iš tikrųjų nemačiau, nes ji miegojo, savo veidą paslėpusi pagalvėje.

Tačiau aš išlaikiau dar pakankamai sveiko proto, kad paklausčiau jo, apie kokius aspektus mes kalbėsimės.

Humboldtas riebiai sukvaksėjo man į ausį ir atsakė, kad jis verčiau išlaikys tai paslaptyje iki mūsų susitikimo.

- Ar jūs įsitikinęs, jog tai gera mintis? - paklausiau. Šis klausimas tebuvo laiko vilkinimui. Aš *žinojau*, kad tai nebuvo gera mintis. Aš taip pat žinojau, kad aš tai padarysiu. Aš norėjau vėl ją pamatyti. Jaučiau, kad turiu vėl ją pamatyti.

- O taip, aš manau, - išpylė vienu kartu nedvejodamas. Išgaravo bet kokia abejonė, kad Humboldtas ir Diana buvo labai atidžiai surepetavę viską tarpusavyje (ir taip, labai tikėtina, kad ne be advokato patarimo). - Visada yra geriausia leisti, kad praeitų šiek tiek laiko prieš ieškant susitarimo. Neilgas atvėsimo periodas. Bet, mano nuomone, šį kartą susitikimas akis į akį padėtų...

- Kaip suprantu, - tariau, - jūs kalbate apie...

- Priešpiečius, - pasakė jis. - Poryt? Ar galite tai įrašyti savo darbotvarkėn? - *Žinoma, gali,* - sakė jo balsas. - *Tiesiog dėl to, kad vėl ją pamatytum... kad pajustum menkiausią jos rankos prisilietimą. Argi ne, Stivai?*

- Neturiu nieko prieš priešpiečius ketvirtadienį, taigi tai ne problema. O ar turėčiau atsivesti savo... savo terapeutą?

Vėl pasigirdo riebus kvaksėjimas, drebantis mano ausyje kaip kažkas ką tik ištrauktas iš supelijusių "Jell-O" saldainių maišelio:

- O ar turite, pone Deivisai?

- Ne, tiesą sakant, neturiu. Ar esate numatęs kokią vietą? - akimirką man pasidarė įdomu, kas mokėtų už šiuos priešpiečius, ir aš turėjau šyptelėti iš savo naivumo. Aš siektelėjau cigaretės kišenėje, tačiau vietoje jos į mano nykščio panagę įdūrė dantų krapštukas. Aš krūptelėjau, ištraukiau krapštuką, patikrinau, ar iš panagės nebėga kraujas, ir, neaptikęs kraujo, įkišau pirštą į burną.

Humboldtas kažką pasakė, bet aš neišgirdau. Dantų krapštuko reginys man vėl priminė, kad aš ant pasaulio bangų plaukioju be cigarečių.

- Prašau?

- Aš paklausiau, aš žinote Gothamo kavinę 53--joje gatvėje, - nekantriu balsu pakartojo jis. - Tarp Medisono ir Parko gatvių.

- Ne, bet esu įsitikinęs, kad surasiu.

- Vidurdienį?

Aš norėjau pasakyti jam, kad jis perduotų Dianai, jog ji apsirengtų žalia suknele su juodais žirneliais ir gilia iškirpte, bet paskui nusprendžiau, kad tai bus kontrproduktyvu.

- Vidurdienį bus gerai, - atsakiau.

Mes apsikeitėme tomis frazėmis, kurios paprastai sakomos baigiant pokalbį su tuo, kuris tau nepatinka, bet su kuriuo jūs neišvengiamai turite bendrų reikalų. Kai baigėme, aš įsitaisiau prie savo kompiuterio terminalo ir

stebėjausi, kaip galėsiu susitikti su Diana, prieš tai nesurūkęs bent vienos cigaretės.

◆◆◆

Džonui Ringui tai nepatiko.

- Tas tipas ruošiasi jus apgauti, - pasakė jis. - Jie abu ruošiasi. Pagal šį susitarimą, Dianos advokatas turės distancinį valdymą, o aš į tą piešinį iš viso nepateksiu. Tai dvokia.

*Galbūt, bet tu niekada neturėjai jos liežuvio savo burnoje, kai ji pajunta, kad tau prasideda orgazmas*, - pagalvojau. Bet kadangi tai nebuvo toks dalykas, kurį gali pasakyti ką tik nusamdytam advokatui, aš tik pasakiau jam, kad noriu vėl ją pamatyti, sužinoti, ar dar galima ką nors išgelbėti.

Jis atsiduso.

- Nebūkit *kvailys*. Jūs pamatote jį tame restorane, jūs pamatote *ją*, jūs atsilaužiate duonos, jūs išgeriate šiek tiek vyno, ji sukryžiuoja kojas, jūs žiūrite, jūs gražiai kalbate, ji vėl sukryžiuoja kojas, jūs dar labiau žiūrite, galbūt jie įkalbina jus padaryti seifo rakto dublikatą...

- Jie to nepadarys.

- ...ir kai pamatysite juos kitą kartą, jūs pamatysite juos teisme, ir visi neapgalvoti žodžiai, jūsų pasakyti bežiūrint į jos kojas ir galvojant apie tai, kaip būtų, jeigu jos apsivyniotų apie jus, staiga atsiras įrašyti į kasetę. O jūs pasakysite daugybę neapgalvoto mėšlo, kadangi jie ateis paruošę visus teisingus klausimus. Aš suprantu, kad jūs norite pamatyti ją, aš nesu nejautrus

šiems dalykams, *bet tai ne išeitis*. Jūs nesate Donaldas Trampas, o ji ne Ivana, mūsų reikaliukas taip pat nėra toks nekaltas, bičiuli, ir Humboldtas tai žino. Diana taip pat.

- Niekas nesiruošia pateikti dokumentų, ir jeigu ji tenori pasikalbėti...

- Nebūkit bukaprotis, - pasakė jis. - Jeigu jau bus prieita prie šios baliaus stadijos, niekas nenorės tik pasikalbėti. Jie norės arba mėšlinti, arba eiti namo. *Skyrybos jau įvyko, Stivenai*. Šis susitikimas yra iškyla pažuvauti, tyra ir paprasta. Jūs nieko negausit ir viską prarasit. Tai kvaila.

- Tai tas pats...

- Jūs neblogai tvarkėtės, ypač pastaruosius penkerius metus...

- Aš žinau, bet...

- Ir trrrejus metus iš šių penkerių, - Ringas pertraukė mane, užsivilkdamas savo teismo salės balsą kaip kokį paltą, - Diana Deivis nebuvo jūsų žmona, nebuvo sugyventinė, be to, kad ir kaip beįtemptume vaizduotę, nebuvo pagalbininkė. Ji buvo tiesiog Diana Kouslo iš Paund Ridžo, ir ji nevaikščiojo jums iš paskos skainiodama ramunės žiedlapius ar pūsdama kornetą.

- Ne, bet aš noriu ją pamatyti, - ir tai, apie ką aš galvojau, būtų išvarę jį iš proto: aš norėjau pamatyti ją, dėvinčią žalią suknelę su juodais žirneliais, nes ji velniškai gerai žinojo, kad tai mano mėgstamiausia suknelė.

Jis vėl atsiduso:

- Nebegaliu tęsti šios diskusijos, nes užuot suvalgęs priešpiečius, aš ko gero juos išgersiu.

- Eikite ir valgykite savo priešpiečius. Dietinį

padėklą. *Cottage* sūrio* .

- Gerai, bet pirmiausia aš ruošiuosi dar šiek tiek pasistengti ir viską su jumis aptarti. Šis susitikimas yra lyg riterių dvikova su ietimis ant žirgų. Jie parodys visą savo ginkluotę. O jūs ruošiatės būti ten neapsirengęs niekuo, išskyrus šypseną, netgi be klubų raiščio, prilaikančio jūsų kiaušius. O juk būtent į šią jūsų anatomijos sritį jie pirmiausiai ir ketina taikytis.

- Aš noriu ją pamatyti, - pasakiau. - Aš noriu pamatyti, kaip jai sekasi. Aš apgailestauju.

Jis nusijuokė negarsiu cinišku juoku:

- Aš nesiruošiu atkalbinėti jūsų nuo šito, tinka?

- Taip.

- Gerai, tada aš noriu, kad jūs laikytumėtės kai kurių nurodymų. Jeigu išsiaiškinsiu, jog nesilaikėte ir sujaukėte visus reikalus, galiu nuspręsti, kad bus paprasčiau, jei tiesiog atsisakysiu jūsų bylos. Ar girdite mane?

- Girdžiu.

- Gerai. Nešaukite ant jos, Stivenai. Jie gali įteigti jums, ir jums atrodys, kad šaukiate, bet jūs *nešaukit*. Okei?

- Okei. - Aš nesiruošiau šaukti ant jos. Jeigu aš galėjau mesti rūkyti praėjus dviems dienoms po jos išėjimo ir laikytis to iki šiol, pamaniau, jog galėsiu ištverti šimtą minučių ir tris patiekalus, nepavadinęs jos kale.

- Nešaukite ant *jo*, tai antrasis nurodymas.

- Okei.

- Nesakykit tiesiog "okei". Žinau, kad jūs jo nemėgstate, o jis taip pat ne itin jus mėgsta.

- Jis net nėra manęs susitikęs. Jis ... terapeutas.

---

* Švelnus baltas sūris, pagamintas iš nugriebto pieno varškės, neslegiant.

Kaip jis galėjo susidaryti apie mane vienokią ar kitokią nuomonę?

- Nebūkit bukaprotis, - pasakė jis. - Jam užmokėta už tai, kad jis turėtų nuomonę, štai kaip. Jeigu ji jam sako, kad jūs jai vožtelėjote ar išprievartavote kukurūzo burbuole, jis neprašo įrodyti, jis tik sako *o, tu vargšele* ir *kiek kartų*. Taigi, sakykit "okei" ir turėkite visą tai omenyje.

- Okei ir turiu visa tai omenyje.

- Geriau, - atlyžo *jis*, bet ne taip, lyg iš tikrųjų šitaip manytų; jis pasakė kaip žmogus, kuris nori suvalgyti savo priešpiečius ir užmiršti visas šitas nesąmones.

- Nesileiskite į svarbiausius reikalus, - tęsė jis. - Nediskutuokite finansinio aprūpinimo klausimais, net "Ką tu manytum, jeigu aš pasiūlyčiau tai" pagrindu. Pasilikit su visu tuo paliesk-pajausk mėšlu. Jeigu jie neatsiknis ir paklaus, kodėl tuomet jūs neatidėjote pasimatymo, nors nenorite aptarinėti visų smulkmenų, pasakykite jiems tai, ką jau sakėte man, kad tik norėjote vėl pamatyti savo žmoną.

- Okei.

- Ir jeigu jie paliks viską kaip yra, ar galėsite su tuo gyventi?

- Taip, - aš nežinojau, galėsiu ar ne, bet pamaniau, kad galėsiu, be to aiškiai jaučiau, jog Ringas nori kuo greičiau baigti šį pokalbį.

- Kaip advokatas - jūsų advokatas - sakau jums, kad tai karviašūdiškas ėjimas, ir jeigu viskas atsigręš prieš jus teisme, aš tuoj pat paprašysiu pertraukos, ištempsiu jus į salę ir pasakysiu, jog aš liepiau jums taip sakyti. Ar dabar šitai supratot?

- Taip. Perduokit linkėjimus nuo manęs savo dietiniam padėklui.

- Po velnių tą dietinį padėklą, - niūriai pasakė Ringas. - Jeigu nebegaliu priešpiečiams gauti dvigubą burbono* su ledu, bent jau galiu suvalgyti dvigubą mėsainį su sūriu "Brew' n Burger" kavinėje.

- Puiku, - atsakiau.

- Teisingai, puiku.

- Pasakyta kaip tikro amerikiečio.

- Tikiuosi, kad ji neateis, Stivenai.

- Žinau, kad tikitės.

Jis šiek tiek padelsė ir išėjo priimti savo alkoholio pakaitalo. Kai pamačiau jį po kelių dienų, tarp mūsų buvo kažkas, kas neleido palaikyti pokalbio, nors, manau, mes būtume apie tai kalbėję, jeigu nors truputį geriau vienas kitą pažinotume. Aš įžvelgiau tai jo akyse, ir, manau, jis įžvelgė tai ir manosiose - tai buvo žinojimas, kad jeigu Humboldtas būtų buvęs ne terapeutas, o advokatas, jis, Džonas Ringas, būtų dalyvavęs tame priešpiečių susitikime. Ir tuo atveju jis galbūt būtų sužeistas taip pat mirtinai, kaip ir Viljamas Humboldtas.

◆◆◆

Nuėjau iš savo kontoros iki Gothamo kavinės, išėjau 11:15, o pasiekiau restoraną 11:45. Aš nuėjau ten iš anksto tiesiog dėl savęs - kitais žodžiais tariant, kad įsitikinčiau, jog ta vieta yra ten, kur Humboldtas ir sakė. Toks aš jau esu, ir beveik toks visados buvau. Diana vadindavo tai "mano maniakiškuoju bruožu", kai buvome ką tik vedę, bet, manau, kad pabaigoje ji pažino mane geriau. Aš nelabai pasitikiu kitų kompetencija, ir

* (angl. *bourbon*) amerikietiškas viskis, distiliuotas iš kukurūzų ir rugių, pirmą kartą pagamintas Burbono apygardoje, Kentukyje.

tiek. Aš žinau, jog tai skausmo šiknoje charakteristika, ir taip pat žinau, kad tai vesdavo ją iš proto, bet ji niekada nesuprato, kad aš šios savo savybės taip pat nemėgau. Vis dėlto, vieniems dalykams pakeisti reikia daugiau laiko negu kitiems. O kai kurių dalykų iš vis neįmanoma pakeisti, kaip besistengtum.

Restoranas buvo kaip tik ten, kur Humboldtas sakė; jo buvimo vietą nurodė žalia iškaba su žodžiais GOTHAMO KAVINĖ. Baltas dangaus skliautas atsispindėjo languose. Kavinė buvo niujorkietiško stiliaus. Ir ji atrodė beveik įprastai - tiesiog vienas iš maždaug aštuonių šimtų brangių restoranų, susigrūdusių vidury miesto.

Radus susitikimo vietą, mano sąmonė laikinai atsipūtė (nepaisant to, kad pragariškai laukiau pasimatymo su Diana ir beprotiškai troškau cigaretės), aš pasivaikščiojau Medisono gatve ir penkiolika minučių pasitryniau kelioninių daiktų parduotuvėje. Aišku, žvalgymasis po vitrinas nebuvo geras užsiėmimas, nes jeigu Diana ir Humboldtas ateitų iš miesto pakraščio, jie mane pamatytų. Diana galėjo atpažinti mane iš mano pečių laikysenos ir palto gulėjimo net iš nugaros, o aš to nenorėjau. Aš nenorėjau, kad jie žinotų, jog atvykau per anksti. Pamaniau, kad tai gali atrodyti varganai, net pasigailėtinai. Taigi, užėjau vidun.

Nusipirkau skėtį, kurio man nereikėjo, ir išėjau iš parduotuvės lygiai vidurdienį pagal mano laikrodį, žinodamas, kad įžengsiu pro Gothamo kavinės duris 12:05. Mano tėvo posakis: jeigu tau reikia būti ten, parodyk, jog penkiom minutėm vėluoji. Aš pasiekiau tą tašką, kai nebežinojau, kam ko reikia ar kodėl, ar kaip ilgai, bet mano tėvo posakis atrodė saugiausias kursas. Jeigu tai būtų vien tik Diana, manau, atvykčiau sekundė

sekundėn.

Ne, turbūt tai melas. Aš galvoju, kad jeigu būtų vien tik Diana, aš atvykčiau 11:45, ir jeigu būčiau pirmas, laukčiau jos.

Aš truputį pastovėjau po iškaba, apžiūrinėdamas vidų. Vieta buvo šviesi, ir tai pasižymėjau jos naudai. Aš labai nemėgstu tamsių restoranų, kur negali įžiūrėti, ką valgai ar geri. Sienos buvo baltos ir nukabinėtos rezonuojančiais impresionistiniais paveikslais. Negalėjai pasakyti, kas juose pavaizduota, bet tai ir nebuvo svarbu; savo pagrindinėmis spalvomis ir plačiais veržliais potėpiais jie smogė į akis kaip vizualinis kofeinas. Aš paieškojau Dianos ir pamačiau moterį, kuri galėjo būti ji, sėdinti ilgos salės viduryje prie sienos. Buvo sunku pasakyti, kadangi ji buvo atsukusi nugarą, o aš neturiu jos atpažinimo sunkiomis sąlygomis įgūdžių. Bet stambaus sudėjimo plinkantis vyriškis, sėdintis su ja, žinoma atrodė kaip Humboldtas. Aš giliai įkvėpiau, atidariau restorano duris ir įėjau.

◆◆◆

Yra dvi atpratimo nuo tabako stadijos, ir aš įsitikinau, kad tai antroji, sukelianti daugiausiai recidyvizmo atvejų. Fizinis atpratimas tęsiasi dešimt dienų arba porą savaičių, o tada dauguma simptomų - prakaitavimas, galvos skausmai, raumenų traukuliai, apsunkusios akys, nemiga, irzlumas - išnyksta. Toliau seka daug ilgesnis dvasinio atpratimo laikotarpis. Jo simptomai gali būti nesunkiai pažabojama depresija, liūdesys, tam tikro laipsnio anhedonija (kitaip tariant, emocinis nuobodulys), užmaršumas, netgi kai kurios trumpalaikės

disleksijos* rūšys. Aš žinau visas šitas nesąmones, nes daug skaičiau apie tai. Po to, kas įvyko Gothamo kavinėje, pasirodė labai svarbu, kad taip padariau. Manau, turėtumėte pasakyti, kad mano susidomėjimas tuo dalyku buvo kažkur tarp Hobio šalies ir Manijos karalystės.

Antros atpratimo nuo tabako stadijos įprasčiausias simptomas yra nestiprus nerealumo jausmas. Nikotinas pagerina sinaptinį** perdavimą ir koncentraciją - kitaip tariant, praplečia smegenų informacijos greitkelius. Tai nėra didelis praplėtimas, ir jis nėra būtinas sėkmingam mąstymui (nors labiausiai užkietėję rūkaliai įsitikinę priešingai), bet jeigu jo netenki, lieki su jausmu - visa apimančiu jausmu, mano atveju, - kad pasaulis neginčijamai tapo sapnu. Daug kartų man atrodė, kad mano stebimi žmonės ir mašinos, ir smulkūs šaligatvio epizodai iš tikrųjų ėjo važiavo ar vyko pro mane judančiame ekrane, kurį valdo nematomi dekoracijų meistrai, judinantys milžiniškus svertus ir sukiojantys milžiniškus būgnus. Taip pat atrodo, lyg visą laiką būtum nesmarkiai apsinešęs, nes tas jausmas lydimas bejėgiškumo ir moralinio išsekimo pojūčių; atrodo, kad viskas turi paprasčiausiai vykti taip kaip vyksta, į gerąją ar į blogąją pusę, nes tu (išskyrus, žinoma, mane) esi per daug prakeiktai užsiėmęs *nerūkymu*, kad galėtum dar kažką daryti.

Aš nežinau, kaip visa tai įtakoja tolimesnius įvykius, bet aš žinau, kad kažkaip įtakoja, kadangi aš buvau beveik visai įsitikinęs, jog kažkas negerai su

---

* (angl. *dyslexia*) pastebimas sutrikimas, pasireiškiantis skaitymo ar tarimo sunkumais.

** Nervų lastelių impulsu.

metrdoteliu, kai tik pamačiau jį. O kai tik jis pradėjo su manim kalbėti, aš įsitikinau galutinai.

Jis buvo aukštas, kokių keturiasdešimt penkerių, grakštus (bent jau su smokingu; apsirengęs paprastais darbužiais jis būtų atrodęs sudžiūvęs), ūsuotas. Rankoje jis laikė oda įrištą meniu. Kitaip tariant, jis atrodė kaip batalionas metrdotelių, batalionuose Niujorko restoranų. Taip ir buvo, išskyrus peteliškę, kuri buvo kreiva, ir kažką ant marškinių. Dėmė šiek tiek aukščiau švarko užsegimo. Atrodo, tai buvo arba padažas, arba tamsių drebučių lašelis. Be to, keletas plaukų sruogų nepaklusniai styrojo atgal, versdamos galvoti apie Alfalfa senuosiuose vienakasečiuose *Sukčiuose*. Aš vos nepratrūkau juokais - nepamirškite, kad buvau labai susinervinęs - ir turėjau kietai suspausti lūpas, kad juokas neprasiveržtų.

- Taip, sere? - paklausė jis, kai aš prisiartinau prie staliuko. Nuskambėjo lyg *Teip, seire?* Visi Niujorko metrdoteliai kalba su akcentu, bet niekada negali jo besąlygiškai identifikuoti. Mergina, su kuria turėjau pasimatymą devinto dešimtmečio viduryje, turėjo humoro jausmą (kartu su gana dideliu narkotikų vartojimo įpročiu), ir ji kartą man pasakė, kad jie visi yra užaugę toje pačioje salelėje ir todėl kalba ta pačia kalba.

- Kokia tai kalba? - paklausiau aš jos.

- Pasipūtėlių, - atsakė ji ir pratrūko juokais.

Ši mintis man sugrįžo, kai pažvelgiau į moterį prie staliuko, kurią jau mačiau iš lauko - dabar aš buvau beveik tikras, kad tai Diana - ir turėjau įsikąsti sau į lūpas. Todėl Humboldto vardas mano lūpose nuskambėjo kaip pusiau uždusintas čiaudulys.

Metrdotelio aukšta blyški kakta piktai susiraukė. Jo akys gręžė mane. Kai artinausi prie staliuko, man pasirodė, kad jos rudos, tačiau dabar jos atrodė juodos.

- Atsiprašau, sere? - paklausė jis. Jam išėjo kaip *Atsiprešeu, seire*, o atrodė lyg būtų pasakęs *Eik po velnių, Džekai*. Jo ilgi pirštai, blyškūs kaip ir kakta - jie atrodė kaip koncertų pianisto pirštai - nervingai barbeno į meniu viršelį. Iš jo styranti žymėjimo juostelė sūpavosi pirmyn atgal.

- Humboldtas, - pasakiau. - Priešpiečiai trims. - Pajutau, jog negaliu atitraukti akių nuo jo peteliškės, tokios kreivos, kad kairysis jos šonas beveik lietė smakrą, ir nuo to lašelio ant jo sniego baltumo marškinių. Dabar, kai buvau arčiau, tai nebeatrodė padažas ar drebučiai; tai atrodė kaip pusiau sukrešėjęs kraujas.

Kol jis žiūrėjo žemyn į savo užsakymų knygą, šepetėlis veido skaistalams pakaušyje bangavo pirmyn atgal, priešingai likusiems prilaižytiems plaukams. Galėjau įžiūrėti jo skalpą pro šukomis padarytus griovelius ir pleiskanų margumyną ant jo smokingo pečių. Man atėjo į galvą, kad geras padavėjų viršininkas turėtų atleisti savo pavaldinį su tokia netvarkinga išvaizda.

- O, taip, *monsieur**. (*O, teip, mesiū*), - suradęs šį vardą pasakė jis. - Jūsų priešpiečiai yra... - jis pradėjo ieškoti. Staiga sustojo, o jo akys gręžė dar labiau, jeigu taip įmanoma, kai jis žiūrėjo pro mane žemyn. - Jūs negalite atsivesti čia šuns, - spiegiančiai pasakė jis. - Kiek kartų aš turiu jums kartoti, kad jūs negalite atsivesti čia to *šuns*!

Jis visiškai nešaukė, tik taip garsiai kalbėjo, kad keletas pietaujančiųjų, sėdinčių arčiausiai jo sakyklos pavidalo staliuko, nustojo valgyti ir smalsiai apsidairė.

Aš apsižvalgiau aplink save. Jis buvo toks išraiškingas, kad aš tikėjausi pamatyti *kažkieno* šunį, bet

---

* (pranc.) pone.

už manęs nieko nebuvo, bent jau šuns tai tikrai. Tada man atėjo į galvą, nežinau kodėl, kad jis kalba apie mano skėtį, kurį užmiršau atiduoti. Galbūt Metrdotelių salos žargonu *šuo* reiškia skėtį, ypač kai savininkas jį nešiojasi giedrą dieną.

Aš vėl pažvelgiau į metrdotelį ir pamačiau, kad jis jau nueina nuo savo staliuko, rankoje laikydamas mano meniu. Jis pajuto, jog aš neseku paskui jį, nes vis žvilgčiojo pro petį truputį pakėlęs antakius. Jo veide dabar tebuvo mandagus klausimas - *Ar jūs einate, mesiū?* - ir aš nusekiau paskui jį. Aš žinojau, kad su juo kažkas netvarkoj, bet vis tiek nusekiau paskui jį. Šiandien aš negalėjau eikvoti nei laiko, nei pastangų, bandydamas nuspręsti, kas netvarkoj gali būti su restorano, kuriame niekada anksčiau nebuvau ir turbūt niekada daugiau nebūsiu, metrdoteliu. Aš turėjau reikalų su Humboldtu ir Diana, aš turėjau susitvarkyti su tuo nerūkęs, o Gothamo kavinės metrdoteliui teks pačiam susitvarkyti su savo problemomis, įskaitant šunį.

◆◆◆

Diana atsisuko, ir iš pradžių jos veide bei akyse pamačiau vien tik užšaldytą mandagumą. Tada, tiesiog po juo, pamačiau pyktį... arba pamaniau, jog pamačiau. Per pastaruosius tris ar keturis mėnesius mes daug ginčijomės, bet negaliu atsiminti, kad būčiau kada nors matęs tokį slepiamą pyktį, kokį pajutau joje dabar, pyktį, kurį norėta paslėpti po makijažu ir nauja suknele (mėlyna, be žirniukų, be gilios ar kokios kitokios iškirptės), ir nauja šukuosena. Su ja esantis stambaus sudėjimo vyras kažką sakė, bet ji palietė jo ranką. Kai jis laiminga veido išraiška atsisuko į mane, jos veide aš pamačiau kažką kita. Ji

manęs bijojo taip pat, kaip ir pyko ant manęs. Ir nors ji neištarė nė žodžio, aš jau buvau ant jos įsiutęs. Jos akių išraiška buvo mirtinai neigiama; lygiai taip pat ji galėjo užsirašyti sau ant kaktos: UŽDARYTA IKI TOLIMESNIŲ PRANEŠIMŲ. Pamaniau, kad nusipelniau šio to geriau. Žinoma, tai tik galėjo būti vienas iš būdų pasakyti: *Aš humaniška.*

- Monsieur, - pasakė metrdotelis, atitraukdamas kėdę Dianai iš kairės. Aš vos jį išgirdau, ir, žinoma, bet kokios mintys apie jo ekscentrišką elgesį ir kreivą peteliškę išgaravo man iš galvos. Manau, kad net tabako reikalas trumpam pasišalino man iš galvos, ir tai nutiko pirmą kartą nuo tada, kai mečiau rūkyti. Aš tegalėjau tyrinėti atsargų šaltakraujiškumą jos veide ir stebėtis, kaip galiu pykti ant jos ir tuo pačiu norėti jos taip, kad apimdavo skausmas vien pažiūrėjus į ją. Netektis gali arba negali priversti meilę augti širdyje, bet akys visada ją atgaivina.

Aš, be to, atradau laiko pagalvoti, ar tikrai mačiau viską, ką tariausi matąs. Pyktis? Taip, tai buvo įmanoma, netgi tikėtina. Jeigu ji nebūtų nors kiek supykusi ant manęs, pirmiausia ji niekada nebūtų išėjusi, pamaniau. Bet baimė? Kodėl, vardan Dievo, Diana galėjo manęs bijoti? Aš niekada net piršto prieš ją nepakėliau. Taip, manau, esu pakėlęs balsą per kai kuriuos mūsų ginčus, bet ji irgi netylėjo.

- Maloniai suvalgykite priešpiečius, monsieur, - pasakė metrdotelis iš kažkokios kitos visatos, kurioje aptarnaujantis personalas paprastai tik ir kaišioja savo galvas prie mūsiškių, nelaukdami, kol mes juos pašauksime, kai mums kažko prireiks, o tiesiog norėdami pasiskųsti.

- Pone Deivisai, aš esu Bilas Humboldtas, -

pasakė Dianos kompanionas. Jis ištiesė didžiulę savo ranką, kuri buvo rausva, suskeldėjusia oda. Aš trumpai ją spustelėjau. Visas likęs jo kūnas buvo toks pats didelis, kaip ir ranka, o jo platus veidas paraudęs kaip kokio užkietėjusio girtuoklio, dažnai besikeliančio iš migio tik po pirmos valandos dienos. Aš pabandžiau įsivaizduoti jį maždaug keturiasdešimt penkerių, apie dešimt metų po to, kai jo gudrūs skruostai virs prakauliais žandikauliais.

- Malonu, - tariau galvodamas apie tai, ką sakau, ne daugiau, negu mąstydamas apie metrdotelį su dėme ant marškinių, o tiesiog norėdamas užbaigti rankos paspaudimo ceremoniją, kad galėčiau kuo greičiau atsisukti į žavingą blondinę su rausvai kremine oda, blyškiai rožinėmis lūpomis ir dailia, liekna figūra. Moterį, kuri ne taip seniai mėgo šnabždėti man į ausį "Dar dar dar", laikydamasi mano užpakalio kaip balno su dviem gugomis.

- Mes užsakysime jums išgerti, - ištarė Humboldtas, dairydamasis padavėjo kaip žmogus, daręs tai daugybę kartų. Jos terapeutas turėjo visas pradedančiojo alkoholiko savybes. Nuostabu.

- Bus gerai "Perrier"* su limete.

- Kam? - pasiteiravo Humboldtas su plačia šypsena. Jis pakėlė nuo stalo pustuštę martinio taurę ir ištuštino taip, kad net dantų krapštuku persmeigta alyva įsirėmė jam tarp lūpų. Jis išspjovė ją atgal, tada pastatė taurę ir pažvelgė į mane. - Na, gal geriau pradėkim.

Aš nekreipiau dėmesio. Aš jau *buvau* pradėjęs; pradėjau tada, kai Diana trumpam žvilgtelėjo į mane.

- Sveika, Diana, - pasakiau. Buvo tikrai nuosta-

---

* Putojantis naturalus mineralinis vanduo iš Vergezė šaltinio Prancūzijoje.

bu, ji atrodė daug protingesnė ir gražesnė negu anksčiau. Be to, daug labiau geidžiama negu anksčiau. Tartum ji būtų šio to pramokusi - taip, tik per dvi išsiskyrimo savaites, be to, gyvendama su Erniu ir Di Di Kouslo Paunt Ridže - šito niekada nesuprasiu.

- Kaip tu, Stivai? - paklausė ji.

- Puikiai, - tariau. O paskui pridūriau: - iš tiesų, ne taip ir puikiai. Aš ilgėjausi tavęs.

Tik budri tyla iš šito paklaususios damos. Nieko daugiau, tik tos didelės melsvai žalios akys, žvelgiančios į mane. Žinoma, jokio atgalinio servo, jokio *Aš taip pat tavęs ilgėjausi.*

- Be to, aš mečiau rūkyti. Dėl to taip pat mano sąmonėje pragaras.

- Iš tikrųjų, pagaliau? Tau pasisekė.

Aš pajutau dar vieną pykčio plykstelėjimą, šį kartą tikrai šlykštų dėl jos mandagiai atlaidaus tono. Tartum aš nebūčiau galėjęs pasakyti teisybės, o jeigu ir pamelavau, tai vis tiek nesvarbu. Dvejus metus ji kiekvieną dieną priekabiavo dėl cigarečių, kaip dėl jų mane suės vėžys, kaip dėl jų *ją* suės vėžys, kaip ji niekada net negalvos tapti nėščia, pakol nenustosiu rūkyti, taigi galiu taupyti kiekvieną įkvėptą dūmą, jeigu manau tam reikalui eikvoti laiką - o dabar staiga tai visiškai nieko nebereiškia, nes aš irgi nieko nebereiškiu.

- Stivai, pone Deivisai, - tarė Humboldtas, - maniau, kad galėtume pradėti, duodami jums peržiūrėti nusiskundimų sąrašą, ties kuriuo Diana dirbo mūsų pokalbių - mūsų sekinančių pokalbių, galėčiau pasakyti - metu, daugiau nei porą pastarųjų savaičių. Žinoma, jis gali pasitarnauti kaip tramplinas pagrindiniam mūsų buvimo čia tikslui, kuris yra išsiaiškinti, kaip sutvarkyti išsiskyrimo laikotarpį, kad būtų galimas abiejų pusių

augimas.

Ant grindų šalia jo buvo lagaminas. Jis niurnėdamas jį pakėlė ir padėjo ant vienos tuščios mūsų staliuko kėdės. Humboldtas pradėjo atseginėti sagtis, bet aš nustojau kreipti į tai dėmesį. Aš nesusidomėjau išsiskyrimo tramplinais, kad ir ką tai reikštų. Mano jausmus sudarė panikos ir pykčio derinys, ir, galima sakyti, tai buvo keisčiausios emocijos, kokias kada nors buvau patyręs.

Aš pažvelgiau į Dianą ir pasakiau:

- Aš noriu pamėginti dar kartą. Ar negalėtume susitaikyti? Ar dar yra šansas?

Absoliutaus siaubo kupino jos veido vaizdas sudaužė bet kokias mano dar turėtas viltis. Siaubą sekė pyktis.

- Argi tai nepanašu į tave! - sušuko ji.

- Diana...

- Kur raktas nuo seifo, Stivenai? Kur tu jį paslėpei?

Humboldtas atrodė sunerimęs. Jis palietė jos ranką.

- Diana... maniau, kad mes susitarėm...

- O ar susitarėm dėl to, kad šitas kalės vaikas paslėps viską po artimiausiu akmeniu ir tada grasins teismu, jeigu paprašysim jo atiduoti!

- Tu apieškojai miegamąjį prieš išeidama, ar ne? - ramiai paklausiau. - Sujaukei jį kaip vagis.

Ji paraudo. Nežinau, ar tai buvo gėda, ar pyktis, ar abu kartu.

- Seifas tiek pat mano, kiek ir tavo! Ten *mano* daiktai, ne tik tavo!

Humboldtas atrodė dar labiau sunerimęs. Kai kurie restorano lankytojai jau žvilgčiojo į mus. Daugumą

jų iš tikrųjų tai linksmino. Žmonės tikrai yra keisčiausi Dievo kūriniai.

- Prašau... prašau, nepradėkime...

- Kur tu jį paslėpei, Stivenai?

- Aš jo neslėpiau. Aš niekada jo neslėpiau. Aš atsitiktinai palikau jį vasarnamyje, ir tiek.

Ji išmintingai nusišypsojo.

- O taip. Atsitiktinai. M-hm.

Aš neatsakiau nieko, ir išmintingoji šypsenėlė pradingo.

- Man reikia jo, - pasakė ji. - Man reikia jo dublikato.

*Žmonėms pragare reikia vandens su ledu*, pagalvojau. Garsiai pasakiau:

- O daugiau tau nieko nereikia, ką?

Ji padvejojo, turbūt mano balse išgirdusi tai, ko, po teisybei, nenorėjo girdėti, arba ieškodama atsakymo.

- Ne, - atsakė ji. - Kai kitą kartą mane pamatysi, aš būsiu su savo advokatu. Aš skiriuosi su tavimi.

- Kodėl? - dabar aš išgirdau savo balse graudžią natą kaip avies bliovime. Man tai nepatiko, bet ką aš galėjau su tuo prakeiktu dalyku padaryti. - *Kodėl?*

- O, Jėzau. Ir tu tikiesi, kad aš patikėsiu tave esant tokiu bukapročiu?

- Aš tik negaliu...

Jos skruostai buvo itin paraudę, raudonis dabar pakilo beveik iki pat smilkinių.

- Taip, galbūt tu tikiesi, jog aš tiesiog patikėsiu šituo. Argi tai *netipiška*. - Ji pakėlė savo vandens stiklinę ir išliejo apie du colius nuo viršaus ant staltiesės, nes jos rankos drebėjo. Akimirkai aš grįžau į tą dieną, kai ji mane paliko prisimindamas, kaip aš sudaužiau stiklinę apelsinų sulčių ant grindų ir kaip aš įspėjau save

nebandyti rinkti stiklo duženų, kol rankos nenustos drebėjusios, ir kaip aš vis tiek puoliau rinkti ir skausmingai susipjausčiau.

- Sustokit, tai kontrproduktyvu, - tarė Humboldtas. Jo balsas nuskambėjo kaip žaidimų aikštelės seniūno, bandančio sustabdyti muštynes prieš joms prasidedant, bet, atrodo, jis buvo visai pamiršęs apie mėšliną Dianos sąrašą; jo akys lakstė po galinę salės pusę ieškodamos mūsų padavėjo arba bet kokio padavėjo, kurio žvilgsnį galėtų pagauti jo akys. Jis žymiai mažiau domėjosi terapija tuo ypatingu momentu, kai ieškojo to, ką britai mėgsta vadinti kita puse.

- Aš tik noriu žinoti... - pradėjau.

- Tai, ką jūs norite *žinoti*, neturi jokios reikšmės tam, dėl ko mes esame *čia*, - pertraukė Humboldtas, ir tuo momentu jis tarsi paskelbė aliarmą.

- Taip, teisingai, *pagaliau*, - pasakė Diana. Ji kalbėjo trapiu, primygtiniu balsu. - Pagaliau kalbėsime ne apie tai, ko tu *nori*, ko tau *reikia*.

- Aš nežinau ką tai reiškia, bet aš priverstas paklausyti, - pasakiau. - Jeigu norėtum pasitelkti advokatavimą vietoje... ėė... terapijos... ar kuo ten Humboldtas beužsiimtų... aš nieko prieš, jeigu...

Ji pakėlė savo rankas iki pečių lygio delnais į išorę.

- O Dieve, Džo Kemelis susidomėjo Naujuoju Amžiumi*, - pasakė ji ir padėjo rankas atgal ant kelių. - Po visų tų dienų, kai tu išjodavai paskui saulėlydį, grakščiai sėdėdamas balne. Pasakyk, kad taip nėra, Džo.

---

* (angl. *New Age*) paplitęs judėjimas, charakterizuojamas alternatyviu požiūriu į tradicinę Vakarų kultūrą, domėjimusi dvasiniais dalykais, misticizmu, holistinėmis idėjomis, aplinkosauga ir kt.

- Nustokit, - pasakė jai Humboldtas. Jis žvilgčiojo tai į savo klientę, tai į manę, greitai tapsiantį buvusiu vyru (taip ir bus, na ir gerai; net nestiprus nerealybės jausmas, atsiradęs dėl *nerūkymo*, negali nuo manęs nuslėpti tos savaime suprantamos tiesos). - Dar vienas žodis iš bet kurio iš jūsų lūpų, ir aš paskelbsiu šių priešpiečių pabaigą. - Jis padovanojo mums šypsenėlę, taip akivaizdžiai dirbtinę, kad man ji pasirodė tiesiog iškrypėliškai įsiteikianti. - O mes dar net negirdėjome apie šio restorano ypatinguosius patiekalus.

Nuo tada, kai prie jų prisijungiau, maistas buvo paminėtas pirmą kartą kaip tik prieš prasidedant blogiems dalykams, ir aš atsimenu lašišos kvapą, sklindantį nuo kitų staliukų. Per tas dvi nerūkymo savaites mano uoslė tapo neįtikėtinai aštri, bet aš nelaikau to gamtos dovana, ypač jei kalbame apie lašišą. Aš ją mėgau, bet dabar negaliu pakęsti net jos kvapo, jau nekalbant apie skonį. Man ji dvokia skausmu ir baime, ir krauju, ir mirtimi.

- Jis pradėjo, - piktai pasakė Diana.

Tu *pradėjai*, tu *buvai ta, kuri viską išnaršė ir išėjo, neradusi to, ko norėjo*, pamaniau, bet pasilaikiau tai sau. Humboldtas kalbėjo rimtai; jis būtų paėmęs Dianą už parankės ir išvedęs ją iš restorano, jeigu mes būtume pradėję tą mokyklinį *ne-aš-to-nedariau, taip-tu-tai-padarei* mėšlą. Net dar vieno gėrimo perspektyva nebūtų jo čia sulaikiusi.

- Okei, - pasakiau švelniai ... ir, patikėkit, turėjau gerokai paplušėti, kad išgaučiau tokį švelnų toną. - Aš pradėjau. Kas toliau? - Žinoma, aš žinojau: nusiskundimai. Kitaip tariant, sušiktas Dianos sąrašas. Ir dar šis tas dėl to seifo rakto. Turbūt vienintelis pasitenkinimas, kurį turėjau gauti iš šios apgailėtinos situacijos, buvo pasaky-

ti jiems, kad nei vienas iš jų nematys to rakto dublikato, kol man neprisistatys teismo antstolis su dokumentu, reikalaujančiu jį perduoti. Aš neliečiau to šlamšto seife nuo tada, kai Diana užsisakė bilietus išvykimui iš mano gyvenimo, ir neketinau nieko liesti artimiausioje ateityje... bet ji taip pat nieko nelies. Tegu ji sugromuliuoja krekerius ir pabando pašvilpauti, kaip sakydavo mano senelė.

Humboldtas išsitraukė šūsnį popierių. Jie buvo susegti dizainerio sąvaržėle, viena iš tų, kurios būna įvairių spalvų. Man pasidingojo, kad aš atvykau visai nepasirengęs šiam susitikimui, ne tik dėl to, kad mano advokatas šiuo metu buvo kažkur kitur, suleidęs dantis į mėsainį su sūriu. Diana turėjo savo naują suknelę; Humboldtas turėjo savo dizainerio portfelį, plius Dianos sušiktą sąrašą, susegtą spalvota dizainerio sąvaržėle. Viskas, ką turėjau aš, buvo naujas skėtis saulėtą dieną. Aš pasižiūrėjau žemyn, kur jis gulėjo šalia mano kėdės, ir pamačiau etiketę, vis dar kabančią ant rankenos. Iš karto pasijutau kaip Mini Perl.

Patalpa nuostabiai kvepėjo, kaip ir dauguma restoranų, kuriuose uždrausta rūkyti - gėlėmis ir vynu, ir šviežia kava, ir šokoladu, ir pyragaičiais - bet ryškiausiai jaučiau lašišos kvapą. Prisimenu, pagalvojau, jog ji kvepia labai skaniai, ir kad galbūt užsisakysiu šiek tiek. Aš taip pat prisimenu, kad pagalvojau, jog jeigu galėsiu valgyti tokiame susitikime kaip šis, aš galėsiu valgyti bet kur.

- Pagrindinės problemos, kurias išskyrė jūsų žmona - bent jau iki šiol - yra jūsų nesidomėjimas jos darbu bei nesugebėjimas pasitikėti asmeniniuose reikaluose, - pasakė Humboldtas. - Dėl pastarojo dalyko pridurčiau, kad jūsų nenoras suteikti Dianai laisvą

priėjimą prie seifo, pakankamai gerai iliustruoja jūsų nepasitikėjimo problemą.

Aš išsižiojau, norėdamas jam pasakyti, kad aš tikrai turiu nepasitikėjimo problemą, bet negalima pavadinti nepasitikėjimu Diana to, kad aš stengiuosi neužkrauti jai visų darbų. Bet dar nepradėjus kalbėti, mane pertraukė metrdotelis. Jis lyg ir rėkė, lyg ir kalbėjo, negalėjau tiksliai nustatyti, bet to garso pobūdį galėjo apibūdinti vienu metu išrėkiamų balsių "e" puokštė. Toks jausmas, tarsi jis būtų turėjęs per daug garo ir į gerklę įstatytą arbatinio švilpuką.

- *Tas šuo ... Eeeeeeee! ... Kiek aš jums galiu kartoti apie tą šunį ... Eeeeeee! ... Visą tą laiką aš negaliu miegoti ... Eeeeeee! ... Ji sako, supjaustysiu tau veidą, ta padla ... Eeeeeee! ... Kaip tu mane nervini! ... Eeeeeee! ... O dabar tu atsivedi čia tą šunį... Eeeeeee!*

Salė iš karto nutilo, žinoma, lankytojai atsitraukė nuo savo lėkščių ar pokalbių, kai liesa, išblyškusi, juodai vilkinti figūra išdidžiai žingsniavo po salę su nepasitikėjimo kupina veido išraiška ir žirgliojančiomis gandro kojomis. Jų veiduose nebuvo sumišimo, tik nustebimas. Metrdotelio peteliškė dabar buvo pasisukusi devyniasdešimties laipsnių kampu nuo normalios padėties, todėl atrodė kaip laikrodžio rodyklės, rodančios šeštą valandą. Jo rankos buvo prispaustos už nugaros, nuo juosmens sulenktos į priekį, todėl nenorom priminė man piešinėlį iš mano šeštos klasės literatūros vadovėlio, Vašingtono Irvingo kūrinio nelaimingo mokytojo Aičiabodo Kreino iliustraciją.

Tai į mane jis žiūrėjo, tai prie manęs jis artinosi. Aš spoksojau į jį kaip užhipnotizuotas - tai buvo lyg vienas iš tų sapnų, kuriame staiga supranti, jog neišmokai to egzamino klausimo, kurį ištraukei, arba, kad da-

lyvauji Baltųjų Rūmų pietuose tavo garbei visiškai nuogas - ir būčiau likęs tokioje būsenoje, jeigu Humboldtas nebūtų pajudėjęs.

Aš išgirdau jo kėdės girgždėjimą ir pažvelgiau į jį. Terapeutas stojosi, lengvai laikydamas rankoje savo servetėlę. Jis atrodė nustebęs, bet kartu įsiutęs. Staiga įsisąmoninau du dalykus: kad jis buvo girtas, ganėtinai girtas, po teisybei, ir kad tai, ką jis pamatė, teršė tiek jo svetingumą, tiek kompetenciją. Po galais, jis pasirinko restoraną, o dabar, žiūrėk, kažkoks ceremonmeisteris išsikraustė iš proto.

- *Eeeeee!* ... *Aš tave pamokysiu! Aš tave pamokysiu paskutinį kartą* ...

- O, Dieve mano, jis prisišlapino į kelnes, - sumurmėjo moteris prie artimiausio staliuko. Jos balsas buvo žemas, bet puikiai girdėjosi tyloje, kol metrdotelis dar kartą įkvėpė naujam riksmui, ir aš pamačiau, kad ji buvo teisi. Liesojo vyriškio kelnių šakumas buvo permirkęs.

- Žiūrėk čia, tu idiote, - tarė Humboldtas, atsisukdamas veidu į jį, o metrdotelis ištraukė savo kairę ranką iš už nugaros. Joje buvo didžiausias skerdiko peilis, kokį kada esu matęs. Jis turėjo būti kokių dviejų pėdų* ilgio, su nežymiai užapvalintu galu, kaip trumpas kardas iš seno filmo apie piratus.

- *Atsargiai!* - sušukau Humboldtui, o prie vieno stalelio šalia sienos buvęs liesas žmogus su akiniais be rėmelių taip pat pradėjo rėkti, išspjaudamas visą burnos turinį sukramtytų rudų maisto gabaliukų ant staltiesės priešais save.

Atrodė, kad Humboldtas neišgirdo nei mano šūk-

---

* 60,96 cm.

telėjimo, nei kito vyriškio rėkimo. Jis piktai ir grėsmingai žvelgė į metrdotelį.

- Galit nebesitikėti pamatyti mane čia dar kartą, jeigu šitaip ... - pradėjo Humboldtas.

- *Eeeeee*! *EEEEEEEEE*! - šaukė metrdotelis, mojuodamas mėsininko peiliu ore. Dėl to girdėjosi švilpiantis garsas, lyg šnabždant kokį sakinį. Tada pasigirdo ašmenų, pranykstančių Viljamo Humboldto dešiniajame skruoste, garsas. Kraujas ištryško iš žaizdos siaubingu smulkučių lašelių fontanu. Jie išdekoravo staltiesę juokingos formos taškytu raštu, ir aš aiškiai pamačiau (niekada to nepamiršiu) vieną ryškiai raudoną lašelį, krentantį į mano vandens stiklinę, o paskui neriantį į dugną ir išskystantį rožiniais plaušeliais, kaip uodega, tįstančia už jo. Jis atrodė kaip kruvinas buožgalvis.

Humboldto skruostas prasivėrė, atidengdamas jo dantis, ir kai jis prispaudė ranką prie kraujuojančios žaizdos, aš pamačiau kažką rausvai balkšvo, gulinčio ant jo medžio anglies pilkumo švarko peties. Greitai supratau, kad tai buvo jo ausies spenelis.

- *Pasakyk tai savo ausims*! - pasiutusiai rėkė metrdotelis kraujuojančiam Dianos terapeutui, kuris stovėjo vieną ranką prispaudęs prie savo skruosto. Jeigu nebūtų kraujo, plūstančio tarp jo pirštų, Humboldtas atrodytų antgamtiškai, kaip Džekas Benis, atlikdamas vieną iš savo įžymiųjų dvigubų triukų. - *Paskelbk tai savo nepakenčiamiems liežuvingiems gatvės draugams ... tu menkysta ... Eeeeee*! ... *ŠUNŲ MYLĖTOJAS*!

Dabar ir kiti žmonės rėkė, manau, labiausiai dėl kraujo vaizdo. Humboldtas buvo stambus vyras, o dabar jis kraujavo kaip paskersta kiaulė. Aš girdėjau teškenimą į grindis lyg iš kiauro vamzdžio varvėtų vanduo, o jo baltų marškinių priekis dabar buvo raudonas. Jo kak-

laraištis, kuris iš pat pradžių buvo raudonas, dabar pasidarė juodas.

- Stivai? - pasakė Diana. - *Stivenai?*

Prie stalelio už jos, truputį kairiau, priešpiečiavo vyras ir moteris. Dabar tas vyriškis - maždaug trisdešimtmetis ir išvaizdus kaip kad buvo Džordžas Hamiltonas - pasipustė padus ir rovė į restorano priekį.

- *Trojau, neišeik be manęs*! - šaukė jo kompanionė, bet Trojus net neatsigręžė. Jis viską užmiršo apie knygas, kurias turi grąžinti bibliotekai, arba galbūt apie tai, kaip jis žadėjo nupoliruoti automobilį.

Jeigu salę buvo apėmęs paralyžius - aš negaliu pasakyti ar taip buvo iš tikrųjų, ar ne, nors man atrodė, jog matau ir atsimenu viską - tai jis praėjo. Pasigirdo daugiau riksmų, ir kiti žmonės ėmė kilti. Apvirto keletas staliukų. Stiklas ir porcelianas dužo į grindis. Aš pamačiau vyrą, ranka laikantį savo moterį už juosmens, skubantį prasmukti pro metrdotelio nugarą; jos ranka buvo suspaudusi jo petį kaip žnyplės. Akimirksnį jos akys susitiko su manosiomis, ir jos buvo tuščios kaip graikų biusto akys. Moters veidas buvo mirtinai išblyškęs, kupinas siaubo.

Visa tai turbūt įvyko per dešimt sekundžių, na gal per dvidešimt. Aš tai prisimenu kaip seriją nuotraukų ar filmo kadrų, kurie neturi laiko savybės. Laikas man nustojo egzistuoti nuo to momento, kai Alfalfa metrdotelis ištraukė savo kairę ranką iš už nugaros ir aš pamačiau mėsininko peilį. Tuo tarpu vyras su smokingu toliau vėmė žodžių kratiniais savo ypatinga metrdotelių kalba, kurią mano buvusioji mergina pavadino pasipūtėlių kalba. Kai kurie žodžiai tikrai buvo užsienietiški, kai kurie buvo angliški, bet visiškai beprasmiai, o kai kurie įspūdingi... beveik provokuojantys. Ar esate skaitę

olando Šulco ilgą, painų, mirties patale parašytą pareiškimą? Tai buvo kažkas panašaus. Daug ko iš to negaliu prisiminti. O to ką prisimenu, manau, niekada nepamiršiu.

Humboldtas pasviro atgal, vis dar laikydamas savo išplėštą skruostą. Jo pakinkliai atsirėmė į kėdės sėdynę, ir jis sunkiai sudribo ant kėdės. *Jis atrodo kaip žmogus, kuriam ką tik pranešta, kad jis serga vėžiu*, pagalvojau. Jis pradėjo suktis į mus, o jo akys buvo plačios ir apimtos šoko. Aš spėjau pamatyti, kad iš jų rieda ašaros, ir tada metrdotelis abiem rankomis suėmė mėsininko peilio rankeną ir smeigė jį į patį Humboldto galvos vidurį. Pasigirdo toks garsas, lyg kas nendrine lazda būtų trenkęs per krūvą rankšluosčių.

- *Batas*! - šuriko Humboldtas. Aš buvau beveik įsitikinęs, kad jo paskutinis žodis Žemės planetoje buvo "batas". Tada jo ašarojančios akys išsprogo ir jis šlumštelėjo į savo lėkštę, atgalia ranka nuo stalo ant grindų nušluodamas kitus indus. Tuomet metrdotelis - dabar pakaušyje styrojo jau visi jo plaukai - ištraukė ilgąjį peilį iš jo galvos. Kraujas švirkštė iš žaizdos galvoje vertikalia uždanga ir aptaškė Dianos suknelės priekį. Ji dar kartą pakėlė rankas iki pečių lygio delnais į išorę, bet šį kartą ji tai padarė daugiau iš siaubo, o ne iš susierzinimo. Diana klykė, prispausdama krauju aptaškytas rankas prie sau prie veido ir užsidengdama akis. Metrdotelis nekreipė į ją dėmesio. Vietoj to, jis atsisuko į mane.

◆◆◆

- Tas šuo tavo, - pasakė jis, kalbėdamas beveik normaliu pokalbio tonu. Jis visiškai nesidomėjo riksmais, siaubo apimtais žmonėmis, paniškai bėgančiais už

jo link durų. Jo akys buvo labai plačios, labai tamsios. Jis žiūrėjo į mane rudomis akimis, bet aplink jų raineles matėsi juodi skrituliai. - Tas tavo šuo toks įniršęs. Nei vienas Triušių salos radijas nesigerina tam šuniui, tu šunsnuki.

Rankoje aš laikiau skėtį, ir vienas dalykas, kurio, kad ir kaip stengiuosi, negaliu prisiminti, yra momentas, kada aš pačiupau jį. Manau, tai turėjo būti, kai Humboldtas stovėjo apstulbintas to fakto, kad jo burna praplėsta aštuoniais coliais* ar panašiai, bet aš paprasčiausiai to neprisimenu. Aš prisimenu vyrą, atrodžiusį kaip Džordžas Hamiltonas, kuris metėsi prie durų, ir aš žinau, kad jo vardas buvo Trojus, nes jo kompanionė šaukė jį vardu, bet aš niekaip negaliu prisiminti, kaip pakėliau skėtį, pirktą kelioninių prekių parduotuvėje. Jis *buvo* mano rankoje, nors etiketė kyšojo iš po mano kumščio, o kai metrdotelis lyg nusilenkdamas palinko į priekį ir paleido peilį į mane - matyt, norėdamas įsmeigti man gerklėn - aš pakėliau skėtį ir trenkiau jam per riešą, kaip senovės mokytojas mušdamas neklaužadą mokinį hikorijos** lazdele.

- Ad, - kriuktelėjo metrdotelis, kai jo ranka staigiai nusviro žemyn, o ašmenys, turėję įsmigti man į gerklę, išarė rausvą permirkusią staltiesę. Jis sustojo, tačiau paskui prisitraukė peilį atgal. Jeigu dar kartą būčiau pabandęs išmušti peilį jam iš rankos, tiktai nebūčiau pataikęs, todėl tam nebesiryžau. Aš pamosavau skėčiu jam prieš veidą ir puikiai jam trinktelėjau - bent jau taip puikiai, kaip tik įmanoma trinktelėti skėčiu - į patį

* 20,32 cm.

** (angl. *hickory*) Š.Amerikoje augantis *Carya* genties medis, pasižymintis kieta sunkia mediena ir vedantis valgomus vaisius - riešutus.

galvos šoną. Ir kai trinktelėjau, skėtis išsiskleidė, kaip kokia vizualinė pagrindinė šiurkštaus farso idėja.

Nepaisant to, man tikrai nebuvo juokinga. Išsiskleidęs skėtis visiškai jį nuo manęs paslėpė, kai jis pasviro atgal, laisvąja ranka užsidengdamas tą vietą, kur trenkiau, o man visai nepatiko jo nematyti. Nepatiko? Tiesiog kėlė man siaubą. Nekreipiant dėmesio į tai, kad aš jau buvau apimtas siaubo.

Aš pagriebiau Dianai už riešo ir smarkiai truktelėjau, pastatydamas ant kojų. Ji netardama nė žodžio žengė link manęs, tada suklupo ant savo aukštų kulniukų ir gremėzdiškai nukrito man ant rankų. Pajutau jos krūtis, prisispaudžiančias prie manęs, ir drėgną, šiltą lipnumą ant jų.

- *Eeeee*! *Tu boinkeri*! - šaukė metrdotelis, o gal jis mane pavadino “boingeriu”. Turbūt tai visai nesvarbu, aš žinau, tačiau dabar gana dažnai man atrodo, kad tai buvo svarbu. Vėlai naktį menki klausimėliai persekioja mane kaip dideli. - *Tu boinkinantis benkarte*! *Visas tas radijas*! *Užsičiaupk-du-baba*! *Velniop pusbrolį Briusį*! *Velniop TAVE*!

Jis pradėjo artintis link mūsų iš už staliuko (už jo dabar buvo tuščia, kaip po muštynių seno vesterno saliūne). Mano skėtis vis dar gulėjo ant staliuko, viršumi išsikišęs į priekį, ir metrdotelis atsitrenkė į jį savo klubu. Skėtis nukrito tiesiai priešais jį, ir kol jis nuspyrė jį šalin, aš vėl pastačiau Dianą ant kojų ir nustūmiau ją į tolimąjį salės galą. Pagrindinės durys netiko; jos, berods, bet kokiu atveju buvo per toli, bet jeigu ir būčiau iki jų nusigavęs, jos vis dar buvo kietai užsikišusios drebančiais ir rėkiančiais žmonėmis. Jeigu beprotis būtų norėjęs, jis būtų be problemų mane - ar mus abu - pagavęs ir papjovęs kaip porą kalakutų.

- *Blakės*! *Jūs blakės*! ... *Eeeeee*! ... *Ar tau ne perdaug, šunie, a? Tau per daug, lojantis šunie*!

- *Priversk jį nustoti*! - šaukė Diana. - *O, Jėzau, jis mus abu užmuš, priversk jį nustoti*!

- *Aš jus supūdysiu, jūs žarnos*! - dabar arčiau. Buvo aišku, jog skėtis sulaikė jį tik neilgam. - *Aš supūdysiu jus visus*!

Tada pamačiau trejas duris, dvejos nedidelėje nišoje, vienerios priešais kitas, kur taip pat buvo mokamas telefono aparatas. Vyrų ir moterų tualetai. Netinka. Net jeigu tai buvo atskiri tualetai su užrakinamomis durimis, jie netiko. Toks beprotis nebūtų turėjęs didelių rūpesčių išversdamas tualeto duris iš vyrių, o mums nebeliktų kur bėgti.

Aš nusitempiau Dianą link trečiųjų durų ir įstūmiau ją į švarių žalių plytelių, stiprios fluorescencinės šviesos, spindinčio chromo ir garuojančio maisto kvapų pasaulį. Vyravo lašišos kvapas. Humbodtas taip ir neturėjo galimybės paklausti apie šio restorano ypatinguosius patiekalus, bet pamaniau, kad žinau bent vieną iš jų.

Padavėjas stovėjo su apkrautu padėklu, balansuojančiu ant vienos rankos delno, išsižiojusia burna ir išplėstomis akimis. Jis atrodė kaip kvailys Gimpelis toje Aizeko Singerio istorijoje.

- Kas... - pasakė jis, ir tuomet aš pastūmiau jį šalin. Padėklas nuskrido į sieną kartu su dūžtančiomis lėkštėmis bei taurėmis.

- Ai! - suriko vyras. Jis buvo didelis, dėvėjo baltą chalatą ir baltą kaip debesis virėjo kepurę. Kaklą buvo apsirišęs raudona kaklaskare, o vienoje rankoje laikė samtį, nuo kurio varvėjo kažkoks rudas padažas. - Ai, jūs negalite čia daip imtie ir įeitie!

- Mes turime nešdintis iš čia, - pasakiau. - Jis išprotėjęs. Jis...

Tada man kilo idėja, kaip viską paaiškinti nieko neaiškinant, ir aš akimirkai uždėjau ranką ant kairiosios Dianos krūties, ant jos permirkusios suknelės. Tai buvo paskutinis kartas, kai aš ją taip intymiai liečiau, o aš net nežinau, ar man tai patiko, ar ne. Aš ištiesiau savo ranką virėjui, parodydamas delną, išteptą Humboldto krauju.

- Jėzau Kristau, - tarė jis. - Čia. Eikiet in galą.

Tą akimirką durys, pro kurias įėjome, atsilapojo, ir pro jas įgriuvo metrdotelis paklaikusiomis akimis bei stirksančiais plaukais, kaip ežio kailiukas jam susisukus į kamuolį. Jis apsidairė, pamatė padavėją, praleido jį, pamatė mane ir metėsi prie manęs.

Aš vėl puoliau bėgti, tempdamas Dianą su savimi, aklai nerdamas pro minkštapilvio virėjo kūną. Kai mes bėgome pro jį, Dianos suknelės priekis paliko kraujo dėmę ant jo tunikos priekio. Aš mačiau, jog užuot bėgęs su mumis, jis atsisuka į metrdotelį, ir aš norėjau jį perspėti, norėjau pasakyti jam, kad iš to nieko nebus, kad tai buvo blogiausia idėja pasaulyje ir panašu, kad tai, ko gero, paskutinė idėja, atėjusi jam į galvą, bet tam nebuvo laiko.

- Ai! - rėkė virėjas. - Ai, Gajau, kas gi dai? - Jis ištarė metrdotelio vardą kaip tai daro prancūzai, surimuodamas jį su žodžiu *laisvas**, o paskui jau daugiau nebeištarė nieko. Pasigirdo sunkus bumbtelėjimas, ir aš pagalvojau apie peilio, prasmengančio Humboldto kaukolėje, garsą, o tada virėjas suriko. Garsas buvo pažliugęs. Jį sekė tirštas, drėgnas pliaukštelėjimas, kuris

---

* (angl. *free*)

persekioja mane sapnuose. Aš nežinau, kas tai buvo, ir nenoriu žinoti.

Aš truktelėjau Dianą žemyn siauru praėjimu tarp dviejų viryklių, kurios dvelkė į mus padūkusiai buku karščiu. Gale buvo durys, uždarytos dviem sunkiais skląsčiais. Aš siektelėjau vieno, ir tada išgirdau burbuliuojant Gajų, Metrdotelį iš Pragaro, sekantį paskui mus.

Aš norėjau susikaupti ties skląsčiu, norėjau patikėti, kad sugebėsiu atidaryti duris ir pabėgti iš čia jam dar neprisiartinus per lazdos atstumą, bet dalis manęs - toji dalis, kuri pasiryžo išgyventi - viską žinojo geriau. Aš pastūmiau Dianą prie durų, o pats atsistojau priešais ją, veidu į jį ta gynybine poza, kuri naudojama jau nuo ledynmečio.

Žudikass bėgo siauru praėjimu tarp viryklių, laikydamas peilį kairėje rankoje, iškeltoje aukštai virš galvos. Jo burna buvo pravira, pilna purvinų, išėstų ėduonies dantų. Išgaravo bet kokia viltis sulaukti pagalbos iš kvailio Gimpelio. Jis gūžėsi prie sienos šalia durų į restoraną. Jo pirštai buvo giliai burnoje, todėl jis dar labiau panašėjo į kaimo kvailelį.

- *Tu neturėtum būti užmaršus mano atžvilgiu*! - rėkė Gajus, ir jo balsas skambėjo kaip Jodos iš "Žvaigždžių karų". - *Tu, nepakenčiamas šunie*! ... *Tavo garsi muzika tokia neharmoninga*! ... *Eeeee*! ... *Ir kaip tu...*

Ant vieno iš priekinių kairiosios viryklės degiklių stovėjo didžiulis puodas. Aš ištiesiau ranką ir stumtelėjau jį link bepročio. Tik po geros valandos supratau, kaip smarkiai nusideginau ranką tai darydamas; visas mano delnas buvo nusėtas pūslėmis lyg mažytėmis bandelėmis, o dar daugiau pūslių buvo ant trijų viduriniųjų pirštų. Puodas nuslydo nuo degiklio ir apsivertė

ore, apipildamas Gajų visą žemyn nuo liemens, kažkuo panašiu į kukurūzus, ryžius ir gal dviem galonais* verdančio vandens.

Jis suriko, griūdamas atgal ir padėdamas laisvąją ranką ant kitos viryklės, beveik tiesiai ant mėlynai geltonos dujų liepsnos, po keptuve su skrudinamais grybais, kurie dabar nevartomi baigė suanglėti. Jis vėl suriko, šį kartą tokiu aukštu tonu, kad man suskaudo ausis, ir pakėlė savo ranką prie akių, lyg negalėdamas patikėti, kas jam nutiko.

Aš pažiūrėjau į dešinę ir prie durų pamačiau krūvelę valymo priemonių – "*Glass-X*", "*Clorox*" ir "*Janitor In A Drum*" ant lentynos, šluotkotį su dulkių valikliu lyg skrybėle ant rankenos galo ir plaušinę šluotą, įstatytą į plieninį kibirą su šone įtaisyta plaušinės nuspaudimo įduba.

Kai Gajus, rankoje, kuri, priešingai kitai jo rankai, nebuvo raudona ir besipučianti lyg padangos kamera, laikydamas peilį, vėl pajudėjo link manęs, aš sugriebiau plaušinės šluotos rankeną, prisitraukiau kibirą ant ratukų prie savęs ir tada pastūmiau jį link jo. Gajaus viršutinė kūno dalis atsitraukė atgal, bet kojos stovėjo kur stovėjusios. Jo lūpose žaidė savita trūkčiojanti šypsenėlė. Jis buvo panašus į šunį, kuris bent jau laikinai pamiršo kaip urgzti. Žudikas laikė iškėlęs peilį prie savo veido ir atliko juo keletą mistinių judesių. Viršuje degančios fluorescencinės lempos išskydusiai atsispindėjo ašmenyse - ten kur nebuvo sutepta krauju. Neatrodė, kad jis būtų jautęs skausmą apsvilusioje rankoje, arba kojose, nors jos buvo apiplikytos verdančiu vandeniu ir jo smokingo kelnės buvo apdrabstytos ryžiais.

---

* maždaug 7,57 litro.

- Supuvęs atskalūne, - ištarė Gajus, darydamas savo mistinius judesius. Jis atrodė kaip kryžiuotis, besiruošiantis mūšiui. Jeigu, aišku, galite įsivaizduoti kryžiuotį apdrabstytu ryžiais smokingu. - Užmušiu tave, kaip tavo šlykštų lojantį šunį.

- Aš neturiu šuns, - pasakiau. - Aš *negaliu* turėti šuns. Aš nuomoju butą.

Manau, tai buvo vienintelis dalykas, kurį jam pasakiau per visą šitą košmarą, ir nesu galutinai įsitikinęs, kad *pasakiau* tą garsiai. Tai galėjo būti tik mintis. Už jo galėjau įžiūrėti virėją, svirduliuojantį ant kojų. Viena ranka jis buvo užsikabinęs už šaldytuvo rankenos, o kita plekšnojo per kruviną tuniką, kuri, perplėšta per visą išsipūtusį pilvą, šypsojosi didele purpurine šypsena. Jis iš visų jėgų stengėsi išlaikyti savo vamzdynus viduje, bet ši kova buvo pasmerkta pralaimėjimui. Viena žarnų kilpa, blizganti ir mėlynės spalvos, jau beveik kabanti išorėje, ilsėjosi ant kairiojo šono kaip siaubinga laikrodžio grandinėlė.

Gajus manevravo prie manęs su peiliu. Aš priešinausi stumdamas kibirą su plaušine šluota į jį, ir jis atsitraukė. Aš vėl pristūmiau kibirą prie savęs ir stovėjau rankomis apkabinęs medinį šluotos kotą, pasiruošęs pastumti kibirą į žudiką, jeigu tik šis pajudės. Mano ranka tvinkčiojo ir aš jutau prakaitą lyg karštą aliejų, srovenantį mano skruostais. Už Gajaus virėjas bandė išsilaikyti ant kojų. Lėtai, kaip invalidas ankstyvoje sveikimo po rimtos operacijos stadijoje, jis pradėjo savo kelią link kvailio Gimpelio. Aš palinkėjau jam sėkmės.

- Atšauk tas sklendes, - pasakiau Dianai.

- Ką?

- Sklendės ant *durų*. Atšauk jas.

- Aš negaliu pajudėti, - ištarė ji. Diana taip smar-

kiai verkė, kad aš vos galėjau suprasti, ką ji sako. - Tu *spaudi* mane.

Aš pasislinkau šiek tiek į priekį, padarydamas jai vietos. Gajus šiepė savo dantis į mane. Jis atliko klaidinantį smūgį peiliu, šypsodamasis savo nervinga, urzgiančia šypsenėle, kai aš dar kartą pastūmiau link jo kibirą ant girgždančių ratukų.

- Dvokiantis, knibždantis blakėmis puodas, - pasakė jis. Jis kalbėjo kaip žmogus, diskutuojantis apie Metsų* šansus ateinantį sezoną. - Pasižiūrėkim, kaip garsiai dabar paleisi savo radiją, dvokiantis puode. Įvyko šiokių tokių pasikeitimų tavo mąstyme, ar ne? *Boink*!

Jis smogė. Aš paridenau kibirą. Bet šį kartą skerdikas nebe taip greitai grįžo į pradinę padėtį, ir aš supratau, kad jis nervinasi. Jis ketino pulti, ir greitai. Aš jaučiau, kaip Dianos krūtys trinasi man į nugarą, kai ji įkvepia. Aš padariau jai šiek tiek vietos, bet ji negalėjo apsisukti ir atšauti sklendžių. Ji tiesiog stovėjo.

- Atidaryk duris, - pasakiau jai, kalbėdamas puse lūpų kaip kalėjimo zekas. - Atšauk tas prakeiktas sklendes, Diana.

- Aš negaliu, - sukūkčiojo ji. - Aš negaliu, mano rankos per silpnos. Priversk jį nustoti, Stivenai, nestovėk čia *kalbėdamas* su juo, priversk jį nustoti.

Ji varė mane iš proto. Aš tikrai galvojau, kad išprotėsiu.

- Apsisuk ir atšauk tas sklendes, Diana, arba aš pasitrauksiu į šoną ir leisiu...

- *EEEEEEEEE*! - rėkė jis ir puolė, mojuodamas ir smaigstydamas peiliu.

---

* (angl. N.Y.Mets) Niujorko beisbolo komanda, daugkartinė nacionalinės lygos čempionė.

Aš iš visų jėgų stumtelėjau kibirą su šluota į priekį ir išmušiau jam žemę iš po kojų. Jis sustūgo ir nuleido peilį ilgu, beviltišku smūgiu. Dar truputį arčiau, ir skerdikas būtų nurėžęs mano nosies galiuką. Tada jis nerangiai nusileido ant plačiai išžergtų kelių, veidu trenkdamasis į plaušinės nuspaudimo įdubą šalia kibiro. Puiku! Aš vožiau jam šluota per sprandą. Purvinos virvelės nukaro jo juodo švarko pečiais kaip raganos perukas. Jo veidas prisispaudė prie plaušinės nuspaudimo įdubos. Aš palinkau ir laisvąja ranka sugriebęs rankeną ją suspaudžiau. Gajus skausmingai suklykė, bet jo klyksmą nuslopino plaušinė.

- ATŠAUK TAS SKLENDES! - sušukau Dianai.
- ATŠAUK TAS SKLENDES, TU NIEKAM TIKUSI KALE! ATŠAUK...

*Bumbt*! Kažkas kietai ir aštriai trenkėsi man į kairįjį sėdmenį. Aš su šauksmu pasvirau į priekį - manau, kad šūktelėjau daugiau iš netikėtumo, nei iš skausmo, *nors* man tikrai suskaudo. Aš pargriuvau ant vieno kelio ir paleidau nuspaudiklio rankeną. Gajus atsitraukė, išslysdamas iš po plaušingos šluotos tuo pačiu metu taip garsiai įkvėpdamas, jog tai nuskambėjo beveik kaip lojimas. Vis dėlto aš jo beveik nepristabdžiau; vos išsilaisvinęs iš kibiro, jis ėmė mojuoti peiliu. Aš atsitraukiau, jausdamas lengvą vėjelį, kurį kėlė šalia mano skruosto orą pjaustantys ašmenys.

Ir tik pakilęs aš supratau, kas įvyko, ką ji padarė. Pro savo petį aš trumpam užmečiau akį į ją. Ji iššaukiančiai spoksojo, nugara prisispaudusi prie durų. Į galvą man atėjo beprotiška mintis: ji *norėjo*, kad mane nužudytų. Galbūt net buvo tai suplanavusi, visa tai. Susirado sau išprotėjusį metrdotelį ir...

Jos akys išsiplėtė:

- Saugokis!

Aš atsisukau atgal kaip tik laiku, ir pamačiau beprotį durianti man. Jo skruostai buvo skaisčiai raudoni, išskyrus dideles baltas dėmes, kurias padarė plaušinės sausinimo įdubos skylutės. Mostelėjau jam plaušine šluota, taikydamas į gerklę, tačiau pataikiau į krūtinę. Aš nutraukiau jo smūgį ir, po teisybei, net priverčiau jį per žingsnį atsitraukti. Tai, kas įvyko po to, buvo tik sėkmė. Jis paslydo ant vandens, kuris išsiliejo iš kibiro ir sunkiai nukrito ant žemės, trenkdamasis galva į plyteles. Nemąstydamas ir miglotai suprasdamas, kad šaukiu, aš čiupau nuo viryklės keptuvę su grybais ir iš visų jėgų trenkiau į jo veidą. Pasigirdo duslus trinktelėjimas, kurį sekė siaubingas (bet gailestingai trumpas) šnypštimas, kurį sukėlė svylanti skruostų ir kaktos oda.

Aš apsisukau, patraukiau Dianą į šoną ir atšoviau sklendes, kurios neleido atsidaryti durims. Tada atvėriau duris ir saulės šviesa pakirto mane kaip kirvis. Ir oro kvapas. Aš neprisimenu, kad kada nors oras būtų taip gardžiai kvepėjęs, netgi tada, kai buvau dar vaikas ir prasidėjo mano pirmosios vasaros atostogos.

Aš sugriebiau Dianos ranką nusitempiau ją į siaurą takelį, iš abiejų pusių aprėmintą užrakinamomis šiukšlių dėžėmis. Pačiame šios akmenuotos skylės gale, kaip rojaus vizija, buvo 53-ioji gatvė su savo nerūpestingai pirmyn atgal kursuojančiu transportu. Aš pažvelgiau sau per petį pro atviras virtuvės duris. Gajus gulėjo aukštielninkas su suanglėjusiais grybais, rėminančiais galvą lyg aureolė. Keptuvė buvo nuslydusi į šoną, atidengdama raudoną, ištinusį ir pūslėtą veidą. Viena jo akis buvo atmerkta, bet ji nieko nematančiu žvilgsniu žiūrėjo aukštyn į fluorescencines lempas. Už

jo virtuvė buvo tuščia. Ant grindų telkšojo klanas kraujo, o ant balto emaliuoto šaldytuvo priekio matėsi kruvini pirštų atspaudai, tačiau nei virėjo, nei kvailio Gimpelio nebuvo.

Aš užtrenkiau duris ir parodžiau į takelį:

- Eik.

Ji nepajudėjo, tik žiūrėjo į mane.

Aš lengvai stumtelėjau jos petį:

- Eik!

Ji pakėlė ranką kaip eismo reguliuotojas, pakratė galvą ir tada pirštu parodė į mane:

- Neliesk manęs.

- Ką tu darysi? Užsiundysi ant manęs savo terapeutą? Manau, kad jis miręs, širdele.

- Nevaidink globėjo. *Nedrįsk.* Ir neliesk manęs, Stivenai, aš tave perspėju.

Virtuvės durys triukšmingai atsilapojo. Judėdamas, ne mąstydamas, o tik judėdamas, aš vėl jas užtrenkiau. Išgirdau užslopintą riksmą - nesupratau, ar pykčio, ar skausmo, bet manęs tai ir nedomino - iškart prieš tai spragtelėjo užraktas. Aš užguliau duris nugara ir dar įrėmiau pėdą.

- Ar nori stovėti čia ir aptarinėti tai? - paklausiau aš jos. - Sprendžiant iš garso, jis dar pakankamai gyvybingas.

Skerdikas dar kartą trenkėsi į duris. Aš atšokau kartu su jomis, bet paskui vėl jas užguliau. Tada palaukiau, kol jis pabandys dar kartą, bet jis nebandė.

Diana ilgai į mane žiūrėjo, aštriu ir neužtikrintu žvilgsniu, o tada pradėjo eiti takeliu, nuleidusi galvą ir plaukais, kabančiais iš abiejų jos kaklo pusių. Aš stovėjau, nugara įsirėmęs į duris, kol ji nuėjo apie tris ketvirčius kelio iki gatvės, tada atsargiai atsitraukiau nuo jų.

Niekas neišėjo, bet aš nusprendžiau, kad dar nėra jokių garantijų. Atitempiau vieną šiukšlių dėžę prie durų, ir tada lėtai risnodamas nusekiau paskui Dianą.

◆◆◆

Kai pasiekiau takelio galą, jos jau nebebuvo. Aš pažvelgiau į dešinę, į Medisono gatvę, bet jos nepamačiau. Tada pažvelgiau į kairę, ir pamačiau ją, lėtai keliaujančią įstrižai per 53-iąją gatvę, vis dar nuleista galva ir plaukais, kabančiais lyg užuolaidos abiejuose veido šonuose. Niekas į ją nekreipė dėmesio; žmonės priešais Gothamo kavinę lyg puspročiai spoksojo pro langus, lyg žmonės priešais Bostono jūrų akvariumo ryklių skyrių šėrimo metu. Artinosi daugybė sirenų.

Aš perėjau gatvę, paliečiau jos petį, nesugalvojęs nieko geresnio. Nusprendžiau, kad taip bus geriau, negu pašaukti ją vardu.

Ji atsisuko, o jos akys buvo atbukusios nuo siaubo ir patirto šoko. Jos suknelės priekis buvo pavirtęs į nemaloniai purpurines rūdis. Ji smirdėjo krauju ir išsiskyrusiu adrenalinu.

- Palik mane ramybėje, - pasakė ji. - Aš niekada nebenorėsiu tavęs matyti.

- Tu man įspyrei čia, į šikną, tu kale, - tariau. - Tu įspyrei man į šikną ir dėl to manęs vos neužmušė. Mūsų abiejų. Aš negaliu tavim patikėti.

- Aš norėjau įspirti tau į šikną visus pastaruosius keturiolika mėnesių, - pasakė ji. - Ir mes niekada negalime pasirinkti mūsų svajonių išsipildymo laiko, ar ne...

Aš pliaukštelėjau jai per veidą. Tiesą sakant, net nepagalvojau apie tai, tiesiog ėmiau ir padariau tai, ir vos keli dalykai mano suaugusiame pasaulyje galėjo su-

teikti man panašų malonumą. Aš susigėdau, bet jau buvau per toli nuėjęs, kad dar kažką šioje istorijoje pameluočiau ar praleisčiau.

Jos galva loštelėjo atgal, akys išsiplėtė nuo šoko ir skausmo, iš jų pranyko tas atbukęs, traumuotas žvilgsnis.

- Tu benkarte! - suriko ji, prispausdama ranką sau prie skruosto. Dabar ašaros kaupėsi jos akyse. - O, tu *benkarte*!

- Aš išgelbėjau tavo gyvybę, - tariau. - Negi tu to nesupranti? Argi tau neatėjo į galvą? *Aš išgelbėjau tavo sušiktą gyvybę.*

- Tu kalės vaike, - sušnibždėjo ji. - Tu vadovaujantis, sprendžiantis, mažai galvojantis, tuščiagarbis, savimi patenkintas kalės vaike. Aš nekenčiu tavęs.

- Velniop tą pašlemėkišką mėšlą. Jeigu būčiau tuščiagarbis, mažai galvojantis kalės vaikas, dabar būtum jau mirusi.

- Visų pirma, jeigu ne tu, aš net nebūčiau pasirodžiusi šioje vietoje, - pasakė ji, kai pirmieji trys policijos automobiliai staugdami pralėkė 53-iąja gatve ir sustojo prie Gothamo kavinės fasado. Farai pasipylė iš automobilių kaip klounai cirko vaidinime. - Ir jeigu dar kada nors mane paliesi, aš išdraskysiu tau akis, Stivai, - pasakė ji. - Laikykis kuo toliau nuo manęs.

Aš turėjau užsikišti savo rankas po pažastimis. Jos norėjo užmušti ją, jos norėjo pasiekti ją apsivynioti aplink jos kaklą ir tiesiog ją užmušti.

Diana nuėjo gal septynis ar aštuonis žingsnius, tada atsisuko į mane. Ji šypsojosi. Tai buvo siaubinga šypsena, baisesnė išraiška, negu kada esu matęs Gajaus Demoniškojo Padavėjo veide.

- Aš turėjau meilužių, - pasakė ji, šypsodamasi

savo siaubinga šypsena. Ji melavo. Melas buvo visame jos veide, bet joks melas negalėjo labiau įskaudinti. Ji *norėjo*, kad tai būtų tiesa; tai taip pat atsispindėjo visame jos veide. - Tris iš jų per pastaruosius metus ar panašiai. Tu buvai ne itin geras šiame reikale, taigi aš susiradau vyrų, kurie buvo geri.

Ji apsisuko ir nuėjo gatve, kaip moteris, kuriai buvo šešiasdešimt penkeri, o ne dvidešimt septyneri. Aš stovėjau ir stebėjau ją. Prieš pat jai pasiekiant kampą, vėl sušukau. Tai buvo tas dalykas, kurio vis dėlto negalėjau palikti ramybėje; tai dūrė, kaip viščiuko kaulas gerklėje:

- Aš išgelbėjau tavo *gyvybę*! Tavo prakeiktą *gyvybę*!

Ji stabtelėjo ant kampo ir atsisuko į mane. Siaubingoji šypsena vis dar buvo jos veide.

- Ne, - tarė ji. - Neišgelbėjai.

Tada ji pasuko už kampo. Nuo tada jos nebemačiau, nors tikiuosi pamatyti. Aš pamatysiu ją teisme, kaip sakoma.

◆◆◆

Kitame kvartale radau turgų ir nusipirkau pakelį “Malboro”. Kai grįžau iki Medisono ir 53-iosios gatvių kampo, 53-ioji gatvė buvo užblokuota tais mėlynais ožiais, kuriuos farai naudoja atitverti kriminalinėms scenoms ar parado maršrutams. Vis dėlto galėjau matyti restoraną. Galėjau matyti tiesiog puikiai. Aš prisėdau ant bordiūro, užsidegiau cigaretę ir pradėjau stebėti, kas vyksta. Atvažiavo gal pustuzinis greitosios pagalbos automobilių - galėčiau pasakyti, kaukiančių greitųjų. Virėjas pateko į pirmąją, be sąmonės, bet aiškiai dar gyvas. Trumpą jo pasirodymą prieš 53-iosios gatvės fanus sekė

maišas su kūnu ant neštuvų - Humboldtas. Po to pasirodė Gajus, tvirtai pririštas prie neštuvų ir paklaikusiai spoksantis į aplinkinius, kol jį grūdo į greitosios užpakalį. Man pasirodė, kad akimirkai jo akys susitiko su manosiomis, bet turbūt tai tik mano vaizduotė.

Kai Gajaus greitoji išdūmė, prariedėdama pro dviejų uniformuotų farų padarytą tarpą ožių barikadose, aš išmečiau savo cigaretę į vandens nutekamąjį vamzdį. Ne todėl išgyvenau visą šią dieną, kad paskui tiesiog pradėčiau žudyti save tabaku, nusprendžiau.

Aš žiūrėjau į nuvažiuojantį greitosios pagalbos automobilį ir pabandžiau įsivaizduoti joje esantį vyrą, gyvenantį ten, kur gyvena metrdoteliai - Kvynse ar Brukline, ar galbūt net Rajuje ar Mamaroneke. Aš pabandžiau įsivaizduoti, kaip galėtų atrodyti jo valgomasis, kokie paveikslai galėtų kabėti ant sienų. Aš niekaip negalėjau to įsivaizduoti, bet supratau, kad gana lengvai galiu įsivaizduoti jo miegamąjį, kurį jis dalinasi (arba ne) su moterimi. Aš galėjau matyti jį, gulintį ir niekaip negalintį užmigti, žiūrintį aukštyn į lubas kelios valandos po vidurnakčio, mėnuliui lyg kokiai primerktai lavono akiai kabant juodame dangaus skliaute; aš galėjau įsivaizduoti jį gulintį ten ir besiklausantį kaimyno šuns nuolatinio ir monotoniško lojimo, besitęsiančio, kol garsas pavirsta į sidabrinę adatą, smingančią į smegenis. Aš įsivaizdavau jį gulintį netoli spintos, pilnos smokingų plastikiniuose sauso valymo maišuose. Aš galėjau matyti juos kabančius ten, tamsoje, lyg pakartus kriminalinius nusikaltėlius. Įdomu, ar jis turi žmoną? Jeigu taip, tai ar jis nužudė ją prieš išeidamas į darbą? Aš pagalvojau apie lašelį ant jo marškinių ir nusprendžiau, kad galėjo būti ir taip. Dar pagalvojau apie kaimyno šunį, kuris nenorėjo nutilti. Ir apie kaimyno šeimą.

Bet daugiausiai galvojau apie patį Gajų, gulintį ir klausantį, kaip už gretimų durų loja šuo, tomis pačiomis bemiegėmis naktimis, kai ir aš kankinausi be miego, klausydamasis į centrą važiuojančių sunkvežimių signalų ir riaumojimo. Aš galvojau apie jį, gulintį ir žiūrintį aukštyn, į mėnesienos šešėlius, žaidžiančius ant lubų. Galvojau apie tą klyksmą - *Eeeeee*! - besikaupiantį jo galvoje lyg dujos uždaroje patalpoje.

- Eeeee, - ištariau... tiesiog norėdamas išgirsti, kaip tai skamba. Įmečiau "Marlboro" pakelį į vandens nutekamąjį vamzdį ir pradėjau jį metodiškai trypti, sėdėdamas ant bordiūro. - Eeeee. Eeeee. Eeeeee.

Vienas faras, stovėjęs prie ožių, pasižiūrėjo į mane.

- Ei, vaikine, ar nenustotum būti rakštis subinėj? - šūktelėjo jis. - Mes čia turim rimtą atvejį.

Vis dėlto aš nieko neatsakiau. Nustojau trypti - šiaip ar taip, pakelis cigarečių jau buvo gerokai suplotas - ir nustojau triukšmauti. Nors galvoje tai vis dar girdėjosi, o kodėl gi ne? Tai padeda geriau, negu bet kas.

Eeeeeee.

Eeeeeee.

*Eeeeeee.*

PABAIGA

**Mieli Stepheno Kingo kūrybos gerbėjai. “Eridano” leidykla prieš 2000 metų Kalėdas paruošė Jums malonų siurprizą ir gerą kalėdinę bei naujametę dovaną. Pradedame spausdinti žymiausią “siaubų karaliaus” ciklą “Tamsusis Bokštas”. Pirmosios dvi šio ciklo knygos jau po poros mėnesių!**

**Jaunasis Rolandas - paskutinis garbingas riteris gretutiniame pasaulyje. Jam žūtbūt reikia surasti Tamsųjį Bokštą - mistinės Galios buveinę, kertinį jo visatos akmenį. Rolando kelionę lydi juodoji magija, mirtini pavojai. Kartais Jam atsiveria durys ir į *mūsų* realybę. Štai šio romano ištrauka.**

# Edis Dynas

## 1

Lyg patvirtindamas tą beprotišką šaulio spėjimą, vaizdas netikėtai pakilo ir nukrypo šalin. Vėl ėmė suktis galva, tarytum jis stovėtų ant visaip sukiojamos plokštumos su ratukais. Pro duris praplaukė kėdžių eilė, žvilgsnis praslinko pro vietą, kur stovėjo kelios tokiomis pat raudonomis uniformomis vilkinčios moterys. Tas kambarėlis buvo pilnas visokių metalinių daiktų, ir Rolandas norėjo sulaikyti žvilgsnį, kad nepaisydamas skausmo ir nuovargio apžiūrėtų tuos neregėtus mechanizmus. Vienas šiek tiek priminė krosnį. Anksčiau matyta moteris jau pylė džino, kurio užsiprašė tas balsas. Buteliukas, iš kurio ji pylė, buvo labai mažas. Stiklinis. O indas, į kurį liejosi skystis, tik priminė stiklą, bet šaulys dėl to abejojo.

Tačiau vaizdas pajudėjo, neleidęs jam įžiūrėti daugiau. Dar vienas svaigus posūkis ir jis atsidūrė priešais metalo duris. Pailgame ovale degė ženklas. Tą žodį šaulys sugebėjo perskaityti: NEUŽIMTA.

Vaizdas pakrypo mažumėlę žemyn. Iš dešinės akiratyje pasirodė ranka ir suėmė rankeną. Jis pastebėjo mėlynų marš-

kinių rankogalį, paraitotą taip, kad matėsi juodų gaurų kraštelis. Pirštai ilgi. Ant vieno žiedas su akmeniu, kuris galėjo būti tiek rubinas, tiek raudono stiklo gabalas. Šaulys buvo linkęs tikėti antrąja versija: akmuo buvo per stambus, kad būtų tikras.

Metalinės durys atsidarė, ir prieš šaulio akis atsivėrė keisčiausias tupykla, kokią jam teko kada matyti. Viskas iš metalo.

Metalinių durų kampas pralėkė pro duris paplūdimyje. Rolandas girdėjo velkės trakštelėjimą, po kurio sekė dar vienas iš tų svaigių posūkių. Šaulys nusprendė, kad vyras, kurio akimis jis viską regi, užsirakino už nugaros.

Po to vaizdas pasisuko - ir Rolandas dabar žvelgė į veidrodį, į kartą jau matytą veidą... Taro kortoje. Tos pačios tamsios akys ir juodų plaukų sruoga. Veidas ramus, bet išbalęs, o akyse, tose, pro kurias dabar žiūrėjo, - Rolandas pastebėjo siaubo, regėto kortoje, atspindį.

Vyras drebėjo.

*Jis taip pat serga.*

Tada prisiminė Nortą, žolės valgytoją iš Tulo.

Prisiminė pranašą.

*Demonas jį apsėdo.*

Šaulys spėjo, kad žino, kas tas HEROINAS: kažkas panašaus į nelabojo žolę.

*Truputį liūdna, a?*

Nesusimąstęs, tiesiog paklusdamas impulsui, kuris padarė jį paskutiniu iš visų, vieninteliu, keliaujančiu toliau po to, kai Ketbertas ir kiti mirė, pasidavė, nusižudė, išdavė ar tiesiog atsisakė minties apie Bokštą; paklusdamas vieninteliam sprendimui, kuris pervedė jį per dykumą ir lydėjo daugelį metų prieš ją, šaulys peržengė durų slenkstį.

## 2

Edis užsisakė džino su toniku - gal ir ne pati geriausia mintis keliauti pro Niujorko muitinę girtam, bet kai jau pradedi, negali sustoti, ir jam *kažko* reikėjo.

*Kai tau reikia nusileisti žemyn ir negali rasti lifto,* kartą

pasakė jam Henris, *daryk tai, kaip išmanai. Netgi jeigu tektų raustis kastuvu.*

Kai stiuardesė nuėjo vykdyti užsakymo, jis pajuto tuoj vemsiąs. Gal ir ne, bet geriau apsidrausti. Eiti pro muitinę su dviem svarais gryno kokaino po pažastimis ir džino kvapeliu ne itin gerai; bet jeigu eisi dar ir su vėmalais, džiūstančiais ant kelnių - katastrofa. Geriau apsidrausti. Šleikštulys tikriausiai praeis, o atsarga gėdos nedaro.

*Bėda ta, kad jis badėsi. Badėsi*, o ne *sėdėjo ant adatos*. Tai dar vienas išminties trupinėlis iš kietojo narkošos Henrio Dyno lobyno.

Jie sėdėjo viršutinio aukšto balkone dar neužkaifavę, bet jau pasiruošę tam, saulė šildė jų veidus, buvo taip gera... tais senais gerais laikais, kai Edis dar tik pradėjo uostyti, o Henris ką tik paėmė pirmąją savo adatą.

*Visi šneka apie "lomkes"*, kalbėjo Henris, *bet viskas nuo kažko prasideda.* Jis minėjo terminus "atvėsintas kalakutas" ir "šaldytas kalakutas".

Edis baisiai kvatojosi, nes tiksliai žinojo, apie ką kalba Henris. Tačiau tas tik išspaudė šypseną.

*Iš dalies atvėsintas kalakutas blogiau nei šaldytas,* pasakė Henris. *Kai prasideda lomkės, tu bent ŽINAI, kad šliaukuosi, ŽINAI, kad purtysies, prakaituosi, kol imsi skęsti savo prakaite. O atvėsintas kalakutas yra laukimas.*

Edis prisimena paklausęs Henrio, kaip vadinasi atvejis, kai adata narkomaną (tuo metu, o tai buvo prieš šešiolika mėnesių, jie prisiekinėjo vienas kitam, kad jais niekad netaps) gerokai užkaitina.

*Tai keptas kalakutas*, atsakė Henris ir pats nustebo netikėtai ištaręs kažką juokingiau nei pats tikėjosi. Jie pasižiūrėjo vienas į kitą ir ėmė staugti iš juoko. Keptas kalakutas, kaip juokinga, tiktai ne dabar.

Edis nuėjo palei krėslų eiles į lėktuvo priekį, patikrino, ar tualetas neužimtas ir atidarė duris.

*Ech, Henri, didysis narkoša broliuk, jei jau prakalbome apie mūsų plunksnotuosius draugus, gal norėtum išgirsti* keptos žąsies *apibrėžimą? Tai būna tada, kai Kenedžio muitininkas nusprendžia, jog atrodai kažkaip keistai, arba jie turi*

*šunis, sušniukštinėjančius narkotikus, ir šie ima skalyti, myžčioti ant grindų, kone pasismaugia ant savo grandinių, verždamiesi prie tavęs, ir kai muitinės pareigūnai, išvertę tavo mantą, nusiveda tave į mažą kambariuką ir paklausia, ar negalėtumėte nusirengti savo marškinius. Tu atsakai, aš nieko prieš, bet, vaikinai, Bahamuose aš peršalau, o čia gerokai vėsu, todėl bijau susigriebti plaučių uždegimą. Jie atsako, puiku, tik ar visuomet taip prakaituojate smarkiai kondicionuojamose patalpose, misteri Dynai, ir malonėkite nusirengti greičiau. Tu nusirengi, o jie vėl siūlo nusivilkti ir marškinėlius, nes, atrodo, turite kažkokių sveikatos problemų, tie patinimai po pažastimis primena limfmazgių auglius ar kažką tokio. Tu net nesistengi neigti, nes tai tas pat, kas centriniam gaudyti už ribos skriejantį kamuoliuką, - jam telieka apsisukti ir žiūrėti - nulėkė, tai nulėkė. Todėl nusivelki marškinėlius ir štai, tik pažiūrėkite, tu laimingas vaikis, čia ne augliai, nors juos galima pavadinti visuomenės kūno augliais, cha-cha-cha, šie dalykėliai labai primena lipnia juosta priklijuotus maišelius. O dėl kvapo nesijaudink, čia tik žąsis. Kepta.*

Jis pasuko užraktą sau už nugaros. Lempa virš galvos suspindo ryškiau. Tykiai ūžė lėktuvo varikliai. Jis pasisuko į veidrodį, norėdamas patikrinti, kaip atrodo, ir staiga apėmė siaubingas, nenumaldomas įsitikinimas, kad jis yra stebimas.

*Ei, na jau, baik*, ėmė raminti save jis. *Turėtum būti mažiausiai linkęs į paranoją pasaulyje vaikinas. Juk dėl to tave ir pasirinko. Juk...*

Ir jis netikėtai suprato, jog veidrodyje mato ne savo kaštonines akis, sudaužiusias tiek širdžių ir atvėrusias kelią tarp tiek dailių kojų per paskutinį trečdalį jo nugyventų dvidešimt vienerių metų, o kažkokio nepažįstamojo. Ir ne rudas, o šviesiai mėlynos lyg blunkančių "Levis" džinsų. Tos akys buvo ledinės, griežtos, tiriančios. Teroristo akys.

O jose, aiškiai matė Edis, atsispindi žemyn į bangą krintanti ir kažką pastverianti žuvėdra.

Vaikinas spėjo pagalvoti: "Kas čia po paraliais?", o sekančią akimirką suprato, jog tas šleikštulys neišnyks; anksčiau ar vėliau jis vis vien apsivems.

Bet lenkdamasis Edis pastebėjo, kaip tos žydros akys

pranyksta... o prieš tai jis pajuto keistą susidvejinimo jausmą... ar, greičiau, jausmą, kad yra *užvaldytas* kaip mergaitė "Egzorciste".

Savo sąmonėje jis aiškiai išgirdo svetimą mintį, kilusią ne jam pačiam, o sklindančią tarsi per radiją: *Aš perėjau. Aš esu dangaus vežime.*

Buvo dar kažkas, tik Edis neišgirdo. Jis kaip įmanydamas tyliau vėmė į kriauklę.

Kai baigė, nespėjo nusišluostyti lūpų, ir atsitiko ligi šiol nepatirtas dalykas. Vienas kraupus mirksnis buvo tuščias - nebuvo nieko. Lyg laikraščio pastraipoje baltai uždažyta eilutė.

*Kas tai*? bejėgiškai pagalvojo Edis. *Kas čia per velniava*? Tada suėmė naujas pykinimo priepuolis; o ir gerai; kad ir kokias neigiamas puses turėtų vėmimas, vienas aspektas yra teigiamas: kol vemi, negali galvoti apie nieką kitą.

## 3

*Aš perėjau. Aš esu dangaus vežime*, pagalvojo šaulys. O po sekundės: *Jis mato mane veidrodyje*!

Rolandas atsitraukė; ne išėjo, o tik atšlijo, nulindo kaip vaikas į patį ilgo kambario galą. Jis buvo dangaus vežime; jis buvo kitame žmoguje. Kalinyje. Iš pradžių, kai jis stovėjo *priekyje* (kitaip nusakyti tos būsenos nepajėgė), šaulys buvo daugiau nei viduje; jis beveik buvo tas vyras. Jautė jo ligą, suprato, kad tas tuoj ims žiaukčioti. Rolandas suprato, jog prireikus gali kontroliuoti to vyro kūną. Tada pats kentės jo skausmus, ant jo jodinės tas demonas-beždžionė, tačiau tai *įmanoma*.

Bet galima likti ir čia, nepastebėtam.

Kai vėmulio priepuolis praėjo, šaulys šoko priekin - šį kartą tiek, kiek galėjo. Jis menkai išmanė savo situaciją, o veikti tokiomis sąlygomis yra labai pavojinga, tačiau jam reikėjo kai ką išsiaiškinti, ir tai nusvėrė galimas pasekmes.

Ar durys, pro kurias jis atėjo į šitą pasaulį, tebėra?

Jeigu taip, ar fizinis jo kūnas tenai, sukniubęs, be sąmonės, mirštantis, ar dar veikia jo plaučiai, širdis, nervai?

Jeigu kūnas dar gyvas, funkcionuos tik iki nakties. Tada pasirodys vėžiagyviai ir paklausinėję suris kaip naktipiečius.

Jis staigiai grįžtelėjo savo galva.

Durys tebestovėjo tenai, už jo nugaros, stovėjo atvertos į jo pasaulį, su staktomis, dingstančiomis metalinės tupyklos pliene. Ir išties, jis, Rolandas, paskutinysis šaulys, tysojo ant šono, surietęs aptvarstytąją ranką prie pilvo.

*Aš kvėpuoju*, pagalvojo Rolandas. *Turiu grįžti ir persikelti čia. Bet prieš tai reikia kai ką nuveikti...*

Jis paliko kalinio sąmonę ir atsitraukė, atidžiai stebėdamas, ar tas jaučia kokią nors permainą.

**4**

Kai nustojo pykinti, Edis liko pasilenkęs virš kriauklės smarkiai užmerktomis akimis.

*Atsijungiau minutei. Nežinau, kas man buvo. Ar aš buvau atsigręžęs?*

Sugrabaliojęs svirtelę paleido šaltą vandenį. Neatsimerkęs apsišlakstė skruostus ir kaktą. Bet trauktis nebuvo kur - ir Edis pažvelgė į veidrodį.

Į jį žvelgė jo paties akys.

Galvoje neskambėjo jokie svetimi balsai.

Dingo jausmas, kad yra stebimas.

*Buvai atsijungęs, Edi*, paaiškino išmintingasis narkoša Henris. *Taip neretai pasitaiko vėstančiam kalakutui.*

Edis dirstelėjo į laikrodį. Iki Niujorko pusantros valandos. Lėktuvas turi leistis 4:05 vietos laiku, pačiu karščiausiu metu. Laikas ruoštis spektakliui.

Jis grįžo į savo vietą, gėrimo stiklinaitę rado ant lentynėlės. Nurijus antrą gurkšnį pasirodė palydovė ir pasiteiravo, ar dar kuo nors galėtų pasitarnauti. Jis prasižiojo tarti "ne"... ir tada pasikartojo tas užmaršties momentas.

**5**

- Norėčiau ko nors užkąsti, - ištarė šaulys Edžio Dyno burna.

- Karštus duosime po...

- Aš tikrai mirštu iš bado, - nemeluodamas pasakė šaulys. - Bet ką, nors ir sukeptinį.

- Sukeptinį? - nustebo moteris su uniforma. Šaulys pasikuitė kalinio galvoje. Sumuštinis... žodis buvo toli it murmesys galinėse eilėse.

- Sumuštinį, - pasitaisė Rolandas.

Moteris abejojo:

- Na... aš turiu žuvies, tuno...

- Tiks, - suskubo atsakyti šaulys, nors niekad nebuvo girdėjęs apie tokią žuvį. Bet išmaldos nepasirinksi.

- Jūs atrodote išblyškęs, - pastebėjo palydovė. - Ar tik nepykina?

- Tai alkis kaltas.

Moteris profesionaliai išsišiepė:

- Pasistengsiu ką nors sumedžioti.

*Sumedžioti*? - nustebo šaulys. Jo pasaulyje *medžioti* žargonu reiškė paimti moterį jėga. Tiek to. Maisto bus. Jis neįsivaizdavo, ar galės pranešti jį pro tas duris išbadėjusiam savo kūnui, bet ne viskas iš karto. Ne viskas.

*Sumedžioti*, dar kartą pakartojo jis mintyse, ir Edis Dynas papurtė galvą lyg negalėtų tuo patikėti.

Šaulys vėl atsitraukė.

## 6

*Nervai*, patikino jį didysis žynys ir garsus narkoša. *Nervai, kas daugiau. Visas atvėsinto kalakuto pojūčių rinkinys.*

Bet jeigu kalti nervai, kodėl jį apėmė tas keistas mieguistumas. Keistas, nes turėtų nenustygti vietoje, būti sudirgęs; jeigu ne dėl Henrio "atvėsinto kalakuto" būklės, tai dėl fakto, jog rengiasi pranešti pro JAV muitinę du svarus kokaino, o už tai atseikėja mažiausiai dešimtį metelių federalinio kalėjimo. Ir dar tie keisti sąmonės trūkinėjimai...

Vis dėlto jis norėjo miego.

Gurkštelėjo dar viskio ir užsimerkė.

*Kodėl tu atsijungei?*

*Neatsijungiau, nes palydovės būtų sulėkusios gaivinti su*

*visa savo amunicija.*

*Vadinasi,* atmintis trūkinėja. *Ir taip, ir anaip ne kas. Anksčiau to nepasitaikydavo.* Užsikaifuodavai, *taip, tik atmintis netrūkinėjo.*

Ir kažkoks keistas jausmas dešinėje plaštakoje. Maudžia kažkaip, lyg užvožus plaktuku.

Edis pajudino ranką nepramerkdamas akių. Neskauda. Nemaudžia. Ir žydrų teroristo akių nėra. O atminties plyšiai tėra atvėsinto kalakuto būsenos ir to, ką didysis žynys ir taip toliau pavadintų kontrabandininko karštine, kombinacija.

*Bet aš vis tiek užmigsiu,* pagalvojo jis. *Ką tu į tai?*

Priešais akis it balionas išplaukė Henrio veidas. *Nesijaudink,* prabilo jis. *Viskas bus gerai, broliuk. Nuskrisi į Nasau, apsigyvensi "Aquinas" viešbutyje, penktadienio vakare pasirodys žmogus. Geras žmogus. Jis patikrins tave, paliks tau pakankamai miltelių, kad pratrauktum savaitgalį. Sekmadienio vakare jis atneš tau koką, o tu atiduosi raktą nuo seifo. Pirmadienį ryte atliksi maršrutą, kaip mokė Balazaras. Jis sumokės; jis žino, kaip tai daroma. Pirmadienio vidurdienį tu išskrendi ir su nekaltu savo snukučiu praslysti pro muitinę. Dar saulei nenusileidus mes kirsime steikus "Sparkse". Malonus pasivaikščiojimas, ne daugiau.*

Tačiau tas pasivaikščiojimas nebuvo jau toks malonus.

Bėda buvo ta, kad jie su Henriu yra kaip Čarlis Braunas ir Liusi*. Vienintelis skirtumas, kad Henris retsykiais palaikydavo kamuolį, kad Edis galėtų jį spirti. Ne visuomet, bet retsykiais palaikydavo. Kartą apsvaigęs nuo heroino dozės Edis norėjo parašyti Čarlzui Šulcui laišką. *Brangus misteri Šulcai,* parašytų jis, *Jūs perdedate, leisdami Lusei VISUOMET pakelti kamuolį paskutinę sekundę. Ji kartą kitą turėtų jį nuleisti. Suprantate, tai būtų netikėta pačiam Čarliui Braunui. Ji leistų jam spirti tris, keturis kartus, po to mėnesį ne ir vėl, po to dar kartą su savaitės pertrauka, suprantate? Tas tai TIKRAI užknistų vyruką, tiesa?*

Jau Edis tai žinojo, kad užknistų.

Iš patirties žinojo.

---

*Populiarūs PEANUTS komiksų veikėjai. Autorius - Čarlzas Šulcas.

*Geras žmogus*, sakė Henris, bet tipas, kuris pasirodė, buvo liguistai geltonas, kalbėjo su britišku akcentu, nešiojo žandenas kaip iš penktojo dešimtmečio filmų ir visi geltoni jo dantys buvo pakrypę vidun it labai senų spąstų smaigaliai.

- Turite raktą, senjore? - paklausė jis su tuo britišku akcentu, kuris primena paskutinius metus koledže.

- Raktas saugus, jeigu apie tai klausiate, - atsakė Edis.

- Tai duokite man jį.

- Nieko nebus. Jūs turite duoti man kai ką savaitgaliui. Sekmadienio vakare turite man kai ką atnešti. Aš atiduodu jums raktą, o pirmadienį jūs nueinate su juo į miestą ir kažką pasiimate. Ką, aš nežinau, nes tai ne mano reikalas.

Staiga išgeltėlio rankoje atsirado mažas plokščias automatinis pistoletas.

- Kodėl jums neatidavus jo, senjore? Sutaupyčiau laiko ir pastangų, o jūs išneštumėte savo kailį.

Kad ir narkomanas, Edis Dynas nebuvo skystablauzdis. Henris tai žinojo; dar svarbiau, kad tai suprato ir Balazaras. Todėl jį ir pasiuntė. Dauguma jų manė, kad jis sutiko važiuoti dėl to, kad sėdi ant adatos. Tai visi žinojo, tačiau tik Henris žinojo, jog Edis būtų skridęs, net jei nevartotų pats. Dėl brolio. Balazaras nespėjo to išsiaiškinti, velniop tą Balazarą.

- Gal padėsi šitą daikčiuką, sutrauka? - atšovė Edis. - O gal nori, kad Balazaras atsiųstų ką nors, kas išlaupytų tavo akutes surūdijusiu peiliu?

Džiūsna išsišiepė. Ginklas dingo kaip į vandenį, jo vietoje pasirodė mažas vokelis. Padavęs jį Edžiui išgeltėlis tarė:

- Pajuokavau.

- Kaip žinai.

- Susitiksim sekmadienio vakare. - Ir pasuko prie durų.

- Manau, tau verčiau palaukti.

Geltonodis atsigręžė pakėlęs antakius:

- Manai, nesugebėsiu išeiti, jeigu norėsiu?

- Aš manau, kad jeigu tu išeisi ir čia pasirodys besąs mėšlas, aš išvažiuosiu rytoj. O tu liksi iki kaklo šūde.

Tipas susigūžė. Atsisėdęs į vienintelę kambario kėdę laukė, kol Edis atplėšęs voką išpurtė truputį rudų miltelių. Jie atrodė bjauriai. Edis pakėlė akis į išgeltėlį.

- Žinau, kad atrodo, lyg grynos srutos, bet tik iš išorės, - pasiaiškino tas. - Milteliai geri.

Edis išplėšė lapelį iš bloknotėlio, atskyrė juo truputį miltelių, po to įtrynė pirštu į gomurį. Po sekundės išspjovė į šiukšliadėžę.

- Nori mirti? Ką? Sugalvojai paskutinį norą?

Geltonodis pabalo:

- Geriau nieko nėra.

- Rytoj išskrendu, - pagrasino Edis. Tai buvo melas, bet jis buvo įsitikinęs, jog šitas tipas neturės kaip patikrinti. - "TWA" linijomis. Pats pasirūpinau, jeigu tektų susitikti su tokiu mulkiu, kaip tu. Man kas. Tik geriau. Mane ne tam siuntė.

Išgeltėlis sėdėjo ir mąstė. Edis sėdėjo ir darė viską, kad nesujudėtų. Nors nepajėgė nustygti vietoje, norėjo čiuožt, šokinėti, trypčiot ir kasytis. Jautė, kad net akys baigia sutekėti į tų rudų miltukų krūvelę, nors žinojo, kad ten nuodas. Paskutinę dozę Edis paėmė dešimtą ryto, nuo to laiko praėjo tiek pat valandų. Bet jeigu jis bent krustels, padėtis pasikeis. Tas tipas ne tik mąsto, bet ir stebi, stengiasi išsiaiškinti, kaip giliai jis įklimpęs.

- Galbūt pavyks ką nors rasti, - pagaliau ištarė jis.

- Kodėl tau nepabandžius? - atsakė Edis. - Bet prieš vienuoliktą aš išjungiu šviesą, užkabinu ant durų kortelę "Prašome netrukdyti" ir įspėju registratūrą, kad tuos, kurie balados į mano duris, apsauga vytų lauk.

- Na, tu ir šiknius, - iškošė pageltėlis tuo savo nepamirštamu britišku akcentu.

- Ne, - atkirto Edis, - tu tikėjaisi šikniaus. O atėjo ne pirštu penimas. Būsi čia prieš vienuoliktą su tuo, ką galiu panaudoti, - nebūtinai ekstra klasės, kad bent jau padoru būtų, - arba tau galas, sutrauka.

## 7

Pageltėlis grįžo prieš vienuoliktą; pasirodė neįpusėjus dešimtai. Edis spėjo, kad tie milteliai jau iš karto gulėjo jo automobilyje.

Šįkart daugiau miltukų. Ne baltų, tačiau bent jau dramblio kaulo spalvos, o tai visai pakenčiama.

Edis paragavo. Pasirodė, kad nieko. Ką ten - geriau negu gerai. Labai gerai. Susisukęs vamzdelį iš popieriaus jis patraukė nosimi.

- Ką gi, iki sekmadienio, - mestelėjo pašokdamas nuo kėdės geltonodis.

- Palauk, - sustabdė Edis, lyg pats turėtų ginklą. Iš tiesų taip ir buvo. Tas ginklas buvo Balazaras. Enrikas Balazaras buvo stambaus masto dileris nuostabiame Niujorko narkotikų pasaulyje.

- *Palaukti*? - Pageltėlis atsigręžė ir pasižiūrėjo kaip į beprotį. - *Ko*?

- Na, tiesą sakant, aš rūpinuosi tavimi, - pareiškė Edis. - Jeigu aš susirgsiu nuo to, ką dabar sutraukiau, tau galas. Jeigu mirčiau, tau galas bet kokiu atveju. Aš tik pamaniau: jeigu man pasidarytų truputį negera, galėčiau tau leisti pasitaisyti. Na, žinai, kaip toje pasakoje apie berniuką su lempa ir tris norus.

- Nuo šito nesusirgsi. Čia Kinijos Baltasis.

- Jeigu čia Kinijos Baltasis, - atsakė Edis, - aš - Dvaitas Gudenas.

- Kas?

- Tiek to.

Pageltėlis atsisėdo. Edis sėdėjo priešais viešbučio staliuką pasidėjęs baltų miltelių krūvelę (pirmieji jau seniai išplaukė kanalizacija). Per televizorių "Breivzus" taršė "Metsai", "VTBS" ir didelės palydovinės lėkštės ant "Aquinas" viešbučio stogo dėka. Edis pajuto ramybę, išplaukiančią iš sąmonės gelmių... Nors gerai žinojo, kad ta ramybė atslenka iš pluošto nervų jo stuburo apačioje, vietos, kur įprotis prie heroino sukelia nenatūralų nervų kamieno pastorėjimą.

*Nori greitai išgyti*? kartą paklausė jis Henrio. *Susilaužyk stuburą, Henri. Nustos judėti kojos, tavo daikčiukas irgi nebeveiks, užtat akimoju praeis noras švirkštis.*

Henriui tai nepasirodė juokinga.

Jeigu jau atvirai, Edžiui didelio juoko taip pat nekėlė. Kai

vienintelis greitas būdas atsikratyti beždžionės, jojančios tau ant sprando, yra susilaužyti stuburą virš to nervų pluošto, turi reikalų su rimta beždžione. Ne kokiu kapucinu, ne mielu talismanu, o piktu senu babuinu.

Edis ėmė čiaudėti.

- Gerai, - ištarė pagaliau. - Tinka. Galite palikti patalpas, sutrauka.

Pageltėlis atsistojo.

- Aš turiu draugų, - įspėjo jis. - Jie gali ateiti ir tave patvarkyti. Dar maldausi, kad išklausyčiau, kur yra raktas.

- Tik ne aš, bičiuli, - atsakė Edis. - Ne aš. - Ir nusišypsojo. Nežinia, kaip ta šypsena atrodė, bet neturėjo būti labai miela, nes geltonodis mikliai paliko patalpas, net neatsigręžęs per petį.

Kai Edis Dynas įsitikino, jog liko vienas, skubiai įtraukė dozę.

Tvarkelė.

Jis užmigo.

## 8

Kaip dabar.

Šaulys, tūnąs šito žmogaus sąmonėje (žmogaus, kurio vardo dar nežinojo, nes tipas, kurį kalinys pavadino "sutrauka", jo nežinojo, todėl ir neištarė nė karto), stebėjo visa tai kaip vaidinimą vaikystėje, dar prieš tai, kai pasaulis pasikeitė... Jeigu Rolandas būtų matęs judančius paveikslėlius, pirmiausia sulygintų matytą reginį su filmu. Visa tai, ko iš tiesų nematė, jis galėjo paimti iš kalinio sąmonės, nes jų asociacijos buvo nepaprastai panašios. Tačiau dėl vardo iškilo sunkumų. Kalinio brolio vardą jis žinojo, o paties žmogaus - ne. Suprantama, vardas - slaptas dalykas, sklidinas galios.

Bet ne vardas svarbiausia. Svarbiausia, kad tas žmogus silpnas. Tačiau po tuo silpnumu kaip geras ginklas palaidame smėlyje paslėptas plienas.

Šis žmogus šauliui skaudžiai priminė Ketbertą.

Kažkas ateina. Kalinys miegojo ir negirdėjo, tad šaulys

vėl ėmėsi iniciatyvos.

9

*Nieko sau*, pagalvojo Džeinė. *Jis guodžiasi, kad yra išbadėjęs, o kai aš surandu ką pavalgyti, nes jis man mielas - užmiega.*

Bet keleivis - trečią dešimtį pradėjęs aukštas, švariais, kiek pablukusiais džinsais ir marškiniais vilkįs vaikinas - prasimerkė ir nusišypsojo.

- Dėkoju, - ištarė jis, ar kažką panašaus. Nuskambėjo kažkaip senoviškai... arba lyg kita kalba. *Kalba per miegus*, nutarė palydovė.

- Prašau. - Ji padovanojo gražiausią, kokią turėjo, šypseną, įsitikinusi, kad keleivis vėl užmigs ir sumuštinis liks nesuvalgytas iki pietų.

Ką gi, to ir reikėjo tikėtis, ar ne?

Ji grįžo į kambarėlį sutraukti dūmą.

Uždegė degtuką, pakėlė prie cigaretės, ir ranka nejučia sustojo, nes to jos nemokė tikėtis.

*Man jis pasirodė mielas. Vis dėl tų akių. Rudų akių.*

Bet kai vyras 3A krėsle atsimerkė, jos nebuvo rudos. Jos tapo mėlynos. Ir ne seksualiai žydros kaip Polo Njumano, ne, - šaltos it ledas. Jos...

- Ai!

Liepsna lyžtelėjo pirštus. Moteris greitai ją pakratė.

- Džeine? - paklausė Pola. - Kas atsitiko?

- Nieko. Užsisvajojau.

Ji užžiebė antrą degtuką ir prisidegė cigaretę. Nespėjo užtraukti dūmo, kai toptelėjo visai logiškas paaiškinimas. Jis su kontaktinėmis linzėmis. Kaip nesusiprotėjau? Tokiomis, kurios keičia akių spalvą. Nuėjo į tualetą. Tupėjo ten taip ilgai, kad ji ėmė abejoti, ar tik neužsupo; atrodė išblyškęs, lyg pykintų. O jis tik išsiėmė savo linzes, kad galėtų patogiau numigti. Visai logiška.

*Tu kažką pajutai*, prabilo balsas iš netolimos praeities. *Kažkokį spragtelėjimą. Pastebėjai kažką ne taip.*

*Spalvotos* kontaktinės linzės.

Džeinė Darning asmeniškai pažinojo per porą dešimčių žmonių, nešiojančių linzes. Dauguma jų dirbo avialinijose. Niekas nieko nekalbėjo, bet ji spėjo, jog keleiviai jaučia nepasitikėjimą lėktuvų personalui su akiniais - tai juos nervina.

Keli iš pažįstamų nešiojo spalvotas linzes. Jau ir paprastos linzės yra brangios, o spalvotos iš viso kainuoja pasakiškus pinigus. Ir tiek pinigų ryžosi išleisti tik moterys, tuščiagarbės moterys.

*Na ir kas? Vaikinai taip pat gali būti tuščiagarbiai. Kodėl gi ne? Jis neblogos išvaizdos.*

Ne. Ne itin. Mielas, taip, ne daugiau, ir išblyškęs, per daug nesirūpina savimi. Tai kam tos kontaktinės linzės?

Lėktuvų keleiviai neretai bijo skristi.

Pasaulyje, kur lėktuvų užgrobimai ir narkotikų gabenimas tapo kasdienine realybe, oro linijų personalas dažnai bijo keleivių.

Balsas, užvedęs šias abejones, priklausė lakūnų mokyklos instruktoriui, senam oro vilkui, kuris atrodė taip, lyg būtų skraidęs dar su faneriniais biplanais. Ir jis kalbėjo: *Neignoruokite savo įtarimų. Net jeigu pamiršite viską, ką sužinojote apie elgesį su galimais ar tikrais teroristais, atsiminkite štai ką: neignoruokite savo įtarimų. Retkarčiais pasitaiko įgula, kuri per apklausą sako, jog nieko neįtarė, kol vaikinas išsitraukė granatą ir liepė skraidinti į Kubą, kitaip visi tuoj išlakstys reaktyvinio variklio greičiu. Bet daugumoje atvejų būna du ar trys žmonės - dažniausiai skrydžio palydovės, kuriomis jūs, moterys, tapsite po mėnesio, - teigiantys, jog kažką pajuto. Kažkokį krebždėjimą. Nuojautą, jog vaikinas iš 91C ar jauna moteris 5A kėdėje atrodo ne visai įprastai. Jie įtarė, bet nieko nedarė. Ar buvo dėl to atleisti iš darbo? Viešpatie, ne! Juk negalima žmogaus apvilkti tramdomaisiais vien todėl, kad jis kažkaip keistai krapšto savo spuogus. Didžiausia problema, kad žmonės pajuto kažką... ir pamiršo.*

Senas lėktuvų asas pakėlė striuką pirštą. Džeinė Darning ir jos grupės draugės ištempė ausis. *Jeigu pajusite tą krepštelėjimą, nieko nedarykite... tačiau nepamirškite. Nes visuomet yra maža tikimybė, jog galėsite kažką sustabdyti, kol tai dar neprasidėjo... pavyzdžiui, išvengsite dvylikos dienų*

*vėlavimo kokiame nors dievo pamirštame arabų uoste.*

Tik kontaktinės linzės, bet...

Tas *dėkui.*

Murmėjo per miegus? O gal susimaišęs leptelėjo kita kalba?

Ji stebės tą keleivį, nusprendė Džeinė.

Ir nepamirš savo įtarimo.

## 10

*Gerai*, pagalvojo šaulys. *Dabar viską ir sužinosime, ar ne?*

Jam pavyko pereiti iš savo pasaulio į šitą kūną pro duris paplūdimyje. Dabar reikėjo išsiaiškinti, ar jis gali parnešti daiktus atgal. Ne, ne save patį; jis buvo tikras, jog bet kada galėtų grįžti į savo apnuodytą, silpstantį kūną. Bet kaip su kitais daiktais? Fiziniais daiktais? Štai, priešais jį guli maistas: tai, ką uniformuota moteris pavadino kažkokio tuno sumuštiniu. Šaulys neįsivaizdavo, kas tas tunas, bet sukeptinį pažino, vos tik pamatęs. Nors šis kažkodėl nebuvo iškeptas.

Jo kūnui reikėjo maisto, jo kūnui reikėjo gerti, bet užvis labiau jam reikėjo vaistų. Be jų jis mirs nuo tos jūros pabaisos nuodų. Šitame pasaulyje gali atsirasti tokių vaistų. Pasaulyje, kur vežimai gali lėkti oru aukščiau už bet kokį erelį, įmanoma bet kas. Tačiau nepadės nė stipriausi vaistai, jeigu jam nepavyks pergabenti jų pro duris.

*Gali gyventi šitame kūne*, šnipštelėjo galvoje vyras juodais drabužiais. *Palik tą kvėpuojančios mėsos gabalą vėžiagyviams. Dar tik prietema.*

Tačiau jis to nedarys. Pirma, tai būtų labiausiai žmogžudystę primenanti vagystė, nes jis neilgai liks tik paprastu keleiviu, žvelgiančiu pro to žmogaus akis it keliauninkas pro karietos langą.

Antra priežastis, jis yra Rolandas. Jeigu reikės mirti, jis mirs kaip Rolandas. Mirs šliauždamas į Bokštą, jeigu to reikės.

Po to vėl prabilo sudiržęs praktiškumas, kuris sugyveno su jo romantiška prigimtimi it tigras su stirna. Kokių galų svarstyti apie mirtį, jeigu dar viskas neišmėginta?

Jis pakėlė sukeptinį. Perpjautas į dvi dalis. Paėmė po vieną abiem rankomis. Atmerkė kalinio akis ir apsidairė. Niekas jo nestebi (nors palydovių kambarėlyje apie jį labai rimtai mąstė Džeinė Darning).

Rolandas pasisuko į duris ir perėjo, laikydamas sukeptinių puseles.

## 11

Pirmiausia jį pasitiko atūžianti banga, vėliau, kai jis pamėgino atsisėsti, suklego nuo gretimų akmenų kylantys paukščiai (*bailūs vagišiai jau sėlina*, pagalvojo jis, *netrukus gnaibys minkštus kąsnelius nežiūrėdami, ar aš dar kvėpuoju - maitėdos puošniomis plunksnomis*); po to Rolandas pamatė, kaip viena sumuštinio puselė šlepteli į smėlį, nes laikė ją, lyg turėtų sveiką ranką.

Jis nerangiai pakėlė ją nykščiu ir bevardžiu, nubraukė smėlį, kiek pajėgė, ir godžiai atsikando. Po sekundės jau rijo, nepaisydamas tarp dantų grikšinčių smilčių. Dar po kelių akimirkų jis ėmėsi antrosios pusės. Sumuštinis pranyko trimis kąsniais.

Šaulys nežinojo, kaip atrodo tunas, bet žuvis buvo gardi. Ir to užteko.

## 12

Lėktuve niekas nematė, kaip dingo sumuštiniai. Niekas nepastebėjo, kaip Edžio Dyno pirštai susminga į baltą duoną.

Niekas nežiūrėjo, kai sumuštinis tapo perregimas ir dingo, palikęs kelis trupinius.

Po dvidešimties sekundžių Džeinė Darning sumaigė cigaretę ir kyštelėjo galvą iš kabinos. Išsitraukė knygelę iš prijuostės, nors norėjo tik dar kartą žvilgtelėti į 3A.

Jis atrodė giliai įmigęs... o sumuštinio neliko nė kvapo.

*Viešpatie*, pagalvojo Džeinė. *Jis ne suvalgė, o prarijo jį visą! Ir kaip galėjo vėl užmigti? Juokaujate?*

Tai, kas nedavė ramybės stebint 3A, misterį Tai-Rudos-Tai-Mėlynos, ir toliau kėlė nerimą. Kažkas negerai.

Kažkas.

# DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS

**Kai virš miško tirštėja sutemos, tada pasirodo SIAUBAS. Tai JIS paralyžiuoja valią bei pakerta kojas. Tik tamsoje materializuojasi nakties košmarai. Per šimtametį mišką, per tamsą SIAUBO pamėklių apsupta klaidžioja vienišа mergaitė. Tačiau pagalbos nesulaukia...**

9 789986 970538